

Univerzita Hradec Králové
Filozofická fakulta
Katedra sociologie

**Dopady rozvodů na životní situace, životní strategie vysokoškolských
studentů a na jejich postoje k rodičovství a manželství**

Bakalářská práce

Přílohy k bakalářské práci

Autor: Martina Vlačihová

Studijní program: B6703 Sociologie

Studijní obor: Sociologie obecná a empirická

Vedoucí práce: PhDr. Miroslav Joukl, Ph.D.

Hradec Králové, 2018

Rozhovor s respondentem 1R

T: Můžeš se stručně představit?

R: Je mi 23, studuju v Hradci vysokou školu. Letos bych chtěla dělat státnice, abych studium ukončila. Co bys ještě chtěla vědět?

T: Jakej studuješ obor?

R: Obor Sociologie obecná a empirická na FF.

T: Máš partnera/partnerku?

R: Mám v současné době partnera.

T: Vážný vztah?

R: Doufám, že ano.

T: Jaký problémy v současnosti řešíš?

B.: Třeba přípravu na státnice a dopsání bakalářské práce a taky s přítelem se docela dohadujem teď.

T: Ještě nějaký?

B.: Tohle jsou asi v tuhle chvíli moje největší problémy.

T: Můžeš charakterizovat tvoji rodinu? Jak jsou velky? Kolik máš sourozenců?

T: Mám jednu mladší ségru, té je 19let. Žiju s mamkou, která žije se svým přítelem a otec žije jinde.

T: Kým jsou tvoji rodiče? Kde pracují?

R: Taťka dělá obchodního zástupce pro jedno vinařství a mamka pracuje v tiskárně.

T: Můžeš mi popsat, jak tvoje rodina funguje?

R: Jak to myslíš, jak funguje?

T: Jaký jsou vztahy mezi různými členy rodiny? Mámou, tátou, jejíma přítelema/přítelkyněma, tebou?

R: Samozřejmě dřív to bylo vyhocený mezi mamkou a taťkou, ale v současné době se to celkem urovnává. Jinak máme všichni kladný vztahy.

T: Jste věřící rodina?

R: Ne

T: Můžeš popsat vaši finanční situaci? Žádný čísla, jenom obecně.

R: Nic moc, no. Je to tak jako od výplaty k výplatě.

T: Mohla bys mi říct víc o těch vztazích? Jakej máš vztah k mamce, k taťkovi?

R: Mám k oboum rodičům dobrý vztahy. Mamka je taková moje kamarádka. Vím, že jí můžu říct cokoliv. Můžu za ní přijít, když mám nějaký problémy. A s taťkou to samý. Vlastně se ani moc nevidáme, 1x - 2x do měsíce, což není úplně moc.

T: S mamkou?

R: S taťkou

T: A s mamkou?

R: S mamkou si skoro každý den voláme, i když spolu jakoby nejsme, takže.

T: Čeho si na rodičích ceníš?

R: Čeho si na rodičích cením... myslím si, že to jsou hodní lidi, že nejsou zlí, že by někde škodili nebo závistiví. Jsou takoví pozitivně naladěni a to mi hrozně dává, do života.

T: Čím tě štve?

R: Mamka ta zase na jednu stranu furt nervuje, že se bojí, aby se něco nepokazilo nebo hned vidí to nejhorší, to mě na ní štve. A taťka nevím... asi bysme se mohli vídat častěji nebo být v nějakým bližším kontaktu.

T: Myslíš, že to je z jeho strany nebo z tvý?

R: Asi tak vzájemně. Vždycky mu řeknu, ať mi zavolá, přitom mu můžu zavolat sama.

T: Jak se doma cítíš, když přijedeš domů?

R: Dobře, všichni mě uvítají. Máme pohodu, sedneme si většinou večer, pokecáme, co je nového.

T: Kde spíš vidíš svůj domov?

R: To je těžká otázka. Tak jako domov, vždycky se tam budu ráda vracet, žila jsem tam celý dětství, ale teďka v současnosti jsem tady, no. Ale ráda se tam vracím, takže domov asi spíš u rodičů.

T: U mamky?

R: U mamky

T: A u taťky?

R: Co?

T: Jakej máš pocit, když přijedeš k taťkovi?

R: Tam se spíš jako takový návštěva. To je ale tím, že tam nemáme ani svoje pokoje se ségrou nebo tak, takže. Ne, že by to bylo nějaký nepříjemný, ale doma je doma.

T: A taky jste tam nebydleli předtím, že jo.

R: No

T: Může se zeptat, kdy se vaši rozvedli?

R: To je nedávno, je to asi před rokem, dvouma. Už spolu ale nežijou takových šest, sedm let možná.

T: A tys byla kde?

R: Jak kde?

T: Ve škole? Jako v prváku na střední, druháku na střední...?

R: Kdy se rozvedli nebo kdy se odloučili?

T: Když se odloučili... nejde o formální rozvod, ale o tu dohodu společnou, že už se rozvedou a nejsou spolu vůbec a začli se řešit peníze a tyhle věci.

R: To přesně nevím, buď to byl konec základky nebo začátek střední. Asi ta střední spíš.

T: A jaký vztahy udržují mezi sebou?

R: Jako rodiče?

T: No

R: Jak už jsem říkala, tak dřív to bylo hodně napjatý. Když už se mělo řešit něco společně, tak se akorát navzájem obviňovali a tak. Teďka už tam vidím pokroky, že třeba taťka přijde a pozdraví mamčinyho přítele nebo byl u nás na Velikonoce, i jako za mamkou. Takže postupně se to začíná uvolňovat. Samozřejmě asi nebudou kámarádi, ale je to mnohem lepší. Není to tak vyhrocený.

T: Jaký byly vztahy před rozvodem nebo těsně před rozvodem, třeba dva tři roky předtím?

R: To bylo hodně špatný. Vem si, že bydlíš někde, kde máš mít rodiče, který spolu absolutně nekomunikují a ty seš tam jen jakoby spojka. Ti řekne: "běž za tátou", tak jdeš za tátou, ten ti řekne: "jdi za mámou". Jakože nebyli schopný mezi sebou komunikovat.

T: Ani o dětech třeba?

R: Tam už to právě bylo to obviňování se navzájem a absolutní nechuť. Když máš na někoho averzi, tak se s ním taky nebudeš bavit, i když je to něco důležitýho. Proto si myslím, že ten rozvod byl dobrá věc.

T: Jaký vztahy máš ty k nim po rozvodu? Myslíš si, že se změnili?

R: Na mamce to je znát v tom smyslu, že je šťastnější.

T: Tvoje vztahy spíš myslím

R: Vztahy... tak s tátou se mi asi zlepšili, protože jak jsme se viděli pořád, tak byl takovej pruderní pak už. Teď, jak se vidíme jednou za čas, tak si to chceme užít nebo nemáme takovou tu ponorku prostě. Už mi neříká, co mám dělat. Možná to je mým věkem, ale hodně se to zlepšilo.

T: A s mamkou?

R: S mamkou to je asi furt stejný.

T: Myslíš si, že bylo dobře, že se rozvedli?

R: Myslím si, že jo, že se oboum ulevilo.

T: A jak se doma cítíš?

R: Jak?

T: No teďkon... jak se doma cítíš?

R: Dobře se tam cítím. Ráda se tam vracím, jsou na mě milý, hodný. Mám v nich oporu.

T: A jaký jsi měla doma pocit před rozvodem?

R: Já jsem to asi brala tak, že se to týká jich. Tak ale bylo to nepříjemný být tam mezi nima, že jo a vidět to. Poslouchat, jak se hádaj o blbostech. Myslím si, že to mohli ukončit dřív a oba by si ušetřili spoustu trápení a třeba taky nám.

T: Byl pro tebe rozvod stresující událostí?

R: Bylo to smutný, když táta odešel, to neříkám. Pak ale padla taková strašná úleva. Jak seš v domácnosti, kde je to furt napjatý a natlakovaný, tak najednou to byla pohoda. Vrátila jsem se domů a nikdo se tam nehádal.

T: Jak se rodiče koukali na tvoje rozhodnutí studovat VŠ?

R: Měli radost. (smích) Podporujou mě v tom, jsou rádi, že studuju.

T: Vedli tě k tomu?

R: Vedli... to je těžký říct.

T: No, jestli už třeba od základky... někdo už třeba ví, že rodiče jsou doktoři a vědí, že budou studovat vysokou školu. Nebo jestli to bylo tvoje rozhodnutí a oni prostě řekli: "Jo, tak jo".

R: Tak u nás nikdo nemá vysokoškolskej titul, takže takhle to nebylo, jak jsi říkala. Asi mě k tomu vedli, ale samozřejmě to definitivní rozhodnutí padlo, až když jsem se rozhodla já, že si za tím půjdu. Kdybych to ukončila maturitou, tak by se nic nedělo. Nebyli by našťvaný, nic.

T: Ono to asi hodně vycházelo i z tvých známek, že jo? Třeba u ségry už se s tím moc nepočítá, že?

R: No, to je pravda. Ségra má problém dodělat maturitu.

T: Takže to bylo spíš takový, že viděli, že na to máš a chceš.

R: No, je to možný. Já jsem chtěla studovat, dokud to půjde. Teď už ne. (smích)

T: Pomáhají ti rodiče řešit tvoje problémy?

R: Jo, určitě jo. Jak mamka, tak taťka, když potřebuju. Klidně za nima můžu s čímkoliv přijít.

T: A v době svých studií, můžeš se o ně opřít? Co se týká zkouškových, školy, právě odvoz přívoz, jídlo? Takový ty tradiční věci?

R: Jo, to určitě. Když jsem tady jezdila třeba na přijímačky nebo to, tak mě sem vždycky dovezli, protože než jsem se tady rozkoukala... o zkouškovým už vědí, že na mě nemají moc mluvit (smích).

T: Ale tím tě podporují vlastně (smích)

R: No právě, že se mě nemají moc ptát, jak to vypadá, co mamka moc nerespektuje a furt za mnou chodí: "Tak co, tak co?" (smích)

T: Což je další věc, co tě štve

R: Ale jako nemyslí to špatně, takže určitě mě podporují.

T: Jak a v čem ti přesně pomáhají?

R: Za prvé určitě nějaká psychická podpora, když začnu nervovat, že to neudělám nebo taková ta klasika. Dřív to byla i dost finanční podpora, jakoby i taťka. Jak jsem říkala, když něco potřebuju...

T: Takový ty praktický věci?

R: No, někam přivést, dovézt, něco poslat, vytisknout, tak není problém.

T: Můžeme víc rozebrat tu finanční situaci, jak moc tě podporují? Musíš si třeba většinu vydělávat sama nebo většinu oni? Jak tomu bylo třeba v prváku, jestli se to změnilo?

R: Určitě se to změnilo. Dostávám alimenty od taťky, což je nějaká částka a k tomu jsem dostávala peníze od mamky, který jsem měla na jídlo.

T: V jaký to bylo poměru? Jako víc taťka, mamka?

R: Víc asi taťka. Peníze z toho, co mi šly od taťky, tak to šlo vždycky na nájem. Ty praktický věci šly přes mamku. Beru to ale jenom tak, co mi dávala peníze na ruku. Pak samozřejmě, když jsem něco potřebovala, tak mi to platila mamka.

T: Doma jídlo

R: Tak, tak

T: Bydlela jsi u mamky teda po rozvodu?

R: Jo

T: A k taťkovi chodilas jenom částečně. A jak ses stýkala s taťkou těsně po rozvodu? Zůstalas u mamky a jak to bylo s tátou?

R: Asi jsme se vídali častěji, i jsme tam se ségrou občas spaly. To už teď není moc běžný. Dostali jsme od něj klíče, že tam můžeme kdykoliv chodit.

T: On byl kousek? On vlastně zůstal ve stejném městě, takže to nebyl problém.

R: Jo jo jo

T: Ještě k té finanční situaci, prosím?

R: Jinak si teda vydělávám brigádou už od toho prváku, se snažím. V současné době dostávám na ruku jen ty peníze od toho taťky. Z toho si zaplatím nájem a pak už výdaje, co potřebuju třeba na to jídlo, tak si vydělám z té brigády. Když s tím ale nevyjdu nebo mám nějaký mimořádný výdaje, tak mamka mi s tím pomůže.

T: Ale furt doma bydlíš?

R: Jojo, jasný. Furt tam mám to jídlo, když přijedu.

T: Jezdíš domů často za mamkou nebo spíš seš v Hradci?

R: Od té doby, co mám tady přítele, tak zůstáváme spolu v Hradci většinou. Nebo, že někam jedeme, takže domů už moc nejezdím.

T: A cejtíš v rodičích emocionální podporu?

R: Jo, určitě jo.

T: A kdo jiný ti pomáhá?

R: Jako v životě?

T: Noo, celkově se vším, s čím potřebuješ.

R: Tak určitě to je moje kamarádka, která je taková moje vrba. Pak je to přítel, kterej mi taky pomáhá s dost věcma, snaží se mě hodně podporovat.

T: V čem třeba?

R: Abych byla trošku ambiciózní nebo když si prostě řeknu, že něco udělám, tak on mě vede k tomu, abych to fakt udělala. Což se mi na něm líbí, že přemejšlí do budoucna a tak. Jsem taková, že si něco řeknu a pak si řeknu: "eeehh, proč bych to dělala, vždyť je to naprd". Tohle mi pomáhá odbourat, což si myslím, že je super.

T: A ještě jinak? Emocionálně asi taky?

R: Určitě, člověk je pak i takovej pozitivně naladěnej, když to funguje po týhle stránce.

T: A třeba finančně? Myslíš, že tě podporuje taky?

R: Přítel?

T: Jo

R: Jo, tak asi určitě, když třeba jdeme někam na večeři, tak většinou to platí on. I společný nákupy, když je chci zaplatit já, tak mi řekne ať si radši šetřím.

T: To je hezký

R: je to hezký, ale mně se to moc nelíbí, protože jsem taková, co by chtěla jít půl na půl nebo aspoň tou větší částí a prostě mu nestačím.

T: Toužíš po samostatnosti?

R: No, nerada bych tam cejtila nějaký něco, že mám být za něco...

T: ...vděčná

R: Jakoby vděčná jsem, ale... no asi vděčná. Víš, jak to myslím.

T: Myslíš si, že studenti z nerozvedených rodin mají lepší situaci? Jako na vějšce právě.

R: Nad tím jsem nikdy nepřemejšlela. Tak ono záleží, může to být rodina nerozvedená, ale to neznamená, že funguje, takže

T: Třeba zkušenosti, jaký máš?

R: Asi ne, asi bych neřekla, že tam je nějaká tendence s tím spojená.

T: Čím tebe rozvod nejvíc poznamenal? Ekonomicky nebo vztahy, podpora rodičů a tak?

R: Musí to bejt negativa?

T: Nemusí to bejt negativa, může to být cokoliv, co jsi zaznamenala nějakou fakt změnu po tom rozvodu.

R: Tak to už jsem říkala, za prvý ty vztahy s tátou, že se teda zlepšily tím, že se nevidáme každý den. Celkově, že se uvolnila ta situace v tý domácnosti. Jinak nijak extra nic negativního. Pak to bylo nepříjemný, když se někde potkali, ale to bylo vlastně už i když se potkávali doma, takže.

T: To pak bylo míň, že jo, když spolu nebydleli

R: Jojo

T: Myslíš třeba, že ekonomicky by to bylo jinak, kdyby bydleli rodiče spolu? Že bys třeba měla větší podporu?

R: Asi ne. Nemyslím si.

T: Nebo třeba právě tu emocionální, myslíš, že by byla jiná?

R: Ne, taky si nemyslím.

T: Třeba horší?

R: Horší, tak jakoby, emocionální podpora, tak pod tím si můžu představit i to, že tam přijedu a bude tam klid. Tak v tomhle smyslu jo, ale nemyslím si, že by se mě snažili nějak míň držet nebo nějak míň mě podporovat.

T: Myslela jsem to tak, že třeba toho mamka měla hodně nebo taťka... víš jak to myslím. Že jakoby řešej svoje problémy a na ty děti nemají tolik času nebo energie v době, kdy nejsou právě spokojený.

R: Tam pak možná s tím tátou, že se tolik neptal, co je novýho nebo tak a teď vlastně jak se vidíme jednou za čas, tak to chce vědět, zeptá se na to. Tak možná v tomhle smyslu jo.

T: Co si myslíš o manželství v dnešní době?

R: V dnešní době... myslím si, že spousta lidí dělá unáhlená rozhodnutí, což vzhledem k rozvodovosti v České republice a i co se týče zkušeností s okolím, tak myslím si, že by si to lidi měli dřív promyslet. Nejdřív spolu začít bydlet, zkusit si to jaký to je, poznat toho člověka pořádně. Člověka nepoznáš za rok, že jo.

T: Je něco jinýho, když se spolu stýkáte a když pak spolu bydlíte no

R: No, když se vidíte každý den

T: A řešíte takový ty fakt praktický věci no

R: Když jde o peníze nebo... tak

T: Co si celkově myslíš o manželství jako o instituci? Je potřeba nebo není? Měli by se lidi brát, neměli? Je to přežitek, není?

R: Myslím si, že je to hezký, když už ty dva lidi mají jasno. Až třeba i klidně po dětech, když si řeknou: "Hele, máme spolu ty dvě děti, chceme spolu bejt, máme se rádi", tak potom jo. Ale ne, že si řeknou: "Tak se vezmem, no. Máme se tady teďka rádi, takže" (smích)

T: Myslíš, že to patří do života partnerů?

R: Myslím si, že jo, ale že je potřeba se nad tím fakt zamyslet. Ne si prostě sehnat ženicha za každou cenu.

T: Takže myslíš, že je to potřebná instituce, že je k něčemu potřeba?

R: Myslím si, že je to praktický potom z hlediska právních náležitostí, když se něco stane třeba, tak potom ano. Už pak i třeba, když tam jsou ty děti. Možná bych tam vnímala i to, že pak když se rozváděj, tak mají větší snahu to slepit. Záleží, nemůžeš slepit všechno. Že jakoby to je pak těžší se na ten vztah vykašlat.

T: Myslíš, že víc se snažej řešit ty problémy, když už...

R: Jo

T: Ještě něco o manželství?

R: Co bys chtěla vědět?

T: Kdyby manželství nebylo, myslíš, že by to lidem nějak uškodilo? Nemyslím teď v těch praktickejch věcech, ale třeba v takových těch spirituálních, psychologických? To není moc spirituální, ale tak celkově prostě. Jestli by si toho lidi všimli, kdyby najednou to vymizelo nebo že by jim to chybělo?

R: Myslím si, že některým lidem by to určitě chybělo. Tam je ta myšlenka toho, že s tím druhým chceš být po zbytek života, což je pro spoustu lidí životní naplnění, životní smysl.

T: Že si dáš ten slib?

R: No no no (souhlas)

T: Plánuješ se někdy vdát?

R: Jak jsem říkala, když už, tak fakt asi až po dětech, když už bych si fakt byla jistá. Musela bych s tím člověkem bydlet nějaký čas.

T: Ale chceš?

R: Asi jo

T: Prostě plánuješ to někdy v životě do toho jít?

R: Ne za každou cenu, ale když se mi splní tyhle ty náležitosti, tak klidně jo.

T: A co by mělo manželství splňovat nebo aby sis někoho vzala, ten vztah právě a potom manželství?

R: No tak musí to fungovat, nesmí tam být moc hádek, zbytečnejch. Musí tam být ta podpora, aby se navzájem partneři podporovali, aby si věřili, měli se rádi, měli nějaký společný cíle. Nebo společný... aby se v tom podporovali. Takže podpora, láska a důvěra.

T: To je všechno?

R: Ještě mám mluvit? (smích)

T: Přemejšlíím jestli ještě něco bys k tomu nechtěla dodat?

R: Ne

T: Dobře. Víš, jaká je v Český republice rozvodovost?

R: Myslím si, že vysoká, ale čísla přesně nevím.

T: Posledních deset let se to pohybuje mezi 40% a 50%

R: Což je dost

T: Hm, skoro 50% lidí, který se vemou se následně rozvedou po nějakých letech

R: Ono pak, když to vidíš, že někteří lidi jsou ženatí po třetí, čtvrtý, tak si říkáš proč jako. Že se nepoučili nebo?

T: Co soudíš o tom, jaká je míra rozvodovosti?

R: No myslím si, že to je právě těma unáhlenýma rozhodnutíma a je to špatně že jo. Spousta lidí si řeknou v přítomnosti: "Teď se máme rádi, tak se vezmem, bude to super", ale to prostě nejde. Musíš toho člověka poznat nejdřív, ale zas pro děti je rozvod někdy potom lepší, když se doma hádají a nefunguje jim to.

T: Že nad tím moc nepřemejšlí?

R: No. Jako samozřejmě, když se s někým poznáváš, tak první rok je hezkej.

T: Chápu. Jak třeba dlouhou dobu by měli strávit předtím, než se vemou?

R: To je individuální.

T: Tak kdybys to měla charakterizovat podle svých zkušeností, tipla bys něco?

R: Tak si určitě myslím, že by tam měla být nějaký doba, kdy by spolu bydleli. Ani ne, jak

dlouho se znaj, ale jak dlouho spolu bydlej. V tom každodenním životě poznáš toho člověka nejlíp, si myslím. Tak třeba... minimálně ty tři, čtyři roky. Klidně i dýl.

T: Kdy plánuješ manželství? Máš nějakou představu o letech?

R: O letech nemám.

T: Ani nějakou představu, kdy bys chtěla? Kdybys to nebrala racionálně...

R: Tak abych nebyla moc stará na svatbu, abych byla hezká nevěsta. Jinak nikam nespěchám v tomhle tom. To mám právě i ten odstrašující příklad z těch rodičů, že... jako proč prostě no.

T: Myslíš si, že rozvod je přijatelný řešení nějaký krize v manželství?

R: Ono záleží, je krize a krize. Když ti dva už v tom nechtějí žít, tak proč to prodlužovat. Na druhou stranu by to možná mělo motivovat k tomu ty problémy řešit a postavit se k nim čelem a říct si: "Hele, máme se ještě rádi, tak pojďme na tom zapracovat"

T: Myslíš si, že někdo to řeší unáhleně? Rozvod? Že spíš, než aby se to lidi snažili vyřešit a snažili se, jako fakt reálně snažili, ne jen vedle sebe byli, ale něco fakt dělali, tak se radši rozvedou?

R: Záleží asi na důvodu. Třeba když chlap bude někomu nevěrnej, tak ta ženská to nemusí překousnout, ale ten chlap byl nevěrnej třeba s nějakýho důvodu. To už ona nevidí. To už ani nechce vidět. Tím neomlouvám nevěru, to absolutně ne, ale...

T: ale říkáš, že lidi nejsou nevěrný jen tak.

R: No, že ty problémy většinou mají dva činitele nebo dva úhly pohledu. Neříkám ale, že vždycky za nevěru můžou oba, ani že většinou, jenom že to tak může bejt.

T: Chápu. Myslíš si, že se lidi, tak jako se berou, moc unáhleně? Třeba ze zkušeností, jaký máš. Spoustu lidí se rozvádí dneska.

R: Znáám spíš ty páry, kdy spolu jsou, i když to nefunguje. Takže naopak, z mojí zkušenosti si myslím, že by to mohlo být trošku rychlejší.

T: Že do manželství vstupují rychle, neuváženě, ale rozváděj se ze správných důvodů většinou nebo z těch fakt vážnej, když už se rozvedou. A co soudíš o rodičovství? Co si o tom myslíš?

R: Jako mít děti/nemít děti?

T: Celkově o tom. V kolika lidí mají děti, dneska jak je na tom to, že máš děti nebo nemáš děti. Prostě celkově.

R: Já bych určitě jednou děti chtěla. Chtěla bych je brzo. Neříkám, že unáhleně, ale nejdřív bych si chtěla být jistá tou stránkou toho, že se o ně dokážu postarat, že mám toho partnera, kterej mě v tom bude podporovat. Tak čím dřív, tím líp. Chtěla jsem vždycky hodně dětí třeba 5, ale v současný době spíš přemejšlím nad tím, jak by bylo proveditelný těch hodně dětí zajistit. Spousta lidí si udělá velkou rodinu, ale pak právě živořej. Jestli pak není lepší mít jedno dítě,

kterýmu dáš, co můžeš. Bude moct jet na školu v přírodě, budeš mu moct koupit, co bude chtít. Neříkám rozmazlovat ho, to ne. Víš, aby to dítě nepocit'ovalo ten tlak toho...

T: tý finanční situace a vyrůstal v pohodě.

R: Jo, tak to myslím. Takže záleží i na tomhle, jak se vyvine tahle stránka.

T: Chceš mít nejdřív dítě a až pak se brát nebo myslíš, že to je úplně jedno?

R: To už jsem říkala, že nejdřív děti a pak se brát.

T: Kolik dětí jsi teď říkala, nebo už v tom máš jasno?

R: Ne, vždycky jsem jich chtěla hodně, třeba pět, ale taky už nejsem nejmladší, takže (smích)

T: To taky musíš stihnout (smích). Myslíš si, že to je reálný? Co si myslíš, kolik budeš mít děti? Co si myslíš?

R: Asi dvě, takovej standard si myslím. Chtěla bych aspoň tři, ale záleží pak na tý finanční stránce, dneska to není standart.

T: A proč?

R: Proč tři děti? Nevím, mám ráda děti.

T: Ale děti nejsou furt děti.

R: Já vím

T: Oni pak vyrostou. (smích)

R: Pak se o mě budou moct starat, až budu stará. (smích) Nevím, jsem v tomhle hodně tradiční, pro mě to je smysl života. Mít rodinu, mít děti, dát jim všechno, co můžeš. Dávat jim tu lásku, dávat lásku tomu partnerovi.

T: Kdy teda plánuješ mít děti? Jde čistě o nějakou predikci, o tvůj plán?

R: Teď plánuju dodělat státnice, pak si najít nějakou práci. Nejdřív zapracovat na tý stránce, jak jsem říkala, abych se mohla o ty děti postarat. Pak se uvidí, jak nám to bude fungovat s partnerem, tak podle toho. Nemám žádný vyloženě plán, že dodělám školu, budu rok pracovat a pak si udělám dítě.

T: A třeba víš, do kolika let bys chtěla první dítě? Na kdy to tak zhruba vidíš?

R: Určitě do třicítky, to každopádně. Nějak před třicítkou ideálně.

T: Chtěla bys vychovávat děti, jako vychovávali rodiče tebe nebo aspoň nějaký atributy z toho tam promítnout do výchovy? Nějaký třeba prvky, co se ti u rodičů líbily a naopak, co nedělat. Chtěla bys je prostě vychovávat podobně, jako rodiče vychovávali tebe?

R: Podobně asi jo, ale určitě tam jsou nějaký nedostatky, který ze svého pohledu vidím. Samozřejmě ale, až to bude čekat mě, tak to třeba budu dělat úplně stejně. To se takhle snadno hodnotí. Jinak, co se týče té podpory a tyhle stránky, tak tam bych nic neměnila. Rodiče za mnou vždycky stáli, takže tam jde spíš o takový ty praktický věci, co se týče domácích prací a nějakých zákazů, kam můžeš/nemůžeš.

R: Co myslíš, že převažuje? Že bys spíš chtěla vychovávat děti, jak vychovávali rodiče tebe nebo spíš to tíhne k tomu, že víc by si je chtěla vychovávat jinak?

R: To úplně nejde říct takhle jednoznačně. Říkám, tu emocionální stránku a pak ty praktický věci spíš jinak.

T: Takže myslíš, že je to půl na půl

R: Půl na půl, no.

T: Jaký jsou tvoje teď nejbližší životní plány? Ohledně všeho, prostě tvoje plány.

R: Dodělat ty státnice, najít si práci. Těším se na to, že budu moct dělat to, co mě baví, že na to budu mít i prostředky. Že budu mít víc volného času.

T: Jo, to jsme ještě asi neřekli. Teď tě podporuje jenom táta?

R: Víceméně

T: A většinu peněz si obstaráváš sama?

R: Většinu jo

T: Takhle to bylo už od prváku nebo dostáváš teď míň, myslíš?

R: Od táty dostávám pořád stejně, akorát od té mamky dostávám míň. To je ale i tím, že jsem soběstačnější, že chodím víc do práce, takže ty peníze mám. Takže to není, že by mi řekla: "Už ti peníze dávat nebudu", ale už si o ně nepotřebuju tolik říkat. Když potřebuju, tak za ní přijdu a ona mi je dá.

T: Po skončení školy bys teda chtěla práci si najít?

R: Jo

T: A jakou, máš nějakou představu?

R: Nemám vůbec žádnou představu. Myslím si, že vyzkouším několik možností a pak zjistím, že je stejně všechno na prd a někde zůstanu. (smích) ale jako chtěla bych práci, co mě bude bavit to je jasný.

T: Jak by se měl odvíjet tvůj život po těch státnicích?

R: Já se hrozně těším na to, teď to má nastavený tak, že jdu na brigádu, přijdu z brigády a teprve na mě padnou všechny ty povinnosti, jakože: teď si běž sednout, psát tu bakalářku, učit se a tak.

Já se prostě hrozně těším na to, až se tohle změní a půjdu ráno do práce, přijdu z práce a budu mít volno. Budu moct dělat ty věci, který mě bavěj. Budu si moct vzít knížku jakou chci, budu si moct číst, jet kam budu chtít.

T: Budeš mít volnej čas

R: Volnej čas a volnou hlavu

T: Máš nějaký cíle v životě? Třeba vzdálenější?

R: Chtěla bych mít tu rodinu jednou, aby to fungovalo. Prostě mít fungující vztah a fungující rodinu. To je pro mě takový naplnění. Dávat a dostávat.

T: A hraje roli v tvých budoucích plánech ještě něco? Je tam vzdělání, práce, rodina... a pak třeba další věci?

R: Ten partner určitě bude důležitěj. Pak samozřejmě, abych byla zdravá.

T: Třeba cestování nebo ekologie nebo něco jinýho?

R: Určitě bych chtěla hodně cestovat a ekologie, snažím se třídit odpad... chtěla bych omezit svoji spotřebu...

T: ...produkování odpadu

R: Produkování odpadu, jo, což na tom pracuju už teď.

T: Spolíháš na rodinu ve svých budoucích plánech?

R: Tak určitě, ať už hlídání dětí nebo... tak jako počítám no.

T: Hodně s tím počítáš?

R: Hodně s tím počítám

T: Takže počítáš s tím, že zůstaneš někde asi blízko?

R: Určitě bych se s nim a chtěla vídat no.

T: Ještě něco vymyslíš, s čím tě budou podporovat? Po státnicích právě

R: Rodiče?

T: Jo, v tom fakt dospělým životě už

R: Myslím si, že oni mě budou vždycky ve všem podporovat. Ať už, co se týče založení rodiny, hledání práce, ale finančně si myslím že moc ne, ne že by nechtěli, ale moc na to nemají, ale nějaký maličkosti mi dají třeba pro dítě nebo tak. Myslím si, že za mnou prostě budou stát pořád. Tady bych mohla vyjmenovat tisíc hledisek.

T: Vyplývaly z toho rozvodu nějaký problémy? Jako pro tebe na tý vejšce, pocit'ovala jsi něco?

R: Na vejšce určitě ne.

T: Ne? Ani třeba ohledně peněz?

R: Ne

T: Tak to je asi všechno, děkuju za rozhovor

Rozhovor s respondentem 2R

T: Jmenuju se Martina Vlačíhová, studuju na UHK a v rámci své bakalářské práce dělám výzkum o dopadech rozvodu na životní situace a životní strategie VŠ studentů. Jejich názor na manželství a rodičovství. Chtěla bych tě upozornit, že je to anonymní, bude to jenom pro moji bakalářskou práci a, že tenhle rozhovor bude nahrávaný, pokud s tím souhlasíš? Dále, že všechny odpovědi jsou správné.

R: Souhlasím

T: Paráda. Tak, můžeme začít. Můžeš se mi stručně představit?

R: Jsem Lukáš je mi 25, na UHK jsem v paťáku na magistrovi. Studuju matematiku a dějepis pro střední školy. Chci učit, takže budu učitel, doufejme.

T: Proč jsi se rozhodl studovat tuhle školu nebo vysokou školu vůbec?

R: Za prvé jsem vždycky věděl, že budu mít levý ruce a půjdou vždycky tak jako dozadu, takže se mi nechtělo makat rukama. Věděl jsem, že musím jít na VŠ. Za druhé jsem chtěl bejt učitel, už tak nějak od mala jsem to cejtil. Vždycky jsem chtěl učit, nebo aby tady po mně něco zůstalo. Takže jsem si vybral učitelství. Ta kombinace matematika a dějepis, co si budeme povídat, to není zrovna není úplně nejvolnější kombinace. Takže jít na MU do Brna, tam bych jako mohl, ale musel bych být pod filozofickou fakultou a prostě bych musel mít třeba češtinu a dějepis, nebo nějakou kombinaci, která by do té aprobace šla, zatímco UHK mělo volnou aprobaci a ještě pořád volný aprobace má. Takže jsem si mohl vybrat úplně cokoliv, takže jsem si právě mohl vybrat tu matematiku s dějepisem. Navíc to mám asi 70km od baráku, takže i dojezdovka dobrá.

T: Jasný chápu, jasná volba. Máš partnera/partnerku?

R: Nemám

T: Nemáš, dobře. Jaký problémy v současnosti řešíš?

R: No tak asi, vzhledem k tomu, že je květen, tak řeším státnice z dějepisu, který jsou za týden. Vlastně ani ne. Takže to je asi největší problém se připravit na to, aby to nějakým způsobem vyšlo. Jinak problémy... nenapadá mě nic, co bych ještě... teď je prostě prioritní ta škola.

T: Můžeš mi, prosím, charakterizovat svoji rodinu? Jak velkou máte rodinu? Čím jsou tvoji

rodiče, kde bydlí a tak...

R: Začnu asi tím, kde bydlí. Naši jak jsou rozvedení... já jsem se narodil ve Znojmě, takže otec tam zůstal. Takže otec bydlí dodneška ve Znojmě. V rodinném baráku, má svoji přítelkyni, která už má velký děti. Otec je vyučený autolakýrník, takže žádný vysokoškolák. Zatímco mamka se přestěhovala do Svitav, v tu chvíli, kdy se rozvedli. Před 13 rokama, nějak tak. Mamka má ekonomku, taky nešla studovat. Pak si dělala ještě nějaký kurz účetnictví a tak dále. Ve Svitavách bydlí i moje ségra a brácha. Ségra je starší, brácha je mladší. Takže jsme tři sourozenci.

T: Jste vlastní sourozenci?

R: Každý máme jinýho otce. Takže asi nevlastní, já nevím, jak se to charakterizuje. (smích)

T: Já taky úplně nevím, ale úplně vlastní nejste. Tak nějak na půl. (smích)

R: Tak, tak. Úplně vlastní jako nejsme, ale nejsme úplně nevlastní.

T: Takže máte velkou rodinu?

R: No, tak co mi kamarádi říkají, tak jsou i větší. Vždycky strejdové, tetičky, babičky a tohle. Zatímco u nás je to tak, že už spousta umřela.

T: Jo, takže máte okruh jenom ti rodiče a sourozence a ta širší rodina tam moc není?

R: Ta širší rodina tam není, no. Mamka byla s pěti sourozenci a tři strejdové už umřeli.

T: Aha. A jak tvoje rodina funguje? V rámci vztahů? V rámci hlavně tebe?

R: Asi takhle. My se souzencema fungujeme úplně suprově. Tvoříme dobrou tým, když o něco jde, udělat nějakou oslavu (mamce narozenky nebo tak), tak to je úplně super. My to tak máme rozdělený, že já jim vždycky nahážu nějaký úkoly, aby oni je splnili a já jsem těch 70km daleko, tak oni to udělají a já už jenom přijedu. Ještě to nějak doladím a je to v pohodě. Takže my tři fungujeme úplně super. Jinak ty vztahy a vazby tak jsou takový dost pochroumaný. Nevím, jak bych to řekl... nepíšeme si tak často, nevoláme si tak často. Já třeba osobně mám hrozný problém s tím si volat třeba každé třetí nebo čtvrtý den s rodičema. Ať už je to otec nebo matka. Já to úplně bytostně nesnáším. Takže já si s něma volám třeba jednou za měsíc a bohatě mi to stačí. Celkově mě přijde, že ten širší okruh rodiny prostě nefunguje úplně tak, jak by asi měl. Jediný příležitosti, kdy my se scházíme jako rodina, tak jsou buď svatby, který nejsou poslední dobou, nebo jsou to narozeniny, což bylo loni v dubnu jo. Takže už jsme se rok neviděli. Nebo jsou to pohřby

T: Tak oni bydlejí ve Svitavách, tak to je docela daleko odtud ne?

R: My jsme tak jako rozházený. Ten širší okruh. To epicentrum je kolem Svitav, ale například strejdu mám tady v Hradci. Další rodina je ve Znojmě, teta je v Praze. Takže to mám takhle porozhazovaný. Ale stejně mi přijde takový smutný, že se vidíme buď na svatbách, narozenkách nebo pohřbech. To je takový o ničem.

T: A jinak zvlášť je navštěvuješ? Mamku nebo sourozence?

R: Ne

T: Jen takhle prostě se sejdete, jenom takhle na těch svatbách nebo na nějakých rodinejch sešlostech?

R: Tak, tak. Dneska je zrovna vyjímka, slavím narozeniny, takže přijede bratr.

T: Ježiš, tak to moc gratuluju, všechno nejlepší

R: Děkuju. Takže přijede bratr, takže se uvidíme. Do těch Svitav, já jsem se tam naučil jezdit buď, když jsem měl po nějaké důležité zkoušce, takže teď po těch státnicích, když to vyjde, tak to plánuju tam zajet. Není to už tak, jak když jsem byl v prváku nebo ve druháku. V prváku jsem jezdil domů každé tejdny, každé víkend, prostě vždycky v pátek. Pak v tom druháku už to začalo upadat, to bylo každé druhej týden. V tom třetáku už každé třetí a teď prostě když se mi to hodí, když mám peníze a tak dále.

T: Je tvoje rodina věřící?

R: Ne, nejsme vůbec. Nebo oni nejsou a já s tím tak jako koketuju. V něco věřím, ale ničím to nenazývám.

T: Můžeš charakterizovat vaši finanční situaci? Jako žádný čísla, jen tak obecně nějak.

R: Jasně, jasně, jasně. Tatka má rodinnej barák, kterej zdědil po své mamce a vlastní ho na půl se svoji sestrou. Ten má nějakou finanční rezervu, je v pohodě úplně, není to žádněj Rothschild podle mě, ale ten barák postupně rekonstruuje a jako dobrý. Zatímco matka, ta úplně pravej opak. Ta prostě s financema je dost na štíru. Na to, že má vystudovanou ekonomku, tak nemám vůbec žádnou finanční gramotnost. Ušetřit si nějaký peníze, to je pro ní neskutečnej výkon. Jak se říká, z ruky do huby. Našetřit si nějaký peníze, to neexistuje. No a já jsem tak něco mezi tím, bych tak řekl. Protože, když jsem viděl ten mamčin případ, tak jsem si řekl, že si musím našetřit něco a jsem taky vysokoškolák a prostě nějak nad tím přemejšlíš a tak dále. Takže si zkouším něco šetřit, ale jak chodím jen na ty brigády u toho studia, tak to není úplně nejjednodušší. Přijde jedna, druhá párty, že jo a zas můžeš šetřit znova. Je to takový, že se snažím, ale jako nemůžu si stěžovat. Asi takhle. Jak nejezdím domů, tak s těma brigádama si vydělávám. Už neberu peníze od našich a dokážu přežít tady na kolejích v Hradci. V pátek jíš suchej chleba a v pondělí je posvícení (smích). No já už to tak nemám, protože nejezdím domů, ale já vyžeru vždycky všechny kolem (smích).

T: Čeho si na rodičích ceníš a pak naopak, čím tě štvou?

R: Na otci si cením jeho racionality, on neskutečně stojí nohama na zemi a on pronáší takový hlášky, že: "Život je pes a my jsme jeho žrádlo" a takový až skoro pesimistický věci, ale prostě ví a chápe tu situaci, která dneska je, i když mu je pomalu šedesát. Moji rodiče jsou oba dva starší. Takže jeho racionality, rozhodně. Na matce si zase vážím toho, že je spíš taková emocionální. Že se snaží, i když to finanční zázemí u nás nebylo úplně nejlepší, protože jsem vyrůstal teda s matkou. Takže i když peníze neměla, tak se pro nás snažila udělat první poslední. Nikdy nehodila flintu do žita a, že když jsem byl menší, tak jsem to vůbec nepociťoval nějakou tu špatnou finanční situaci. Teď, když už jsem teda větší, tak to vidím. Vážím si ale toho, že se snažila.

T: Jak se doma cítíš? Když se tam občas vrátíš?

R: Mám už takovej zvláštní pocit, že bych se chtěl postavit na svoje nohy a už se chtěl úplně odstříhnout. Jak už mě nepodporují ani finančně a já tam jezdím hrozně málo, tak prostě... můj pokoj jsme měli dřív s bráchou, teď už ho má jenom brácha. Moje věci já nevím, kde jsou, neřeším, prostě někde asi budou. Už tam jakoby nemám "doma". Říká se, že doma je tam, kde tě mají lidi rádi a já už mám doma tady v Hradci. Nedělá mi to problém, že bych se z toho nějak psychicky hroutil, to ne, ale prostě už se tak pomalinku odstříhávám. Cejtím se tam, jako když přijedeš na návštěvu.

T: Můžeš mi charakterizovat tu situaci toho rozvodu, kdy se rozešli? Kolik ti bylo? Jaký vztahy třeba měli během té situace?

R: No, oni se rozešli, když mi bylo asi 12 nebo 13, teď přesně nevím. Já jsem to spíš zkoušel vytěšňovat, protože to je taková jako dost... dneska, když to vidím s odstupem času, tak na to dítě to působí prostě nedobře. Ty vztahy mi přišly docela i poklidný, nebyla to žádná válka. Prostě se rozvedli, tam to bylo hlavně proto, že matka je dodneška hrozně žárlivá a tam to bylo prostě s nějakou žárlivostí a tak dále. Spíš ona byla ta útočná a ten kdo to inicioval. Otec to nějakým způsobem přijal, že mě bude navštěvovat a tak dále.

T: Takže jsi pak zůstal s maminkou? Vlastně, to už jsi říkal.

R: Tak, tak. Nebylo to nijak drastický, co si tak zpětně vzpomínám, ale zase to nebylo něco z čeho juchám, že jo.

T: Myslíš, že to bylo správné řešení?

R: To nedokážu posoudit. To fakt nevím, nad tím jsem vlastně ani nikdy nepřemýšlel, jestli to bylo nebo nebylo správné. To netuším, protože... asi, kdybych na to nahlídl z obou dvou těch pohledů, tak každá mince má dvě strany, jak já vždycky říkám a nedokážu to... tohle bych asi nechal spíš otázku na ně. Fakt nevím.

T: Tak já chápu, že oni se o tom asi taky moc nebavěj.

R: Sem tam, když se s otcem opijem, tak z něj něco vyleze, ale to je tak jako celý.

T: Změnily se tvoje vztahy k rodičům po rozvodu?

R: Určitě. Potom vlastně když se rozvedli, tak my jsme se pár měsíců na to, to nebyl ani celý rok, jsme se vlastně odstěhovali do toho Znojma. A matka šla... protože ona byla narozená kousek od těch Svitav a ji tam nějak zavál vítr do toho Znojma. Tak se zase vrátila do těch Svitav, kde měla čtyři sourozence, takže ona se vrátila i se mnou. Já jsem se vlastně, tím pádem, hrozně přilnul k matce. Byl jsem takovej vyloženě mamánek, když mě bolelo v krčku, tak jsem byl tejděn doma. Co jsem nechtěl, to jsem nemusel a co jsem chtěl, to jsem měl a tak dále. Co se mě potom, na konci toho druhého stupně, začalo přičít i mně samotnému. Ale cejtíl jsem na sobě to, že jsem víc přimknul k té matce, no. Otec jezdil, Svitavy se Znojmem jsou vzálený asi 150km od sebe a otec vždycky jezdil jednou měsíčně za mnou. Jak jsem trávil těch 99,5% s matkou, tak jsem se prostě stal takovým mamánkem.

T: Myslíš, že ti vynahrazovala ten rozvod? Že ti dovolila třeba víc?

R: To si myslím, že ne. Jak říkám, ona je taková emocionální, tak si myslím, že ne. Ona se stejně chovala k ségře, která už byla zase jako starší. Té bylo už 20 a ona se k ní chovala pořád takhle stejně. Takže to asi nevynahrazovala už ten rozvod. Stejně tak se dneska, nebo ne dneska, ale už chová i k bráchovi, kterej je zase mladší, jak jsem říkal. Takže tam to taky není nějaký vynahrazování toho rozvodu. To asi ne.

T: Jak se rodiče koukali na to, když ses rozhodl, že půjdeš na VŠ?

R: Oni to oba dva tak nějak tušili, protože já už jsem na základce - teď to bude znít nabubřeně, ale prostě je to tak - byl premiant. Mám za sebou gympl, kterej jsem vystudoval taky s vyznamenáním. Celý 4 roky vyznamenání. Patřil jsem k elitě té třídy a vlastně i toho města. Takže tam se to čekalo. Oni na to byli připravení už od té základky.

T: Takže se to vlastně nijak neřešilo

R: Ne, to byla jasně daná záležitost, že já prostě musím jít na vysokou. Musím.

T: A cejtíš si podporu přetím? Třeba, když začínáš dělat přijímačky, tak musíš furt někam jezdit... nějaký dovážení, dojíždění.

R: Podporu jsem cejtěl, nicméně jen tu psychickou. Že oni oba dva říkali: "Jo, to je v pohodě, to udělej, tam určitě běž", ale jako jinak všechno jsem si musel zařídit sám. Jako úplně všechno, s ničím mně nepomohli. A já už jsem se tam stavěl pomalinku na ty svoje nohy a jediný, co mi scházelo byly peníze, abych se úplně odstříhl. Ale jinak já jsem fungoval jako samostatná jednotka už od začátku gymplu. Vždycky s oblibou říkám, že jsem se vlastně dovychoval sám. Tam už jsem na sebe pedagogicky zapůsobil (smích).

T: Pomáhají ti nějak rodiče s tvýma problémama? Co se týká třeba té vysoký školy, třeba zkouškový nebo jídlo, že sis vozil...

R: Ne, jako vůbec. Já se s nima ani o těch svejch problémech nebavím.

T: Třeba o škole?

R: Ne, vůbec. Matka, jak to nemá vystudovaný, tak vůbec neví, která bije. Já jí říkám, že mám zápočet, zkoušku, kredity a tak dále, celkově ten systém, nic. Přijel jsem v tom prváku za tejdén a bylo to to samý, zase co tohle a tohle a támhleto. Takže tam jsem to prostě vzdal. Jako vysvětlovat furt něco dokola mě vážně jako... prostě ztracenej čas to byl. Iritovalo mě to. No a s otcem, ten jak taky není vysokoškolák, tak to zkouší pochopit. Nicméně on je zase jako racionální, jak jsem říkal. Bere to jako hotovou věc, vždyť přece já jsem jeho "syn", kterej to prostě musí udělat a je to přece bez problému. Já jsem otcovo jedinný dítě, takže on mě má tak jako idealizovanýho. Když udělám zkoušku, tak to je jenom: "Tak to bylo snad jasný ne" a tak dále. Takový korunní princátka trochu. Takže se jim s těma problémama nijak moc nesvěřuju, protože to nemá cenu a s nějakýma dalšíma se nesvěřuju už vůbec, protože v tom jsem dost introvert.

T: Takže myslíš, že to vychází z tebe ne jako od nich? Že by ti třeba nepomohli, kdyby ses rozhodl jim s něčím svěřit?

R: Ne, to ne, to jsem určitě nechtěl říct. To věřím tomu, že oni by mi pomohli.

T: Já to jenom rozvádím, aby to bylo jasné, pochopila jsem to myslím.

R: Jasné. Myslím, že oni by mi pomohli oba dva, to úplně bez problému. Nicméně, já jim to prostě nechci říkat. Tady v tom jsem zabeďněnej, vlastně bych měl být já ten prvotní hybatel a pak se to rozhejbe, ale já nejsem.

T: Po celou dobu tý vysoký školy, třeba ta finanční stránka, podporovali tě?

R: No, oni mě podporovali do čtvrtáku, respektive do třetáku. Protože ve třetáku jsem na bakaláři poprvé prodlužoval. Tam v tu chvíli, kdy jsem prodlužoval ten rok jeden, tak jsem jim řekl, že jelikož je to moje blbost, tak že od nich nechci platit ten jeden rok. Že od nich nebudu chtít peníze, protože je to rok navíc a je to další finanční zátěž. Vždycky jsem dostával 4000Kč na měsíc, to ještě v té dávné době, že jo, pět let zpátky. A už v té době to bylo docela málo, protože čtyři tácy na měsíc jsou fakt jako málo. Zaplatíš kolej a zbyde ti tisícovka. Takže jsem jim řekl, že nechci po nich peníze. Oni to platili rovně, půl na půl. Každý mi dával 2 tisíce, což by bylo 20 tisíc zase na rok navíc, což je pro ně dost.

T: Oni to neměli soudně daný?

R: Ne. Nebo takhle, oni mělo soudně daný to, že bude otec matce přispívat měsíčně tisícovku. Matka vlastně, jak ho asi měla ráda nebo nechtěla dělat nějaký rozbroje nebo takhle, tak mu to nikdy nenavýšila. Jak šel ten čas, tak by se ta částka měla zvednout, ale ona nechala to rozhodnutí před těma třinácti lety, takže se to soudně nenavýšilo, takže to soudně daný nebylo. Takže jsem řekl, že si to budu platit sám a ten model už tak nějak zůstal. Jak jsem si našel ty brigády, tak jsem si to platil, platil, platil. A pak už mi to bylo blbý říkat: "No, je čas, teď mě zase začnete platit". Takže jsme se k tomu už nevrátili. Do toho třetáku jo a potom ten čtvrták, páták a teď ten "šesták", tak to už ne no.

T: Myslíš si, že to bylo nějak tím, že jsou rozvedení? Třeba, že by se dohadovali o tom, kdo ti kolik dá?

R: To určitě ne. U nás doma jsem generál tak trošku já, protože matka nemá vysokou, otec nemá vysokou, sestra nemá vysokou a bratr teď teda půjde na vysokou, ale prostě já jsem taková ta inteligence tam. Já jsem řekl, kdo mi, co dá a oni mi to prostě dávali.

T: Takže žádný rozbroje vůči tomu?

R: Ne vůbec, já jsem to jakoby nedovolil. Já jsem jim to nalajnoval oboum dvoum a říkám, že každý bude platit přesně půlku a nazdar. Větší finanční zátěž to byla pro matku, protože jak jsem s ní žil, tak mi dávala ještě jídlo, ať je to placení nájmu, elektřina, voda a tak dále. Ale zase otec to kompenzoval tím, že když jsem k němu přijel, tak on mi třeba v létě dal 10 000Kč. Že mi dal nějaký peníze prostě navíc, což se hrozně hodí v létě, že jo (smích).

T: To se hodí vždycky dneska (smích). Myslíš si, že studenti, kteří nemají rozvedený rodiče, jsou na tom líp? Takhle při studiu, na vejšce a tak?

R: No, já jak bydlím na kolejích, tak jsem tam poznal spoustu lidí, tak si myslím, že možná i

jo. Ty jejich rodiny fungují vážně líp. Kolikrát si několikrát denně volají. Je to podle mě lepší a ještě když ty rodiče, aspoň jeden z nich je vysokoškolák, tak se dokáže vcítit a vžít se do toho dítěte. Dokáže ho nějakým způsobem podpořit. Funguje ta rodina fakt jako rodina, jo, zatímco já jsem vlastně byl takovej odříznutej. Můžu si za to sám a vyhovuje mi to, ale myslím si, že v komunikaci nebo v takovém tom podporování, jsou na tom ty lidi z té úplné rodiny líp, si myslím. Teď nechci nijak brečet, ale přijde mi, že jsou na tom líp.

T: Čím tebe to nejvíc poznamenalo, ten rozvod? Co myslíš?

R: Ten rozvod mě asi poznamenal tak, jak jsem vlastně říkal, že jsem byl ten mamánek... když to srovnám teď a když jsem byl děcko, tak jsem byl fakt hrozně rozmazlenej. Dneska to na sobě vidím, má to nějaký přesahy do dnešní doby kvůli tomu, že třeba "nejsem nemocnej". Třeba jsem i teď nemocnej, to je asi slyšet, jak mluvím přes nos, ale já se nebudu léčit a nebudu někde chybět kvůli tomu, že na té základce, když mi něco bylo, tak jsem hned chyběl. Měl jsem třeba 300 zameškanejch hodin. Takže se snažím to jakoby nějak splatit, nebo jak bych to řekl. Snažím se prostě nebejt jako dřív. Takže asi tím mě to poznamenalo, jak jsem se přimknul k té matce a ona pro mě chtěla všechno, tak mě to poznamenalo tak, že teď jsem vlastně workoholik (smích).

T: A třeba ekonomicky... myslíš, že by to bylo lepší, kdyby byli spolu? Že bys měl větší podporu od nich?

R: Myslím si, že asi jo. Kdyby naši zůstali spolu, tak by... myslím si, že by matka zůstala s otcem v tom rodinném baráku, kde by měli dva platy a navíc tam neplatíš nájem. Zaplatíš si energie a tím to hasne. Opravy a tohle něco sice stojí, otec si to všechno dokázal zafinancovat sám, tak proč by to nedokázali ve dvou. To je jasný, že by to dokázali. Takže si myslím, že jo, že by to určitě bylo lepší i ta finanční podpora. Minimálně by byla stejná, ale spíš lepší.

T: A podpora v praktických věcech, vaření maminky? Jestli ti dávala třeba vejslužky v neděli?

R: To ona mi v tom prváku, druháku dávala, ale je pravda, že ty praktický věci jsem ani já sám nenaučil.

T: Najednou stěhování na kolej, že jo. Kdo ti to třeba přivezl?

R: Já

T: Tak ono už ti je 18, když jdeš do prváku, přes 18.

R: No mě bylo 19 dokonce, protože jsem šel o rok později do školy

T: Tak to už je řidičák

R: Hele, to začínalo tak, že jsem přijel na kolej a přijel jsem s jednou cestovkou. Za těch šest let už se musím odvést dvěma Aviema, co jsem si tady nahromadil. Ale přijel jsem s jednou jedinou cestovkou.

T: To jsou kluci no. Když jsme se stěhovaly my tři holky, tak toho táhli, že jsme to neměli ani kam dát. (smích)

R: Já jsem si přivezl jeden talíř, jeden příbor, čtyři trička, dvě mikiny, jedny rifle, boty a to bylo

všechno. Všechno ostatní jsem si nakradl v menze (smích)

T: Můžu se tě zeptat, co si myslíš o manželství v dnešní době? Plánuješ manželství?

R: No, myslím si, že v dnešní době je to hrozně těžkej ekonomickej závazek. Je to normálně, jak když si člověk chce pořídit auto nebo nevím k čemu bych to přirovnal. Je to hrozně drahá záležitost podle mě, ale jako když se maj dva rádi tak to má něco do sebe.

T: Jako ta svatba nebo celý manželství?

R: Celkově mě přijde. Jak jsem zvyklej si hrát na svém písečku, tak jsem zvyklej si zodpovídat za svoje finance a jsem prostě dobrej a když jdu s někým na rande, tak okay, tak ho teda jako pozvu, ale není to dlouhodobej výdaj. Můj kamarád vždycky říkal, že nejdražší sex je ten zadarmo. Čímž narážel na manželství. A celkově, ať už se vezme svatba, což je neskutečně ekonomicky drahá záležitost. Loni se mi brali kamarádi, takže jako vím. Nakonec se ti to možná vrátí v těch darech, možná ne, nevíš. To je prostě svatba. Teď pořídit si dítě, to je neskutečný. Za prvé musíš mít prostor kam ho dát, takže musíš mít větší byt. Nemůžeš žít v 1+1. Dítě, ať už je to oblečení, z kterýho ti vyroste za tři tejdny. Ať už to jsou plínky, kterých spotřebuješ kvantum. Víím to, kvůli tomu jak je brácha mladší, tak jsem se vlastně o něj staral. Prostě jsem matce pomáhal, chodil jsem kupovat tady ty věci, ať už to byly pleny, sunary, přesnídávky a všechny tyhle věci. Takže nějaký povědomí o tom mám.

T: A to to bylo ještě před kolika lety

R: Jasně. Asi takhle, myslím si, že stát vůbec nepodporuje mladý rodiny s dětma. Ty byty jsou nahoru neskutečně, ty rodiny nemůžou bejt založený, na to není místo, na to nejsou prachy. V dnešní době, jak si nejdřív musíš udělat... ty nároky na studium a vzdělání jdou vejš, dneska pomalu s bakalářem nejseš nic. Nebo to je taky uměle přidaněj titul, já ho moc nemám rád, i když ho taky mám. Prostě musíš si udělat vysokou, abys něco byla. Když nejseš úplně brutálně manuálně zručnej člověk, tak prostě musíš mít vysokou a ještě pomalu dvacet doktorátů k tomu, aby si člověk vydělával aspoň nějaký...

T: Praxe a jazyk...

R: Tak tak. ... aby si vydělával aspoň nějaký solidní peníze. Je ti 24, 25 vypadneš z vysoký, celou dobu se vlastně učíš. Tak co, neuděláš první, že si půjdeš založit rodinu a uvážeš se někde na řetězu prostě. Taky potřebuješ si myslím, si žít ještě tak tři roky pro sebe a ještě si to jako užívat. Protože si ty lidi taky říkaj: "Na děcko bude čas potom", teď když seš mladá, tak chceš projet svět, chceš cestovat. Na vysoký prostě sedíš na prdeli a furt se učíš, s odpuštěním.

T: A peníze nemáš, protože pořádně nepracuješ, tak co chceš jako moc dělat

R: Přesně tak. Takže pro ty vysokoškoláky je hrozně těžký si založit rodinu si myslím. Zase na druhé straně jsou ty rodiče, co nejsou vysokoškoláci, jsou to takový ti dělníci, udělají si kupu dětí, potom jim ale zase nedokážou zařídit to finanční zázemí. Viděl jsem na to jeden dobrej film, kde už nevím, jak se to jmenovalo, byla to nějaká hloupá americká komedie. Na začátku tam byl takovej diagram, jakože proč svět zhloupne nebo nevím, jak bych to nazval. A bylo tam to, že ty chytrý lidi, co by měli předávat chytrý geny mají jedno dítě. Zatímco ti debili, s odpuštěním, jich mají prostě 18. A roste to geometrickou řadou a tady tím stylem mi přijde, že ti chytrí uvědomělí lidi to vnímaj, ví to, ale prostě do toho nejdou. Ani nemůžou.

T: Na druhou stranu, kdo by zase dělal třeba prodavačky. Zase se drží ta elita v nějaký úzký skupině

R: Já vím, že asi takhle ty lidi urážím trošku. Já to říkám ale, že moji rodiče jsou samy takový, takže jako můžu (smích).

T: Ty chceš mít někdy děti a kolik? A oženit se co soudíš o rodičovství? A chtěl by si je vychovat jako rodiče vychovali tebe?

R: Určitě. Hele, já jsem to měl nastavený tak, že jako kluk, když jsem byl na gymplu nebo na začátku vysoký, tak jsem říkal: "Ježišmarja, děti nikdy". Vůbec jsem nad tím neuvažoval. A teďka, jak jsem starší, kdy dospívám do toho věku, kdy mám spoustu kamarádů, co už to děcko maj, že jo. A je to prostě hezký a rozhodně už jsem dospěl do té fáze, kdy už bych chtěl něco budovat. Proto se chci stát učitelem, že chci aby tady po mně něco zbylo. Ať už to budou chytrý žáci, jak si to idealizuju, tak už bych chtěl, aby tady po mně zbyly ty děti. Něco chci vybudovat a už jsem došel do té fáze, kdy jsem si vyloženě a otevřeně řekl, že chci děti. Jinak jak je to hrozně nákladná záležitost, a nikdo ti nepomůže jako společnost, ale každej by je měl mít. No a rozhodně nechci vychovat děti jako naši chtěl bych jim dát to zázemí a tak a víc se o ně starat. No asi bych to viděl na 1-2 abych je zabezpečil.

T: A je pro tebe důležitý to manželství předtím, než budeš mít děti nebo myslíš, že je to jedno, to pořadí?

R: To pořadí je pro mě asi jedno. Nebazíroval bych na tom úplně, že přesto nejede vlak. Nicméně bych chtěl, aby to děcko přišlo do manželství. Já sám vlastně jsem jedinej se sourozenců, kdy matka si vlastně vzala jen mýho otce a tam ty další dva pány ne. Takže jsem jediný dítě, který přišlo do manželství a vždycky se sourozencům směju (smích). Takže chci, aby to dítě přišlo do manželství a jestli to bude tak: "Ježišmarjá, máme dítě, tak ti dám prstýnek" nebo to bude tak: "Dám ti prstýnek a máme dítě", tak je mi to úplně jedno. Chci ale, aby to dítě přišlo do úplný rodiny. Je to možná daný tím, že jsem stigmatizovanej, že jsem to zažil vlastně jen půlku svýho života.

T: Co soudíš o rozvodovosti v České republice? Jestli víš, jaká je, jestli máš nějaký pojem o tom?

R: Hele, vím. To je zrovna super, nevím, jestli jsi byla tady v divadle na jedné divadelní hře od Drábka. Je to Figarova svatba a jestli jsi viděla někdy nějaký představení od Drábka, tak on s těma motivama pracuje tak, že je převádí do dnešní doby. Vždycky tam přidá něco šokujícího nebo něco, co vytrhne toho diváka z té hry. A pak ho tam zase zasadí. A jak je to Figarova svatba, tak on tam přidal dva anděly, kteří mají dítě. Mají malýho Amorka. Ty andělé se hádaj a ta matka v jednou intermetu tam čte z novin, jaká je rozvodovost v České republice, v krajích a jak se lidi podváděj. Že 60% ženských a 80% chlapů přizná nevěru a tak dále. Že u ženské je to tři z pěti a u chlapa čtyři z pěti. Takže ta situace je naprosto katastrofální. Já když jsem to slyšel poprvé, tak ti můžu říct, že jsem normálně brečel v tom divadle, protože to byla fakt jako katastrofa. Královehradeckej kraj má, nebo aspoň, když jsem na tom byl, má rozvodovost přes 60%. Myslím, co si tak matně vzpomínám. A všechny ty kraje byly přes 60%. Takže jenom dvě manželství z pěti vydrzej. Což je katastrofa neskutečná. Myslím si, že je to daný tím, jaká je dneska situace. Říkám, že ten stát prostě nepodporuje ty rodiny a oni nevím, jestli na to nemaj. Nemyslím si, ale že tři z pěti, že by se spletli v tom, že se měli rádi. To mi přijde jako blbost.

To jsou tak obrovská čísla, že za tím musí být ještě něco víc, než jenom individuální přístup těch lidí, mi přijde, ale samozřejmě že tím to je taky třeba spolu nebydlej a pořádně se nepoznají.

T: Myslíš, že je to přijatelná řešení? Rozvod?

R: Ne, rozhodně ne. Myslím si, že jediný, co je přijatelný je si povídat a vést nějaký dialog. Vítězslav Jandák, když byl v politice, tak měl jednu jedinou dobrou myšlenku a to byla ta, že by si lidi mezi sebou měli povídat. To si myslím, že je základ úplně všeho. Když si to ty lidi nevykomunikují mezi sebou, tak potom tam vznikají nějaký mezery, propasti a takový ty jakože: "No a před pěti rokama..." a takový ty výčitky, který jsou v tobě někde zakopaný a pak se odcizí a je to.

T: Že to ty lidi prostě nevyřešej hned

R: Tak, a pak to v nich hnije. A nevyhnije to nikdy, je to tam navždycky

T: A pak to dojde do stavu, kdy už se prostě rozvedou

R: Tak, přesně. Takže podle mě jediný přijatelný řešení je si povídat s někým a nenechat to dospět do toho rozvodu. Rozvod je slabošství. Je to jenom únik, mi přijde.

T: A než by sis někoho vzal, máš nějakou představu o době, kterou byste spolu měly strávit? Co bys chtěl v manželství, koho by sis vzal? Jak by to mělo vypadat?

R: To je zajímavá otázka. Asi takhle - než bych si někoho vzal, tak bych chtěl, aby ta poslušnost byla taková, že nejdřív - já si bydlím na kolejích teď, ta borka prostě bydlí někde jinde. Budem se, já nevím, měsíc, dva, tři, čtyři potkávat. Já budu u ní, ona bude u mě. Prostě pohodička. Potom se musíme společně sestěhovat. Musíme, protože já to vidím na těch lidech na kolejích, jak se spolu sestěhují, tak už tam začínají vylézat na povrch takový ty niance, takže si nedřív si musíš zkusit s někým bydlet, než si ho chceš vzít. Jinak to prostě podle mě nejde. A musíš si na toho člověka zvyknout. Potom tě začnou štít takový ty maličkosti, který k tomu hrozně patří a jsou ve výsledku kouzelný. Táhle nechá skleničku, tam řasenku a tak dále. Takže nejdřív s tím člověkem bydlet, než si ho vezmeš. A ta druhá půlka té otázky, prosím tě, byla jaká?

T: Jak by mělo to manželství vypadat? Nějaký hodnoty toho, co by ona měla mít nebo ty bys měl mít? Tys už to z části říkal, že hlavně ta komunikace

R: No, já nemám žádný hodnotový systém nebo žebříček, jak by to mělo asi vypadat nebo nad tím jsem, se přiznám, nikdy nepřemýšlel. Prostě, když jí miluješ, není co řešit, že jo, jak je ta reklama na Kofolu (smích). Asi povídat a mít se rádi a udělat si to nějakým způsobem hezký a snažit se a vybudovat to pro to dítě. Všechno bych to chtěl směřovat k tomu, aby to dítě přišlo do zajištěný rodiny. To je právě asi ten můj mindrák, co v sobě mám, že jsem to nepoznal. Tak bych to chtěl dát tomu dítěti. Ale nějaký hodnotový systém v manželství fakt jako nemám.

T: Jaký máš nejbližší plány? Budou státnice a pak?

R: Potom udělat nějakou obrovskou párty. Potom se z ní měsíc léčit, pak si dát obrovský prázdniny a mezitím samozřejmě poslat nějaký životopisy tady na hradecký školy. Chtěl bych teda jít na střední, protože to mám oba dva předměty, jak jsem říkal na začátku, pro střední

školu, takže bych nechtěl jít na základku. To fakt ne, já neumím s těma malejma dětma pracovat. To musím přiznat, že u nás to bude tak, že do 15 to bude vychovávat manželka a od 15ti si to vezmu já (smích). To už mám naplánovaný. Takže pošlu nějaký životopisy, uvidíme, kde mě vezmou. Odstěhovat se nějakým způsobem z kolejí. Mám už vyhlídutý dva nebo tři byty. To právě začnu řešit po těch státnicích. Udělat krásnou tlustou červenou čáru za tou vysokou a zase se posunout někam dál nějakým způsobem.

T: A jak to vidíš s prioritama? Co je pro tebe hlavní priorita? Vzdělání... to už budeš asi mít, ale tak práce, postup v práci, rodina?

R: Vždycky jsem byl dost velkej kariérista, takže pro mě jsou důležitý ty materiální hodnoty. Hodně jsem materiální typ, to se prostě přiznám, že nejsem moc emocionální. I když samozřejmě taky, asi jako každěj, nejsem kus kamene. Nicméně, pro mě jsou důležitý hodnoty, jako je práce, vzdělání a peníze. Je to fakt vyloženě konzum v dnešní době, já si to přiznám, ale podle mě to v dnešní době bez tady těch věcí nejde. Nejde to, můžeš se rozkrájet, ale jako když nemáš, co jíst, tak umřeš. Tak to prostě je (smích). Láskou nikoho nezasytíš. Prostě mám hodnoty materiální.

T: A rodina do toho zapadá?

R: Jako zapadá, ale ta je až bude to podhoubí proto, aby to bylo oukej, tak pak už budu klidnej sám v sobě a budu chtít nějakým způsobem...

T: Takže ty nejbližší věci jsou právě to zajištění, ta práce a vzdálenější, bysme mohli říct, je rodina

R: Tak tak. Je to hrozně jednoduchý. Nejdřív musíš vydělat peníze, potom budeš mít dítě, asi takhle bych to viděl. A navíc je mi 26, takže si myslím, že na to mám dost času.

T: A spolíháš na podporu rodičů?

R: Ne vůbec

T: Ani pak? Když budeš mít děti?

R: No ono jak jsem v Hradci a chci hlavně zůstat v Hradci, takže s matkou jsme 75km od sebe, s otcem 210km od sebe, takže vůbec.

T: Takže třeba hlídání moc stejně nepřipadá v úvahu

R: Ne, vůbec. Na to vůbec nespolím. Prostě, říkám, od toho třetíáku nebo čtvrtíáku, jak se to vezme, tak jsem se stavěl na svoje nohy a nespolím vlastně na nikoho. Jsem hroznej egoista a jedinej, kdo tě nezradí a to ještě někdy, seš ty. (smích)

T: Dobře, tak jo. To je asi všechno, co potřebuju vědět. Moc děkuju za rozhovor

R: Rádo se stalo

Rozhovor s respondentem 3R

T: Můžeš se stručně představit?

R: Jmenuju se Štěpán, je mi 23 let, studuju na VŠ. Momentálně studuji na Univerzitě v Olomouci na Palackého. Studuju obor Kulturní studia, což je navazující obor po Žurnalistice. Mezi mé koníčky patří fotbal, aktivní i pasivní. Různé sporty, četba, komiksy, filmy a tak dále.

T: Seš se svým studiem na týhle škole spokojen? Líbí se ti tam?

R: Jo, líbí se mi tady. Je to změna oproti mému předešlému studiu, takže jsem rád za to, že jsem změnil trošku obor a jsem rád, že mám pocit, že mě to zase někam v životě posunulo na této škole.

T: Máš partnera či partnerku?

R: Mám partnerku teď necelých 10 měsíců.

M.: Máš nějaká problémy, který teď řešíš? Jaký řešíš?

R: V návaznosti na mou partnerku nebo obecně životní?

M.: Obecně životní. I v návaznosti s partnerkou můžou být samozřejmě.

R: No tak samozřejmě finanční těžkosti, což asi potkává každého studenta. Je to i tím, že žiju od rodičů, už mě nesponzorují tak mam dvě práce teďka. Už si platím všechno sám, takže potom i z toho důvodu musí člověk dávat větší důraz na to, aby vydělal dost, aby se uživil a nejedl suchej chleba celej měsíc. Jako není to něco, co by mě, až tak trápilo, ale člověk to má na paměti, že třeba tohle si musí nějak hlídat. Začíná zkouškové období, což pro každého studenta je řekněme nemilá věc. Byl bych radši kdyby byla ještě škola a mohl se flákat, takže to mě trochu trápí teď. Trápí mě to, jestli Baník spadne, což je fotbal, to mě trápí hodně. To musím říct, že mě opravdu trápí a doufám... do nějakého záznamu bych rád řekl, že dnes je 8. května 2018 a v současné době to vypadá, že Baník by nemusel spadnout. Takže doufám, že až to bude někdo číst třeba za 20 let tuhle bakalářku, takže Baník nebude spadlej tehdy, že je pořád ještě v první lize. A v návaznosti na moji partnerku mě asi trápí to, že je to vztah na dálku, takže s tím občas trošku bojujeme.

T: A kde máš partnerku?

R: V Bratislavě

T: Tak to j hodně na dálku. A vídáte se?

R: Vídáme se každý víkend prakticky. Jak to jde, tak se vidíme.

T: Tak to je zase docela dobrý každé víkend.

R: Jo, to jako jo, já neříkám. Přece jenom ale vidím i ve svém okolí lidi, kteří jsou spolu každý den.

T: Jasný, je to jiný. Tak my jsme to měli s Lukášem stejně, když jsem byla na vejšce, on byl v Praze. Viděli jsme se jen o víkendu, no.

R: Takže ty víš, o čem to je.

T: Můžeš charakterizovat svoji rodinu? Kdo ji tvoří, jak je velká, kým jsou tvoji rodiče, kde pracují?

R: Moje rodina je malá, ať už ta blízká i ta vzdálená. Je poměrně bych řekl malá... úplně nejbližší rodina samozřejmě tam patří matka, můj otec a má sestra. Mám jednu sestru starší. Oba moji rodiče žijí v Ostravě. Sestra v současné době bydlí v Brně se svým manželem. Táta dělá ve firmě, která zpracovává evropské dotace. Máma dělá v České spořitelně? Nevím, máma dělá v bankovním sektoru, nejsem si úplně jistěj přesně ve který instituci, ale v bankovním sektoru. Rodinu bych popsal asi jako poměrně na jednu stranu rozbitou, tím, že jsou naši rozvedení, ale na druhou stranu až překvapivě normální a fungující. Naši spolu vychází a fungují poměrně dobře i na to, že jsou rozvedení. A paradoxně asi spolu vychází mnohem lépe teď po rozvodu, než předtím.

T: Můžeš mi říct, jaká je vaše finanční situace, jako rodičů? Žádná čísla, jenom prostě obecně.

R: Jako uživí, nedřou bídu z nouzí, ale i třeba tím, že máma má ještě svoje rodiče, kteří jsou oba po osmdesátce, takže i s nima je to náročnější. Takže v té rodině není těch peněz úplně jako tolik, že by se jezdilo na dovolený nebo tak, to ne

T: Chápu. Jste věřící rodina?

R: Jo

T: I ty věříš?

R: Já vždycky říkám, že pocházím z věřící rodiny a můj osobní vztah k tomu je takovej, že nejsem proti tomu. Řekněme, že účastním se těchle akcí, chodím s nimi i do sboru. Sám jsem takovej někde mezi asi bych tak řekl.

T: Myslíš, že to ovlivnilo ty vztahy po rozvodu nebo vůbec celej ten rozvod?

R: Co se týče našich, že by třeba nad tím víc uvažovali, jestli ten rozvod jo nebo ne, tak tohle na to ten vliv nemělo. Ta víra. To spíš uvažovali kvůli nám, jakoby děckám, jestli se rozvést, když jsou děti. Spíš asi to okolí reagovalo jinak, než by...

T: Mají hodně věřící okolí?

R: Ano. Že ti přátelé nebo i ten sbor, tady ta komunika tady reagovala jinak, než by třeba reagovala komunita nevěřící. Jinak si ale myslím, že to nějaký zásadní vliv na to nemělo. A to, že naši spolu dobře vychází muže souviset s tím, že se třeba vídají každé týden v tom společenství, ale myslím si, že to souvisí s tím, že jsme oba dva rozumní. A, že ty vášně, který byly v době rozvodu, tak vychladly a prostě.

T: Já jsem si myslela, že většinou věřící lidi se snaží dodržovat příkázání nebo to je jedno v jaký formě, jestli jsou židé nebo tak... snažej se být čestný a nekrást a tady ty základní věci. Chovat se k sobě hezky a tak. V tomhle směru jsem to myslela, že třeba jestli je to ovlivnilo.

R: Tak oni se nerozvedli z nějaký důvodů, že by se třeba podváděli. Spíš si prostě nerozuměli a hádali, takže to s tou vírou, takže to s tou vírou asi taky nemá tolik, co dělat.

T: Jaký jsou teď vztahy v rodině? Mezi tebou a rodičema, mezi rodičema to už jsi z části řekl, že jsou v pohodě.

R: Myslím, že vztahy jsou dobrý. S našima vycházím, když jsem doma, tak spolu vycházíme dobře. Oni se na mě vždycky těší, když přijedu, já na ně taky. Oni spolu vychází velmi dobře, vídají se i přes týden sem tam, že si zajdou na kafe. Nebo i když něco kvůli prarodičům řeší, a

nějak spolu komunikují. Takže vztahy jsou dobrý. A se ségrou se vídám zhruba tak stejně, jak s rodičema. A i se ségrou máme dobrý vztahy, si myslím.

T: A tak jako myslím i kontakty, jestli si voláte? Teď jste si volali, že jo, tak to je asi všechno v pořádku?

Š.: Jo, to mi se snažíme si třeba jednou za týden zavolat, i s našima a se ségrou.

T: I s taťkou?

R: Jo, paradoxně s tátou si volám víc, než s mámou asi.

T: Čeho si na rodičích ceníš?

R: Asi pracovitosti určitě, naši byli vždycky pracovitý. Vždycky se snažili rodinu zabezpečit, abychom si my jako děti neměly na co stěžovat nebo tak. Myslím si, že si cením toho, jak nás vychovali. Že se z nás snažili vychovat samostatný lidi, kteří nebudou ve 30 mamánkové sedět doma. Myslím si, že nás dobře vychovali, pokud to můžu takhle říct sám o sobě. Toho si na nich určitě cením, toho co se nám snažili předat.

T: Čím tě naopak štvou? Co na nich nemáš rád?

R: No, tak povahama asi mě štvou, že... nebo tím, že třeba u mámy pozoruju nebo, i se ségrou pozorujeme, určitou takovou možná životní zatrpkllost občas. Že je taková negativní občas, že ten život nevidí vždycky v těch dobrejch barvách, takže asi to. No a povahy, že jsou takový povahy, jaký jsou. Tím, že my jsme podobný povahy potom, tak tam prostě dochází k tomu tření, že jo.

T: Jak se doma cítíš, když přijedeš?

R: Dobře, tak já jezdím domů jednou za měsíc třeba a jsem tam dva dny. Mám se jak v bavlnce většinou, takže moc nemám čas se cítit blbě. Na druhou stranu, když pak jedu domů, tak jsem většinou rád, že jedu domů. Že už zase budu v tom svém režimu, že přecejenom jako člověk přijede na víkend a moc si neodpočine. Musíš za prarodičema zajít, musí oba dva rodiče podělit o ten čas, když bych ještě nějakýho kamaráda chtěl vidět, tak je to náročný potom časově ty víkendy.

T: Dobře, a kde se cítíš doma?

R: Ty jo to je složitý, když přijedu do Ostravy doma je asi u táty, protože tam mam svůj pokoj, se stolem a postelí. Dřív bylo doma v Hradci na bytě, protože jsem tam trávil nejvíce času. A teď je doma nejspíš v Olomouci kde má, svůj pokoj a jde žiju přes týden...

T: Kdy se tvoji rodiče rozvedli?

R: Moji rodiče se rozvedli... no technicky, když se podepsali ty papíry, tak to bylo někdy v prváku na střední, ale já ten rozvod beru jakoby po devítce... myslím, že to bylo léto po devítce, když se máma odstěhovala s tím, že se budou rozvádět. A potom jakoby technicky, to bylo někdy za třičtvrtě roku, než se to všechno dohodlo.

T: Myslíš, že se změnil ty vztahy po rozvodu?

R: Určitě. Myslím si ale, že to se ty vztahy měnily i tím, že jsme všichni dospívali. Ty vztahy se nějak přirozeně mění, z toho, že člověk už není úplně dítě a stáva se nějakým teenagerem. Takže si myslím, že se ty vztahy tam změnily i díky tomu hodně.

T: Jak se změnily? Můžeš mi to popsat?

R: No tak první se změnilý asi k horšímu. Minimálně třeba s mámou, protože ten první rok tam byl takový náročný, že se hádali a přecejen člověk cítí určitou zášť a zlobu vůči těm rodičům. Myslím si ale, že postupně se to vykristalizovalo. Věci jsme si vyříkali. A myslím, že se ty vztahy změnilý k lepšímu naopak. Že prostě člověk přišel na střední školu a už to nebylo dítě, který muselo doma jenom poslouchat, ale už se bral i ohled na jeho názory. Takže i díky tomu se ty vztahy zlepšily. Jakoby člověk, už se stával rovnocennějším partnerem.

T: Jaký jsi měl doma poct před rozvodem?

R: Bejvalo často dusno, často se naši hádali. Člověk byl takovej opatrněj, protože nikdy nevěděl, kdy se něco přižene. Tam občas to bylo chození po dynamitu, stačila a jiskra a bylo to. Takže člověk byl takovej opatrněj, asi tak bych to řekl. Ale jinak bych si nestěžoval na svoje dětství. Svoje dětství si pamatuju dobře a tyhle vzpomínky na nějaký hádky člověk spíš vytěsni si myslím.

T: Takže před tím rozvodem to bylo takový bouřlivější, hádali se... a jak dlouho třeba před tím?

R: No třeba ségra si vzpomíná, že se hádali od toho, co jsme byli malí. Já si to úplně takhle nepamatuju, já bych řekl tak třeba dva roky před tím rozvodem. Od tý sedmý třídy asi přišla taková ta největší krize.

T: A pak se rozvedli

R: Pak se rozvedli a byl v zásadě klid, protože jsem přešel do střídavý péče rodičů. Byl jsem tejdén s mámou, tejdén s tátou. Takže i díky tomu jsem si vždycky jakoby užil toho jednoho rodiče ten tejdén a pak jsem, když už jsme si lezli na nervy po tom tejdnu, tak jsem jel si užít druhýho rodiče.

T: Takže se ty vztahy vlastně po tom rozvodu zlepšily?

R: Jo, i mezi nima po nějaký čase. Mezi nima, tam to trvalo asi dýl, ale myslím, že oni si asi taky plno věcí vyříkali a pochopili, že to prostě nemá cenu a dneska jsou řekněme kamarádi.

T: Myslíš, že to bylo správně, že se rozvedli?

R: Myslím si, že jo

T: Jaký byl názor rodičů na to, když jsi řekl, že půjdeš studovat VŠ?

R: Naši mě podporovali, protože i sestra studovala VŠ, takže oni vždycky chtěli abychom šli studovat. Abychom studovali, co nejdýl to půjde. Abychom si vystudovali ty tituly nějaký, abychom prostě měli řekněme výhodu nebo abysme prostě měli dobrej základ potom pro budoucí zaměstnání. Takže v tomto mě rozhodně podpořili.

T: Pomáhají ti rodiče řešit tvoje problémy?

R: Jo, myslím, že když mám nějaký problém, ať už se to týkalo, když jsem hledal práci, tak jsem to s něma vždycky mohl probrat i co se týká vztahovejch problémů, tak nemám strach za nimi zajít nebo tak.

T: Co třeba se školou? Jak to bylo? Třeba takový ty praktický věci, že třeba jestli ti maminka vařila nebo jestli tě někam odvezli?

R: Tím, že já jsem na bakaláře chodil do Hradce, tak jsem byl docela daleko, tak jsem si vařil sám. Maminka mi prala, to je pravda. V prváku i ve třetáku mi maminka prala, nebo tatínek

spíš. Ale vařit jsem si vařil sám, navíc jsem potom byl rok na Erasmu, takže tam jsem se o sebe musel postarat lautr sám. Takže tam mě podporovali zejména finančně na bakalářské studiu.

T: Finančně tě podporovali taky oba?

R: Tam to bylo dohodnutý tak, že tatínek mi platil bydlení a maminka mi dávala kapesný. Samozřejmě jsem se snažil mít nějaký brigády, abych si něco vydělal ještě jako navíc.

T: A třeba o zkouškovým, když jsi měl nějakou těžkou zkoušku nebo před státnicema, tak v tom tě taky podporují?

R: Já jim to moc neříkám, mě stresuje, když oni stresují. Oni pak začnou stresovat, jestli se dost učím a jestli jako jsem v pohodě a tak a mě tohle začne potom stresovat, tak já jim většinou ani neříkám, že mám nějaký zkoušky radši.

T: Tak třeba potom?

R: Jo, potom samozřejmě, to oni mě vždycky podporovali, že: "Naučil ses dobře? A umíš to? a je to těžký?" Navíc máma potom začla sama studovat VŠ, tak zjistila o čem to je. 00:23:41-2

T: A co mamka studuje?

R: Mamka studuje Speciální pedagogiku

T: Kdo jinej ti ještě pomáhá?

R: Tak moje spolubydlící na koleji, co mám, ty se o mě staraj. Jedna vaří, ta druhá občas taky vaří. Nevím, jak to dělám, ale vždycky skončím v tom ženským kolektivu. A samozřejmě přítelkyně mě podporuje, když si vymyslím něco. Ta mě podporuje často v blbostech. Jí už vlastně ani nic moc nezbyvá potom.

T: Myslíš si, že studenti z nerozvedenej rodin mají jinou situaci, než ty z rozvedenejch? Třeba právě na tý vysoký škole?

R: Hlavní aspekt by mohl být v penězích, že třeba studenti z nerozvedených rodin by teoreticky mohli mít lepší přístup k financím od svých rodičů, že pokud ty náklady táhnou oba společně, tak je to pro ně třeba líp zvládnutelný, než pokud se o toho studenta stará třeba jeden. Ale jinak si myslím, že na tý VŠ... i tím, že často studenti bydlí na kolejích, tak si najdou takový ty party, přátelství a najde si takovou tu studentskou rodinu, jak třeba známe z Přátel. Tak si myslím, že tam se to jakoby smaže, kdo je z rozvedenejch a kdo je z nerozvedenejch rodin.

T: A znáš třeba někoho, kdo tu situaci má jinou? Třeba, když jedeš domů, tak ty musíš za mamkou, za tatškou... oni jedou jen na jedno místo.

R: No jasně, tak to je třeba taky rozdíl v tom, kolik toho musí stihnout za ten víkend. Že přijedou domů a jsou s oběma rodičema, který vidí a já musím za mámou, za tátou a takhle. Nevím ale, mě nějaký velký rozdíl v tom asi nenapadaj.

T: A nezatěžuje tě to, jako psychicky a časově, když takhle musíš všechny objet? To není jenom, když tam přijedeš na víkend. To jsou třeba Vánoce, když máš narozeniny, nebo mamka má narozeniny?

R: Jakoby tím, že už jsem tohle zažíval na střední, že jsem jako pendloval, tak už jsem si na to asi zvykl. A taky si myslím, že ty Vánoce... tak to my jsme v posledních letech slavili dohromady. Loni se ségra vdávala, loni v únoru, tak jsme říkali, že to uděláme ještě neposled, dokud není vdaná, tak to uděláme všichni společně.

T: Čím myslíš, že tebe rozvod nejvíc poznamenal? A co je od rozvodu jiný?

R: Určitě jsem na sobě vnímal, že mě rozvod poznamenal, co se týkalo navazování vztahů. A asi tím vztahem k tím rodičům, že jsem zjistil až po nějaké době, že mě to pořád vnitřně tak jako ... že cítím nějakou takovou zášť, kterou jsem si potřeboval s těma rodičema vyřešit a vyříkat. Třeba hned po rozvodu jsem ten pocit neměl, protože mi to přišlo v pohodě a pak po nějaký delší době jsem zjistil, aha, tak mě to pořád štve a potřebuju vám to říct, abychom mohli spolu všichni fungovat. Pak samozřejmě do těch vztahů asi určitý handicap bych možná to nazval. Že se mi prostě nechtělo navazovat nějaký vážný vztahy a člověk tak nějak hleděl do budoucnosti s takovou tenzí, jestli bude schopnej udržet to manželství.

T: Co soudíš o manželství?

R: Je to báječná instituce, každý by si ji měl aspoň jednou v životě zkusit

T: Takže plánuješ?

R: Já bych se rád oženil nebo rád... takhle... vnímám to jako nějaký logický vyústění toho svého současného vztahu.

T: A jaký představy by mělo splňovat manželství? Jaký by to manželství mělo být?

R: Já bych měl být hlava rodiny a žena by mě měla poslouchat. Což si přejeme úplně všichni, ale všichni víme, že to reálně dopadne úplně jinak. My jsme většinou ti, co poslouchají tu ženu. Určitě doufám, že spolu budeme vycházet dobře, že se nebudeme chtít hned po roce rozvést. Předpokládám, že když už do toho oba dva půjdeme, tak budeme doufat v to, že to bude na celý život. I tím, že jsme oba z církevního prostředí. Tam ten předpoklad je větší, pro ty lidi.

T: Takže tvoje přítelkyně taky věří?

R: Ano. Tak podobně jako já, bych řekl. Ono tím, že jsme v tom oba dva vychovávaní, tak prostě tam je větší třeba to nastavení na to.

T: A nějaký třeba ten vztah, jak by měl vypadat? To manželství?

R: Měli by být oba rovnocenní ty partneři, že by to právě nemělo být tak, že já se táhnu a ty se vezeš. Samozřejmě, může být období, kdy jeden ten partner to bude mít horší lepší. Tak se vystřídaj. Měli by bejt rovnocenní partneři, že můj názor má stejnou váhu jako ten tvůj. I když si často myslíme, že ten tvůj názor je úplně blbej. Měla by tam být nějaká úcta. Miluju tě, tak o tobě nebudu říkat, že seš úplněj kretén. Takže tohle. Láska tam musí nejt, doufám, že i věrnost by tam mohla bejt.

T: Co soudíš o tom, jaká je v ČR míra rozvodovosti? Víš, jaká je? Pokud ne, já ti to osvětlím.

R: No, jaký jsou nejnovější čísla?

T: Pohybuje se to furt mezi 40%-50% v úhrnu rozvedených manželství posledních asi deset let.

R: Myslím, že to je normální. Samozřejmě, když se podíváme třeba na Polsko, které je silně katolické, tak tam ta míra rozvodovosti bude rozhodně menší. Na druhou stranu otázka je, zda to, že je tam ta míra rozvodovosti menší, říká něco o kvalitě těch manželství tam. Pokud to manželství je nekvalitní a oni se nerozvedou jenom proto, že jsou katolíci, tak to je to stejně na hovno, jako to, že ty naše manželství jsou blbý a rozvedou se. To na té kvalitě nic nemění. Myslím, že to je normální, že to souvisí s tím v jaké žijeme společnosti. Tím, že jsme právní stát, kterej to má nastavenou jako možnost dobrovolnou to manželství uzavřít, ale samozřejmě ho i dobrovolně zrušit. Takže to беру tak jak to je prostě.

T: Je pro tebe rozvod přijatelný v manželství?

R: Jo, myslím si, že jo. Samozřejmě je to i tím, že jsem si to sám prožil a vím, že častokrát to je lepší řešení, než aby ti dva zůstali spolu. Vidím i manželé, který spolu zůstali, ale prostě spolu nejsou šťastní, ale zůstávají spolu buď právě proto, že jsou věřící, kvůli dětem a to se podle mě podepíše i na té výchově těch dětí a na těch dětech. Takže radši budu normální člověk z rozvedených poměrů, než prostě blbec z nerozvedených.

T: Kdy plánuješ manželství? Máš nějaký horizont?

R: Ona to plánuje dost za mě. Pokud by všechno klaplo, tak jak si plánujeme, tak by třeba za rok... po dokončení VŠ, tak to řeknu.

T: Takže to ti bude kolik?

R: 24

T: Co soudíš o rodičovství? O dětech?

R: To mě děsí asi ještě víc, než to manželství. Vychovat normální dítě je podle mě hrozně těžký. Navíc, jak já budu vychovávat vychovávat holčičku, co jí jako budu říkat nebo chápeš. když budu mít kluka, tak ho budu učit fotbal, komiksy, a co jako ta holka? O barbínách nic moc nevím a zahrádkaření a pletení taky moc ne. Tak jako nevím, no. No a lidi by si měli pořizovat děti, až když jsou schopný se o ně postarat prostě si to rozmyslet.

T: Můžu tě uklidnit, spousta holek jsou jako kluci, já jsem vždycky byla jako kluk.

R: No a baví tě fotbal?

T: No fotbal ne, ale auta

R: Aha, no když jsme se o tom bavili, tak naposled to vypadalo, že když se narodí holka, tak to bude mít na starost ona a když kluk, tak manžel. A uvidíme, kdo to dítě vychová líp, jestli ona tu holku nebo já toho kluka.

T: Chtěla jsem se ještě zeptat na role. Myslíš, že to budete mít v manželství rozdělený? Třeba ženská bude prát, vařit a tak, ty budeš doma opravovat a vydělávat a nebo myslíš, že to je jedno?

R: Myslím, že dneska už se toho dost mění. Samozřejmě by se mi líbilo, kdybych byl ten hlavní nositel příjmu, ale vzhledem k tomu, jak vidím svoji současnou přítelkyni, tak ona vydělává daleko víc peněz, než já. A jsem s tím relativně smířenej, takže kdyby to tak bylo i v manželství jako... a co se týče oprav, to nevím, já jsem se párkrát s kladivem viděl a doufám, že bude manželka vydělávat hodně, abychom si mohli zaplatit opraváře.

T: Myslím i rodičovství, jestli to máš naplánovaný tradičně úplně nebo jestli je tam přesah i k tý ženě a obráceně?

R: Myslím, že dneska už se ty role fakt prolínají, že už to není tradiční.

T: Ty na tom teda vůbec nebazíruješ?

R: Ne, jsem liberál srdcem i duší a jsem pro.

T: Kdy a kolik chceš dětí?

R: Já bych chtěl děti tak ideálně ve 28 až mi bude, tak první. Ale to je podle mojí přítelkyně už dávno. Ona by chtěla tři děti. Ona je mladší dokonce ještě. Její původní plán byl, že si udělá dítě v 20ti, protože její maminka ji měla v 20ti. A v 18ti se chtěla vdávat. Takže to už propásla.

Říkám proč, já si chci ještě užívat, cestovat. Když ona začne v 27, tak ty dvě děti do 30 klidně stihne. I v 28 teoreticky. Takže já bych ideálně aspoň tři roky po svatbě.

T: Takže nejdřív chceš svatbu a pak až děti?

R: Jo, rozhodně. A ještě třeba auto mezi to.

T: Kolik chceš dětí?

R: Chtěl bych tak 2-3 děti. Ideálně jedno a dvojčata třeba, to by bylo fajn. To by se to sfouklo naráz.

T: Myslíš, že to je reálný mít dneska tolik dětí?

R: Proč ne?

T: Já nevím, já se jen ptám

R: Jo, já myslím, že reálný to je, když to bude v našich finančních možnostech, tak proč ne.

T: Ještě něco, co se týká třeba dětí? Chtěl bys je vychovávat, jako rodiče tebe?

R: Jo, myslím si, že jo, že naši nás vychovali dobře. Naučili nás úctu k hodnotám, k hodnotě peněz a věcí, tak to je myslím si důležitý, že jsme nebyly takový ty děti, co dostaly všechno, co chtěly. Takže jo a myslím si, že i třeba přes třeba striktnější výchovu, že se rodičům úplně neodmlouvalo nebo tam jedna přiletěla. Tak na tom si myslím není nic špatnýho. Myslím si, že když se to dítě naučí úctě k nějakým základním autoritám nebo... je důležitý podle mě tomu dítěti dám nějaký základní mantinely a na těch mantinelech bazírovat od začátku. Takže jo, nemyslím si, že by nás rodiče vychovali špatně a, že bych nějak zásadně překopával ten systém nebo tak.

T: Jaký máš plány teď v budoucnu, blízky i třeba vzdálenější budoucnost?

R: Momentálně chci udělat zkouškový, chci jet na dovolenou. Po vysoký uvažuju na doktora ještě, že bych zkusil. A samozřejmě nějaká práce dobrá. My si první musíme s přítelkyní ujasnit, kde se třeba budem pohybovat. Zda v Česku nebo na Slovensku a potom následně od toho můžu odvíjet nějaký plány.

T: A tak třeba v nějaký obecnější rovině? Jakou bys chtěl práci, vzdělání, jestli bys chtěl hodně budovat kariéru nebo třeba ty děti, rodina?

R: Mě by bavilo budovat asi kariéru. Ale já bych chtěl dělat něco, co mě baví, takže bych se chtěl pohybovat v mediálním prostoru nějaký způsobem a něco asi trošku tvořit. Takže to je můj takovej nějaký sen. Než skončit někde v kanclu, kde 8h denně ťukáš pořád ty stejný čísla do počítače, tak to by mě asi úplně nebavilo.

T: A shoduje se to s tou rodinou? Myslíš, že budeš zároveň dělat kariéru a mít manželství a děti?

R: Myslím si, že jo, protože si myslím, že moje přítelkyně, že taky by chtěla dělat kariéru, ale je na to mateřství si myslím, že se na to těší. Až bude moct být jednou doma s dětma a vychovávat je a vychovávat mě u toho. Dělat takový to teplo domácího krbu, takže na to si myslím, že se těší. Z toho důvodu si myslím, že je pro mě skloubitelný, že já bych dělal trošku nějakou kariéru trošku a ona se starala o ty děti.

T: Co je hlavní priorita pro tebe právě v těch budoucích plánech?

R: Asi dodělat školu, to mgr. A pak asi se teda nějak oženit no.

T: Takže rodina nejdřív?

R: No ne, ale tak jako tu kariéru začnu budovat zhruba ve stejný době, jako začnu to manželství. Takže to půjde nějak ruku v ruce v tý době.

T: Spoléháš na podporu svých rodičů v realizování tvých plánů budoucích?

R: Spíš asi, co se týče nějakých rad, než nějaký aktivní zapojení rodičů.

T: A myslíš, že tě budou podporovat, nebo že ti do toho budou mluvit?

R: Budou mě podporovat, já myslím, že oni jsou takový, že už tuší, že v mezech letech si to udělám po svém. Že nemá moc cenu mi do toho kecat. Navíc si myslím, že usoudili, že jsem poměrně rozumný člověk, kterej nebude vymýšlet úplný kraviny, takže podle mě nebudou nijak usměrňovat.

T: U těch dětí spoléháš na ně? Třeba na hlídání, na pomoc s výchovou?

R: Jo, to by bylo dobrý, ale zase záleží, kde budeme. Jestli budeme v dostatečné blízkosti. Samozřejmě, kdyby sme byli blízko, tak bych toho rád využil. Otázka je, jestli v tý době naši ještě budou pracovat nebo už budou v důchodu a jak se moc budou dát využít.

T: Myslíš, že by ti pomohli rádi takhle?

R: Jo, myslím si, že naši se těší, až budou vnoučata.

T: A celkově myslím, že ti vždycky ochotně pomohli, s čím bys potřeboval?

R: Jo, to naši vždycky. V tomhle oni jsou vždycky ochotní pomoc.

T: Vůbec bys neměl problém tam dítě nechat, aby si ho vychovávali, tak jak oni uznaj za vhodný?

R: Ne, myslím si, že oni budou potom rozmazlovat. Takže to bude spíš takový to usměrňování těch vlastních rodičů potom.

T: Ještě jsme asi neřekli, kdy tě rodiče přestali finančně podporovat?

R: Teď, když jsem dodělal bakaláře, tak v tý době. Mgr. už si platím sám.

T: A koho to bylo rozhodnutí?

R: Rodičů. Já jsem o tom ale věděl, takže to nebylo nic překvapivýho, to bylo prostě: "Jo, bakaláře ti zaplatíme, to se nemusíš bát, ale pokud chceš studovat magistra, tak to už se budeš živit sám". Bral jsem to jako dobrej obchod a vyhovuje mi to. Že už si jedu na svém písečku, ze svých peněz, vím, co si můžu koupit, co si nemůžu koupit.

T: A taky taková ta svoboda, vid'?

R: Přesně a má člověk ze sebe dobrej pocit, že si vydělává sám, žije se sám a že prostě je dospělej.

T: Mně to připadá, že to nebylo ve zlým, že by tě nechtěli podporovat, ale že chtěli, aby ses staral sám o sebe v rámci tý samostatnosti

R: No, jako jo. To je přesně to, k čemu nás oni vedli, aby sme byli samostatný. Mně to vyhovuje, jsem za to rád. Znam i příklady lidí, kteří jsou ve svých 24 pořád dom, nechávaj se živit pomalu rodičema a do toho reálnýho světa jsou často nepoužitelný.

T: Kdybys měl ale nějaký problém, tak by ti určitě pomohli ne finančně?

R: Jo, to táta vždycky říká: "Kdybys neměl, co jíst, tak řekni a nějak to vyřešíme"

T: Tak to bylo všechno, co jsem potřebovala. Děkuji ti hrozně moc za rozhovor

R: Nemáš vůbec zač, bylo mi velkou ctí ti pomoci s rozhovorem

Rozhovor s respondentem 4R

T: Můžeš se mi stručně představit? Jen křestní jméno stačí.

R: Jmenuju se Tereza, je mi 24, studuju resocializační pedagogiku, v Pardubicích, navazující magisterský, prvním rokem.

T: Seš se studiem spokojená?

R: Ne.

T: Nejseš? Vybrala sis špatně školu?

R: No jako, já studuju něco co mě baví, ale vaděj mě tam prostě učitelé. A tím, že zabíjíme celý týden něčím, co mě nepřijde úplně smysluplný.

T: Aha. Jaký problémy v současnosti řešíš?

R: Jaký problémy? Řeším školu.

T: A takový ty běžný?

R: Hele já nevím, přijde mi, že řeším jen školu. A řešila sem kvůli tomu i práci nebo brigádu, protože dřív jak sem byla na bakaláři, tak sem měla školu třeba od pondělí do středy a čtvrtky, pátky sem si v klidu mohla chodit do práce a teďka tím, že mám školu od pondělí do pátku a ještě do těch Pardubic dojíždím tak sem prostě nebyla ještě schopná nějak chodit do té práce, abych měla taky nějaký ten přísun peněz. To je asi takový největší, takže furt jen řeším školu.

T: Něco s přítelem, rodinou? R: Tak přítel se mě vrátil teďka no takže. No vlastně to sem taky předtím řešila, protože od pondělí do pátku mám tu školu, tu práci sem si tam taky ještě nějak dokázala nacpat, a ještě on se vrátil. Takže sem vlastně řešila jak to skloubim dohromady no. A vyšlo to tak, že sem nechodila ani do školy ani do práce

T: A byla si s ním jen jo a jak jste spolu vlastně dlouho?

R: Tak se to vyřešilo no (hodně smíchu) No teď 2 roky.

T: S rodinou a tak? Bydlení?

R: Ne ne ne to ne. My ani v rodině moc problémy nemáme.

T: A cejtíš se zatížená? Psychicky?

R: Jo jo jo. Kvůli té školy. Už se těším až to skončí zase.

T: Můžeš prosím charakterizovat svoji rodinu? Kdo ji tvoří, kolik jich je, kde bydlí, kde pracují a tak.

R: No tak. Já beru svoji rodinu tady jak bydlíme v jednom baráku, takže to je vlastně babička s dědou, potom mamka s jejím přítelem a já s Davidem. No a potom ještě samozřejmě tat'ka, ten bydlí v Holíně s Monikou, s tou jeho přítelkyní. Ale tady je to jak bydlíme v jednom baráku tak jsme furt spolu vlastně. A ten tat'ka, jak bydlí jinde, tak je to jiný. My se vídáme jednou za čas, takže tam takový ty vazby úplně nejsou no. Ale furt je to táta.

T: Dobře. A kde pracují tvý rodiče?

R: Mamka dělá na záchránce a tat'ka je automechanik.

T: A můžeš mi popsat jak tvoje rodina funguje?

R: Jako z jakýho hlediska?

T: Třeba jestli jste věřící rodina a tak.

R: Jsme nevěřící rodina, úplně. Děláme se z toho srandu. Jsme ateisti. Ale jak fungujeme, tak jsme na sebe děsně fixovaný, ne že by sme to brali jako samozřejmost, ale spíš, že s tím počítáš. Prostě jako když automaticky někoho požádáš a pomoc a on se zvedne a de a neptá se, nepřemejšlí jestli se mu chce nebo ne.

T: Všichni jo? Babička, děda, brácha.

R: Jo jo jo. Všichni právě. Mamky přítel on tady bydlí a nebydlí. On bydlí jako jinde ofiko, ale tady prostě tráví spoustu času. Protože se s mamkou střídaj na směnách, takže tady občas je, občas není. Ale tak celkově on přijde, když po něm někdo něco chce on jde a udělá to a platí to i obráceně.

T: Máš něco čeho si na rodičích ceníš?

R: Tyjo to je těžká otázka. Přemejšlim. Jako né, že bych si ničeho necenila (smích). Jako u mamky si cením to, že mě dokáže poslouchat, jakože vyslechnout. Protože mám spousty kamarádů, který mám pocit, že mě prostě neposlouchaj vůbec. Už sem si i zvykla, že jim neříkám ani o nákejch problémech svejch, protože vím, že to nemá smysl. A když přijdu za tou mamkou tak prostě vím, že tam je, takže toho si na ni cením asi nejvíc a to, že vím, že by mě nikdy v životě nenechala v průseru. Cením se prostě toho, že tady je, že mě se vším pomůže. My teďka fungujeme jako kamarádky prostě, a to je super. No a na tat'kovi. Ten taky prostě, ono to zní jako když to mám všechno na to pomáhání, ale taky to tak cítím. Ale tam to je zas jiný. My jako jediný, co tak tam jedem na kafe občas. Ale on taky kdyby bylo něco tak on se zvedne a udělá všechno, první poslední.

T: A čím tě štve?

R: Tak mamka asi tím, že je úplně stejná jako já. Ne tak asi u mamky mě nejvíc štve tak jako

když je našťvaná, tak na ni úplně vidíš jak tam leží u té televize s nafouklou hubou, ale neřekne ti to. Takže ty kolem ni chodíš po špičkách a čekáš jen co bude, ale vona je třeba jen našťvaná, že toho měla hodně ten den, ale vůbec ne třeba na tebe, ale ty to pak třeba odsereš, když se zrovna nachomejtneš. No a na taťkovi mě štve, že je hrozně náladovej. Takovej jako hodně melancholicej. Jako on má takový stavy, kdy je ze všeho úplně nadšenej. Jezdí na kole, všechno je super, budeme se navštěvovat, pojedem támhle a támhle pak najedou se to zhoupne a on třeba není jako schopnej s tebou nějak normálně mluvit.

T: A jak se doma cítíš? Když si doma.

R: Já tady cejtím skvělej klid, teda jako když se zavřu v pokoji. Protože tím, jak nás tady bydlí hodně, tak tady zas úplně takovej klid není.

T: Já to chápu jak to myslíš, to není o takovým tom klidu, ale taková ta pohoda.

R: No jako vim, že tady nepotkávám cizí lidi, že mě nikdo nebude vysírat. To mě stačí v práci. A jako, že dřív sem taková nebyla. To sem pořád lítala někdo venku, ale teďka se hrozně ráda vracím domu, protože vim, že tady mm takový to svoje. Prostě mám tu svoji pohodu. Když nechci aby do mě někdo hučel, tak do mě nikdo nehučí, protože se mám jako kam uklidit. Ale zase na druhou stranu, tím že nás tady je víc. Prostě třeba když si du ven tady zacvičit, tak babička už z balkonu kouká, kouká a teď ja už ji vidím a říkám si sakra tak ja teďka úplně nechci bejt vidět, protože ona automaticky přiběhne a začne mi něco říkat. Takže to je prostě tak jako, ale obecně tu mám svůj klid, mám tady svoje zázemí.

T: Cejtíš se tady prostě jako doma.

R: Jo určite. Třeba u taťky ne. My jsme tam občas přespávali, ale nikdy sem se tam necejtila doma.

T: A tak tady seš odmalinka. A můžu se tě zeptat kdy se Vaši rozvedli?

R: No hele, já si pamatuju, že když mě bylo asi 12 nebo 13 tak se začal v Holíně stavět barák, ale ještě nebyli rozvedení, ale už to začalo skřípat, ale ještě nebyli rozvedení. Takže asi nějak ve 13. Protože my jsme tam stavěli barák a my jsme zůstali tady a on se tam přestěhoval sám.

T: A oni to původně stavěli jako spolu? Pro vás?

R: Jojo protože se chtěli jako trhnout od babičky a od dědy, tak že si společně postavěj barák, prostě se to trhlo. Ale ofiko se rozvedli když mě bylo třeba tak když mě bylo 16. Ale mezitím se k sobě ještě vraceli, takže my jsme se ještě několikrát takhle stěhovali.

T: A kdy jako to bylo teda úplně definitivně konec?

R: No asi v těch 15,16. To se rozhodli, že podepíšou rozvodový papíry a bude to jako oficiálně konec, ale do té doby to bylo tak jako na vážkách, ale spíš spolu nebyli.

T: A jaký vztahy mezi sebou udržují?

R: Úplně v pohodě. Třeba když jsem udělala bakaláře, tak jsme se sešli celá rodina včetně mamky a jejího přítele, taťky s přítelkyni, babičky z obou stran, dědové, takže nemaj problém

spolu někde bejt na nějaký akci, ale nevyhledávaj se. No tak jako každej má už svůj život, ale podle mě spolu maj super vztah když se to porovná s ostaníma, tak to nebejvá takhle dobrý.

T: Změnily se nějak tvoje vztahy k rodičům po rozvodu?

R: No já si pamatuju, že mě bylo taťky hrozně líto, protože on stavěl barák, on furt chodil do práce, když šel z práce tak šel stavět barák. No a na mamku sem právě občas kvůli tomu byla nepříjemná, občas sem na ni vyjela, no tak já pudu k taťkovi aby tam nebyl sám. Ne protože bych ji chtěla vynadat, ale aby tam prostě nebyl taťka sám, tak mě ho tak bylo líto. A až teďka zpětně jsem pochopila, že to tak vůbec nebyla. No a mamka, ta pro mě stejně vždycky byla víc, protože, no. Prostě to je mamka. Taťka byl furt v práci, nebo s kamarádama někde, nebo na kole no. Takže my jsme pořád vlastně byly s tou mamkou.

T: Myslíš, že bylo správný, že se rozvedli?

R: Myslím si že jo. Já sem za to byla dokonce i ráda.

T: Jaká byla situace kolem toho rozvodu?

R: Hele právě, že úplně v klidu. Já si právně pamatuju, že oni se jako hádali, ale vždycky se zavřeli do koupelny, abysme je neslyšeli, jenomže já jsem slyšela úplně všechno, když jsem chtěla že jo. Oni jako se fakt snažili se nehádat předemnou a před bráchou, ale jako né že by se přímo hádali, ale řešili to spolu, protože věděli že to není ok, že jim to nefunguje. Jako všechno to proběhlo v klidu já si myslím, že mě ani bráchu to nějak nezasáhlo. V tu dobu.

T: Jaký jsi měla doma pocit před rozvodem?

R: No bylo tu takový dusno no. Ono z těch rodičů jako vycejtíš, že to není v pohodě a teď ty si v pubertě a sama nevíš, co se sebou. A vidíš u rodičů, že oni taky nevědí, ale nejhorší je, že oni s tebou o tom nemluvej že jo. Oni tě nechtěj zatěžovat, protože si myslej, že ti to způsobí nějaký stres.

T: Myslíš, že by teda bylo lepší kdyby o tom s váma mluvili?

R: Ne to asi ne. No ono to bylo tak, že když se stavěl ten barák v Holíně tak taťka si našel přítelkyni a mamka si našla přítele. A to si myslím, že byl ten hlavní zlom si myslím. Bylo dobrý, že si oba našli takhle někoho naráz to bylo dobrý. A oni si to vlastně řekli mezi sebou, takže to pro ně bylo definitivní a taťka se odstěhoval do Holína do novýho baráku a mamka zůstala tady v Jičíně a to nám bylo hned řečeno bylo takže si myslím, že jsme byli informovaný vždycky v čas.

T: No a jak se rodiče dívali na to, že jdeš na VŠ.

R: No mamka to podporovala hodně a taťka to jako podpořil, že musel on né že by nesouhlasil se vzděláváním, ale on je auto mechanik a on si dělá rukama sám na sebe. On k tomu nemá moc jako vztah. Mamka má střední zdrávkou. Jako tady je viděl ten vliv dědy našeho on je na vzdělání zaměřenej a jako musíš mít titul dneska jsem bez titulu nic.

T: A dělal děda s babičkou?

R: Děda je právník a babička dělala na úřadu.

T: Takže děda má vysokou školu?

R: Jo jo děda má doktorát no. Právě, že on je na to hodně zaměřenej jako u mě a u bráchy docela se divíme, že u mamky nebyl. Ona možná i dost převzala tenhle názor od dědy no.

T: A pomáhají ti rodiče řešit tvoje problémy?

R: No mamka mi hodně pomáhá s tím, že já přijdu ze školy vždycky psychicky vyřízená a vytočená a já se jí s tím svěřím a ona mi řekne že jsou hrozný no a to mi stačí no. Nebo mi řekne, tak do té školy nejezdi, tak se na to vyprdni a já si řeknu tak jo. Mě by to samotnou jako nenapadlo a tak řeknu dík mami a nikam nejedu. Takže jo ona jo, ale taťka jak k tomu nemá vztah tak já mu moc nevyprávím, co bylo ve škole a taky je to tím jakěj obor studuju, že on moc neví co to je a nezajíma ho to.

T: A nějaké jiné problémy, osobní ?

R: Osobní problémy, ty si řeším spíš jako sama. Ne jako s mamkou se teď třeba bavíme, že už bych se chtěla odstěhovat a ona mi radí jak bych to mohla udělat s přítelem a tak a jak by nám pomohli a vůbec se jako nebojte o peníze ono se to vždycky nějak vyřeší. Hodně mi pomáhá, že se mě snaží nasměrovat, protože já taky nevím všechno jak co chodí a tak jak se platí energie třeba, kdy chodí vyúčtování a tak. A jako taťka taky já mam jistotu, že kdybych byla jenom smutná a rozbřečím se ta mě chytnou kolem ramen a je to v pohodě no.

T: Pomáhají ti během školy finančně?

R: Jo, oba. Tím, že bydlím u mamky tak ona mě vlastně živí já jako bydlím jenom doma nejsem na koleji, takže od mamky nechci žádný peníze a taťka mi normálně posílá alimony dokud budu studovat, tak mi je bude posílat. Mě je přímo posílá.

T: A chodíš na brigádu? a proč chodíš?

R: No takhle já jsem na první vejšce po 3 měsících skončila a to bylo hrozný haló a jako okamžitě si najdeš práci. A já jsem si zvolila blbej obor, kterej mě absolutně nezajímal, a tak jsem skončila. No a tak jsem musel na tu brigádu a že mam jít i studovat, tak jsem šla na tu jazykovku. A tak jsem si ji našla, ale jako já jsem i před tím chodila na brigády, ale jenom v létě že jo. A našla jsem si brigádu, kde jsem vlastně 5 let a ani by mě nenapadlo odejít. A hlavně jsem si zvykla na peníze z té brigády a můžu si koupit, co chci a nemusím chodit za rodičema a ptát se jestli mi koupí tohle.

T: A stačili by ti peníze jen od rodičů na školu a tak?

R: No já tím jak teď dojíždím a musíme si toho hodně platit do školy, třeba povinej výcvik za 3500, takže taťka by mi nestačili. No jak dojíždím o do školy a na praxi jednou za měsíc a to dám měsíčně, tak 4000 jen za dojíždění. Jako stačilo, ale neměla bych nic navíc ani korunu.

T: A pomáhají ti prakticky nějak při studiu?

R: Jo, když mam zkoušku nebo jsem byla na přímačkách, tak mi vždycky pujčej auto a dřív mi i tankovali a teď už jsem to odmítla. A jako ten děda mě podporuje obrovsky vždycky, když mi třeba nejede spoj do Pardubic, tak když má čas tak mě odveze to samí mamka a taťka.

T: A Kdo jiný ti pomáhá?

R: No ten děda s babičkou ty mi pomáhají i finančně, že se rozhodli, když studuju tak mě chtějí taky podpořit, dřív dávali ty peníze za dovolenou, když nás brali sebou a teď mi je dají na studium. A prakticky třeba s tím vařením mi mamka vaří já odjedu ráno a vrátím se večer a nemam na to čas, takže mamka nebo babička mi uvaří. Kamarádi mi jako moc nepomáhají oni už většinou pracujou no a s nima nemá jako se studiem nemam nic společnýho. A jinak jako ten david, tady nebyl jak jsem nastupovala na magisterský, ale jako vim, že by mě taky odvezl nebo tak, ale o škole se sním moc nebavim, protože on jak je voják tak ho to moc nebere a ani tomu taky moc nerozumí si myslim. Jako on si mě vyslechne, ale máme úplně jiný názory, protože on je od těch vojáku zblblej já jsme zase zblblá do ty sociální práce, takže v tomhle mě jako moc nepodporuje no.

T: Myslíš si, že studenti, kteří nemají rozvedené rodiče, tak jsou na tom nějak líp?

R: Nemyslím si že by na tom vysloveně byli nějak líp. Já si rozhodně nepřipadám jakože bych nějak strádala a mam spolužáky, který nemají rozvedený rodiče a jsou na tom stejně jako já.

T: Čím si myslíš, že tě rozvod nejvíce poznamenal?

R: Já si nemyslím, že by mě nějak poznamenal, ale hodně jsme tam řešili ty finance a já mam pocit, že od té doby si na ty peníze dávám větší pozor. Jako stěma alimentama byly nějaký problémy že se chtělo platit nechtělo platit, takže já se furt snažit ty peníze šetřit. A přijde mi že mě to poznamenalo takhle no, že ty finance jako furt řeším a když to stojí víc, tak stejně si to koupim a pak mě to štve.

T: A je po rozvodu něco jinýho?

R: No tak třeba bydlení, ale všechno bylo na základě dohody a pro mě byl asi největší zásah že taťka bydlí u Jičina a já jsem tam najednou musela všichni kamarádi mohli bejt v Jičině venku a já ne. A on měl hodně práce, takže na nás byl i někdy hnusnej. On toho měl fakt hodně do práce z práce na barák. A co ho asi zasáhlo, že my jsme k němu jako moc nechtěli že jo. Jemu to bylo líto, že tam nechceme tolik chodit a ono se to přenášelo na nás na děti. Ono se toho měnilo dost oni se k sobě vlastně asi 2x vrátili a takže jsme se pořád stěhovali pak k máminýmu příteli to jim nevyšlo, takže jsme se stěhovali zase zpátky domu.

T: A nějak se to projevilo u vás rodině na vztazích?

R: No s mamkou se asi ty vztahy utužili, ale jako asi né kvůli rozvodu, ale u nás to takhle je, že ty vztahy jsou dobrý. Všechno kolem rozvodu bylo nejasný a nic moc nevíš.

T: Co si myslíš o manželství?

R: Já si myslím, že manželství já nevím, že je v současný době je braný jako něco staromódního znám spoustu lidí, co se brát nechťej. Jako já si myslím, že manželství je důležitý, ale pokud jako funguje a pokud jsou dva lidi manželé a nefunguje to a tak na co to je? Pro mě je to jako

né vyvrcholení vztahu to jsou asi děti ale jako takovej první krok k tomu mít ty děti. Já bych chtěla, aby se moje děti narodily, až budeme manželé, ikdyž jako kdyby to tak nebylo, tak se nic nestane. Pro mě to je důležitý.

T: Takže plánuješ manželství?

R: Ano, tak za 2-3 roky.

T: A jaké by mělo splňovat manželství představy?

R: No já vim jak bude vypadat moje manželství s Davidem, on jak má práci daleko, tak nebude moc doma a bude tam muset být hodně velká důvěra a ten vztah musí být hodně pevný, aby to vydrželo. Já chci jako zůstat tady. A pak ty mise. Já myslím, že tohle je pro mě ideální, že každý budeme mít ten svůj prostor, ale budeme se vracet do jednoho hnízda.

T: A co soudíš o rozvodovosti v ČR.

R: Je to strašný. Je to kolem 50 procent a vůbec nevím čím to je. Myslím že takhle masivně to není normální podle mě. Přijde mi to jako velkej problém hlavně pro ty děti protože ne všichni mají takový ideální rozvody jako byl u nás.

T: Je pro tebe rozvod přijatelná řešení?

R: Určitě pokud jako to manželství nefunguje, tak není důvod spolu zůstat.

T: A jako řešení manželské krize?

R: Záleží na tom jak je ta krize hluboká, ale nejdřív by se to mělo řešit a pokusit se to zachránit, ale pak když už není jiná možnost tak se až potom rozvíst. Myslím, že by o tom měli hodně přemýšlet. Lidí by se ale neměli brát s tím, že se za pár let zase rozvedou to určitě ne.

T: Co soudíš o rodičovství?

R: Myslím, že to je lidská přirozenost a měla by být. Už jsem jako slyšela od spousty lidí, že nikdy nechtějí děti, ale pořád je to něco zvláštního. A taky si myslím, že to je otázka finanční stránky a spoustu lidí se nepořídí moc dětí nebo jako jen jedno, aby pro něj měli dost peněz, třeba na dovolenou. Já si myslím, že to je dost sobecký když někdo nechce mít děti vůči tvejším rodičům, protože v důchodu je to ohromně povzbudí a dá jim to radost stejně jako pro tebe to je obrovský přínos. A jinak tě to zformuje.

T: A plánuješ mít děti? A kolik jich chceš?

R: Chtěla bych dvě, ale jako nevím, ale tři to už by chtělo hodně přemejšlení, ale dvě jo to si myslím, že je realný a první tak nějak před 30 pak už to je pozdě.

T: A jaké jsou tvoje cíle a plány?

R: No tak dodělat tuhle podělanou školu, co nejrychleji a jít pracovat abych si mohla někoho vzít a mít ty děti. Nejdřív nás chci zabezpečit rozhodně. Chtěla bych si udělat psychologickou výcvik a ten stojí hodně peněz, takže potřebuju jít vydělávat. A určitě bych se chtěla odstěhovat do svého.

T: A jaké máš v životě cíle?

R: Za prvé je mít skvělou rodinu jako mam teď a chci mít práci, která mě baví a kde budu mít dobrý peníze a proto chci i ten výcvik.

T: A jak by jsi seřadila životní priority?

R: Já mam vždycky na prvním místě rodinu, ale to beru jako samozřejmost to bych tam ani nemusela zařazovat, ale krom toho tu školu a hned tu práci a udělat si ten výcvik.

T: Chtěla by si vychovávat svoje děti stejně jako tvoji rodiče vychovávali tebe?

R: Myslím si, že naši nás vychovali dobře. Takže ano.

T: Spoléháš na podporu svých rodičů při realizování svých plánů?

R: Určitě. Hlavně u mamky, třeba u toho výcviku, nebudu mít čas, ale pak i s dětma a tak budou určitě při ruce. Já jako spoléhám na velkou podporu, ale my to máme tak furt, takže to není tak výmečného u nás.

T: Dobře děkuji ti za rozhovor

R: Nemáš za co.

Rozhovor s respondentem 5R

T: Můžeš se mi prosím stručně představit?

R: Jo, tak já jsem Verča studuju na UHKčku, první ročník magisterského studia sociální práce sociální politiky. Je mi 22 let a bydlím v Pardubicích.

T: Proč ses rozhodla studovat vysokou školu?

R: Já jsem byla vždycky studijní typ, takže jsem šla na gympl, protože jsem nevěděla, co chci dělat a potom následovala vysoká a pořád jsem nevěděla, co chci dělat, takže jsem spíš musela no musela já jsem chtěla mít titul a studovat a mít tu prestiž toho vysokoškoláka, ale nevěděla jsem, co chci přesně studovat. Takže chtěla i musela jestli mi rozumíš.

T: Máš nějakého partnera či partnerku?

R: Mám no. Jsme spolu 5 rokem a bydlíme spolu 4 roky. Je to vážný.

T: A jste spokojený ve vztahu?

R: Jo určitě, já teda, nemůžu mluvit za něj, ale já jo.

T: Máš nějaké problémy, které teď řešíš? V rámci školy nebo podobně.

R: Hele asi ani ne, jen časově toho moc nestíhám, protože ještě pracuju a na naší škole jsem se zapojila do projektu v rámci, kterýho chci psát i diplomku a teď mi začíná zkouškový, takže je to náročný to všechno skloubit dohromady. Najít si čas i na partnera na rodinu na jeho rodinu

že jo. Teď poprvé v sobotu jsem měla volnej den a opravdu jme nic nedělali jen leželi u tv celej den a užívali si to.

T: Do jakého projektu ses zapojila?

R: Hele je to projekt o rodičovských kompetencí z pohledu sociálních prací, zatím nám to schválili, takže není ani, co víc o tom říct. Teprve asi za 14 dní to až začne.

T: Můžeš charakterizovat svoji rodinu? Je velká malá brácha ségra?

R: Naše rodina je zvláštní řekla bych oproti jiným. Mám mamku s taťkou, který se teda rozvedli a každý si našel nového partnera a vzali si ho. Mam jednu vlastní ségru jednoho brácha od taťky ještě z manželství před mojí mamkou, ale to se moc nestýkáme já jsem ho naposledy viděla před 10 lety. Z tátovi strany, co je teď v manželství, tak má 2 kluky, ale já je neberu jako bráchy ani moc. A babičku a dědu od táty, no babička umřela a dědu jsem taky neviděla třeba 5 let. Stýkám se teda jen s tátou a tou jeho manželkou jako víc. No a pak mam mamku. Jo ještě vlastní ségru o 3 roky mladší a tu berou jako skoro jedinou moji ségru, takže mamka se znovu vdala a mají spolu 6 letou holčičku, ale tu beru jako nevlastní ségru ono to není to pravý, protože sme spolu nevyrostaly.

T: Ono ani doma moc nejsi?

R: Jo jo domu jezdíme tak jednou za měsíc a mě to je hrozně líto protože mladší ségra a starší ségra dělají spolu nějaký aktivity. Dávají fotky někam a já tam s nima nejsem, protože na to nemám čas. Na jednu stranu mi to je líto, ale zas, když tam sme, tak se těším domu, až tam bude to ticho a nebudu muset každých 5 min vymejšlet program protože jí to přestane bavit, ale hodně to vnímám protože ta mladší ségra Terežka pak mluví jen o jediný ségre moji vlastní o Kačce ona tam bydlí, tak se vídají často. Oni bydlí 100 km odsud, takže se s tím nedá nic dělat, ale zas si ji bereme na prázdniny.

T: Můžu se zeptat, co dělají rodiče?

R: Oba dva jsou na dráze jako průvodčí. A mamčin manžel je taky na dráze, takže se tam s mamkou potkali.

T: A jaké máte vztahy mezi sebou v rodině?

R: Já si myslim, že teď už to je lepší protože to už je dlouho je to těch 10 let, ale vim, že když jsme byli mladší, tak jsme bydleli u mamky a k taťkovi jsme chodili jednou tejdne na jednu noc. Oni maj nepravidelný směny, takže se to musela tomu hodně přizpůsobovat i nám, když jsme měli kroužky. Oni né že by se hádali, ale tak ignorovali jako. Největší problémy byl vždycky peníze jako u nás mi se ségrou jsme to hodně pocítovaly, že jsme jako prostředníci. Mamka vždycky řekni si tátovi o půlku na lyžáky, vodáky a tak, jenomže taťka se musel postarat sám o dvougenerační dům. Teďka to chápu mnohem víc, už to taky vidím jak si platím nájem a všechno, ale před tím jsem nechápala, proč mi ty peníze nemůže dát. A hlavně to neřešili spolu že jo jen přes nás. Nejhorší bylo když taťka řekl ne jak máš říct mamce, že taťka řekl ne. Oni spolu prostě nechtěli mluvit. Ségra jak byla mladší, tak to asi vůbec nechápala.

T: Jaká je vaše finanční situace? Nemusíš říkat přesný čísla jen obecně.

R: Já přesně nevím, my se o tom nebavíme a dokavad' mi posílaj domluvenou částku, tak to je v pohodě, ale v tý době vim, že mamka měla peníze protože jí taťka vyplatil z domu. Nemam tušení kam to šlo, ale myslim že taťka byl na hůř, protože se staral o ten barák a pak měl tu

manželku a mamku musel vyplatit teda. My se o tom moc nebavíme, protože já si myslím, že peníze jsou častým důvodem k hádkám.

T: Jste věřící rodina?

R: No nejsme.

T: Čeho si na rodičích ceníš, nebo čím tě štve?

R: Nejvíc asi mamčiny výchovy, protože tím, že na nás pak byla sama. Jak si musela všechno zařizovat sama od malování bytu, stěhování a všechno prostě. Asi si cením toho, že mi mamka ukázala, že nemusíš bejt kluk, aby si zvládla vymalovat, vyměnit pneumatiky. Prostě to typicky chlapský že zvládne i ženská a není to žádný problém naopak že to je úplně v pohodě. U tatky nevím, my spolu nemáme moc blízký vztah. To jsou takový 2, 3 hodinový návštěvy, kdy si řeknem, co je nového. Podle mě ani neví jaký obor studuju jo. Nemáme moc blízký vztah

T: A před rozvodem byl jaký ten vztah?

R: No já nevím. Asi čoveče ani né. Mě přijde, né že by se o nás nezajímal, ale tím že jsme holky, tak asi nevěděl, co s náma má dělat. Jako chodili jsme sáňkovat a tak, ale že bysme se nějak svěřovali to né. Já teda osobně se nesvěřuju ani mamce tím že má novou rodinu a já už jsem tak trochu mimo, tak nemám potřebu jí něco říkat a ona mi to taky neříká takže tak. Nemáme mezi sebou extrémě blízké vztahy.

T: A co tě štve?

R: No my jsme neměli žádný domácí vězení nebo že bysme někam nemohli, myslím že to bylo i tím že mamka nechtěla bysme pak řekli třeba táta nám to povolil a ty nám to zakážeš. Je fakt že sme se ségrou docela hodně zodpovědný v tomhle. Mamka měla v nás hodně důvěru. Na druhou stranu jak se teď narodila Terežka tak tam se to mamka snaží praktikovat stejně jenomže ona je malý dítě. Přijde mi trošku rozmazlená. Ona je jediný vnouče pro rodiče toho přítele, tak je to i tím a to mě trochu štve myslím, že by to chtělo trochu přitvrdit.

T: Jaký máš pocit doma?

R: Já už tam jezdit teď, už jen vyloženě na návštěvu. Pro mě je doma to, co máme teď s Petrem v Pardubicích. K našim, jak jezdíme málo a jak se ještě přestěhovali do nového domečku, tak to není doma prostě. Víc vnímám domov u táty, ale tím, že tam nějakých těch 10 let nežiju, tak je to taky jiný no. Tak jsem prostě vyrostla. Ta cesta, kterou jsem chodila do školky a tak.

T: A jak se doma cítíš, když tam přijedeš?

R: Prostě jako na návštěvě. Občas třeba v neděli, cítím, že když si povídají o příštím týdnu tak že ty už tam nebudeš a tebe se to jako už netýká, prostě jako na návštěvě, ale už to není jako tady jsi doma. Třeba nemusím umývat nádobí no.

T: Kdy se tvoji rodiče rozvedli?

R: Já nevím přesně když mi bylo 12. Vim, že jsem přišla ze školy a byla u nás babička z dědou a to bylo divný protože bydleli daleko a zas k nám tak často moc nejezdili. Pak teda po rozvodu nás hlídala babička mnohem víc, třeba 3x týdně. A to mě taky jako naučila, že když nevíš, tak si řekni někomu o pomoc. Já vidím, že si ty lidi neuměj říct o pomoc. Třeba říct si o pitomou cestu jako zeptat se. A to si myslím že mě naučila

T: A jaký mají vztahy teď mamka s tatškou?

R: Já nevím no, takový neutrální bych řekla. Občas se vidí v práci, občas si i zavolaj, spíš kvůli ségře. S tatškou si i voláme nebo tak, ale se ségrou mají hodně špatnej vztah, ona se mu teď půl roku ani neozvala. Tím, že už nic nemusí řešit, tak to je lepší mě peníze tatka posílá přímo mě takže.

T: Myslíš, že byl rozvod dobrý řešení?

R: Já jsem popravdě ani nepostřehla ani, že by se něco dělo jako že by se hádali nebo tak. Podle mě tohle je dobrý, že když máš děti, tak je do toho netahat.

T: A myslíš, že se nehádaly nebo že to skrývali před váma?

R: Nevím, já sem se o tom s našima nikdy nebavila. Jako já nechci aby mi mluvili do mejch vztahů, tak já jim do toho taky nemluvim. Myslim si že táta je takovej výbušnej typ, co potřebuje mít pravdu a mamka je taky taková, že si nenechá nic moc líbit a myslim si že jestli se hádali tak ne před námi. Jako něco jsem zaslechla, že v tom byl někdo další, ale já to nechci vědět. Jendou se mi to táta snažil říct a já jsem se rozbřečela a utekla, takže. Jako ten vztah, co byl potom to bylo furt mamka tady nedělala tohle a tamto a mamka tohle. Mamka třeba o tátovi vůbec nemluvila jako, ten jakoby zmizel. I teď občas prohodí nějakou poznámku třeba, co měla mamka na sobě. On nevidí, že to někomu může ublížit jako i těm, co to třeba říká. Třeba mě to mrzí. Ona mu to nedála a on jí jo tak proč.

T: Jak rodiče koukali na to, že chceš studovat vysokou školu?

R: Já si myslim, že jak jsem chodila na gympl tak jim to bylo jasný. Já jsem tady kousek od Pardubic našla přítele, takže jsem nechtěl nikam daleko, tak jsem šla do HK. Jako když jsem řekla, co chci studovat, tu sciologii, že ani nevědí co to je. Já jsem byla vždycky šprtka. Myslím že v to doufali, protože moje mamka nemá ani maturitu a že je to pro ně takový hezký že mam titul z VŠ.

T: Takže tě podporovali?

R: No oni mě podporovali, tím že mě nechaly se učit tak jak já jsem chtěla a moc se do toho nepletli. Mamka mi třeba sehnala od kolegyně nějaký vzorový testy. Pak vlastně s přítelem jsme jezdili po přimačkách. Oni jako že by řekli pojď já tě odvezu tak to ne. Já jsem se jich ani nějak neptala na jejich názor, prostě co jsem chtěla tak jsem si vybrala jako za školu.

T: A v problémech, co teď máš pomáhají ti rodiče?

R: Já jsem se velkým problémem nesekala zatím, ale jde o to že já se jich jako musím zeptat jako oni nezavolají jestli něco nepotřebuju nebo tak, takhle to u nás nefunguje. U nás jsou spíš takový přátelský vztahy, ale takový přátele, který potkáš řekneš jim, co se v životě děje, ale nijak se jim nesvěruješ. No jako pomáhaj, teda hlavně finančně, ale já nechci na řešení problému moc dlouho čekat, tak si je vyřeším sama. Co jako s mamkou máme, tak že po každý zkoušce ji volám, jak to dopadlo. Já tu podporu jako ani nepotřebuju.

T: Takže ta finanční podpora od rodičů je dostačující?

R: Spíš je to tak, že peníze od rodičů jsou taková jistota z nich platím věci, který musím nájem internet. Brigádu mám, ale né pravidelnou, je to spíš přílepení, ale neumím si představit, že bych ty peníze neměla z těch se platí třeba jídlo, nějaký kino nebo tak a co je potřeba.

T: A kdo jiný ti tak pomáhá?

R: No určitě přítel, třeba když jsem se učila na státnice, tak já jsem byla dost nervózní tak jsem se dost učila, celejch 14 dní před státnicemi to bylo v pohodě, ale ten večer před státnicemi jsem se rozbřečela a že to neudělám a tak. On mi právně řekl neboj to je jen těma nervama to zvládneš a když ne tak se nic nestane a půjdeš v srpnu.

T: Myslíš si, že lidi s rozvedenými rodiči mají jinou situaci právě na vysoké škole?

R: Já myslím, že na tom moc nezáleží. Podle mě na to má víc ta finanční stránka. Když oba dva rodiče pak žijou sami, tak tam si myslím, že to může bejt hodně těžký, když nevydělávají tolik, aby to dítě mohli podpořit na VŠ.

T: Čím tebe rozvod poznamenal?

R: No třeba ta finanční stránka dřív to bylo takový složitější, jak jsem říkala, ale tím že teď jsme se dohodli kolik, kdo mi bude posílat, tak mi to posílají spolu se nemusí o tom bavit a je všechno v pohodě. Oba mi posílají stejnou částku a už se vlastně nemají o co hádat protože já rozhoduju za co ty peníze utratím.

T: Co si myslíš o manželství?

R: Já si myslím, že nemá takovou hodnotu jako dříve. Dřív se brali opravdu brzo. Né že bych se do manželství nějak hrnula, ale chci se vdávat.

T: A máš představu kdy?

R: No já jsem nechtěla na magistra, takže se mi to všechno posunulo. Myslim, že tu svatbu do těch 25 stíhnu, ale mít dítě nejdřív po magistru chci chvíli pracovat a pak až mít dítě třeba 2-3 roky po svatbě. Přítel je tomu docela nakloněn. Myslim, že spolu vydržíme.

T: Jaké by mělo manželství splňovat představy?

R: Nějaký představy? Já nevím. Nechápu lidi, který jsou spolu půl roku a vezmou se, nebo který spolu nežijou a vezmou se. Mě to přijde strašně důležitý, že se opravdu poznáte hlavně v těch věcech, který se jim nelíběj a můžou se s nima smířit. Hodně důležitý to je smířit se nejdřív s věcma, co se ti nelíbí třeba že neháže prádlo do koše. A pak ty věci jako trpělivost kompromisy

T: A máš nějaké pořadí, jak chceš tyhle události realizovat? Nebo ti to je jedno?

R: Asi bych se nejdříve chtěla vdát a pak až mít děti, třeba i kvůli tomu, že nemusíš jít pak na úřad a potvrzovat kdo je otec. Asi si nedokážu představit svatbu s malým dítětem, že bysme si to tak neužili.

T: Co si myslíš o rodičovství?

R: Že by měli mít lidi děti, ale dřív než pozdějc spíš si myslím, když lidi nebudou mít děti tak tady po nás nic nezbyde a je to radost taky.

T: A chtěla by si vychovávat, děti tak jako rodiče vychovávali tebe?

R: Asi jo jako nechci dělat úplně všechno stejně třeba, co se mi nelíbilo, ale myslím, že jsem vychovaná dobře jako slušnej člověk nebo jak to říct, takže ve stejným duchu jo.

Tazatel: Co soudíš o tom jaká je v ČR rozvodovost?

R: Ehm, myslím si, že je to tím, že se lidé berou příliš brzo. Já si myslím, že to je tím že lidé na tím nepřemýšlí nebo takhle myslím si že to j i kvůli tomu že když někde řekneš, že jsi rozvedená tak už to není něco špatného. Myslim, že už to je společensky přijatelné myslim si že to není dobře hlavně pro ty děti a okolí, že to je právě tím že spolu nebydlí třeba. Třeba i když jsou lidi starší a najdou si partnera pozdějc tak by neměli koukat na to, že už by měli bejt vdaný nebo ženatý, ale nespíchat a strávit spolu právě ten čas a bydlet spolu než se vezmou. Už začíná takový to období, kdy se budete brát a kdy budete mít děti i kamarádi třeba jak spolu bydlíme a jsme spolu dlouho a pro nás je to takovej přirozenej vývoj, ale nemáme na to moc peníze třeba a ten tlak společnosti tady je no. Jo a to jsem chtěla říct že třeba přítelovi rodiče se vzali a dostali byt a dneska když bysme se vzali, tak co dostaneš? Nic. Papír a právo ho navštěvovat v nemocnici a to si myslím, že by šlo i jinak. Dneska už to není nijak zvýhodněný, každej na tebe prdí. Proto si myslím, že spousta lidí se nechce brát. Je to takový hezký každá holka chce bejt princezna v bílejch šatech. Mít ty fotky. Myslim si že to je trošku zbytečný a je to na těch lidech. Myslim, že stát by to měl zlepšit. Jako třeba s těma bytama to je teď složitý. Když chceš hypotéku tak potřebuješ 20%, a platy zvlášť když jdeš pracovat po škole, tak jsou nízký si myslim na to kolik, co stojí. Musí se vypracovat mít praxi a najednou ti je 30 a nemáš nic že jo bárák, manžela děti nebo ani přítele.

T: Je pro tebe rozvod přijatelný?

R: Rozvod pro mě je přijatelný v situacích jako násilí a tak, ale zase zůstat spolu jen kvůli dětem je taky blbost, protože pak děti trpí někdy víc, než když se lidi rozejdou že jo. Důležitý je ve tom vztahu si povídat a řešit problémy si myslim.

T: Jaké máš ty plány, cíle do budoucna?

R: Dodělat školu, zbývá mi rok a pak už končím. A po škole bych chtěla pracovat hlavně mít práci přizpůsobivou a pak ta svatba děti já chci velkou rodinu. Vlastně tím rozvodem jsem získala větší rodinu všechno mam 2x Vánoce a tak a mam ráda, když se sejde hodně lidí. Chtěla bych asi 3 děti možná 4 když to půjde.

T: Myslíš, že je reálný mít 4 děti?

R: Proč ne moje mamka má 3 tak a právě Standova teta má taky 3 a jde to. Myslim, že je to reálný. Třeba i vidím u tý Terezky jak je jedináček tak my jsme si se ségrou vystačily samy a hrály jsme si a to právě ta Terezka vyžaduje pozornost dospělých lidí.

T: A jaké máš priority po škole?

R: No já jsem o tom přemýšlela a netoužím být bohatá jako peníze budou my nebudem se říká já chci určitě rodinu a vnitřní spokojenost moje a mých nejbližších. Třeba ty peníze jsou u nás problém. Přítel už by nechtěl bejt v tom pronájmu a mít svoje, ale ono to nejde já pořád studuju.

T: Spoléháš na podporu rodičů v realizování svých cílů?

R: No jako vůbec, teda takhle v tý finanční stránce nemam na co spoléhat, takže rodiče na tom nejsou tak dobře aby mi dali 20% na hypotéku, ale zas si myslim že si koupěj, co chtějí předělávaj barák a auto a tak. Třeba když bude něco opravit nebo pohlídat děti tak s tím počítám. Né finančně, ale třeba s domem nám poraděj, pomůžou nám stim co neumíme, ale když řeknou že né tak si najdu elektrikáře třeba ale počítám stou pomocí. Třeba i že přijedou a řeknou že to máme hezký, to je pro mě víc než jiný věci.

T: Dobře, já moc děkuju za rozhovor, měj se krásně

R: Není za co, ty taky.

Rozhovor s respondentem 6U

T: Můžeš se mi stručně představit?

R: Jsem Evča, je mi 23, studuji Sociologii na UHK a jinak jsem původem z Jeseníku a teď žiju v Hradci Králové.

T: proč ses rozhodla studovat VŠ?

R: Protože jsem chtěla titul a chtěla jsem do nového města.

T: Jsi se svým studiem spokojená?

R: V rámci možností asi ano.

T: Máš nějakou partnerku či partnera?

R: Ano

T: Máš nějaké problémy, který teď řešíš?

R: Kromě bakalářky asi nic. Možná tak práci nebo budoucnost blízko, ale žádný velký drama.

T: Můžeš charakterizovat svoji rodinu?

R: Máme docela malou rodinu, jsem jedináček, mám jenom mámu a tátu. Ani jeden nemá... nebo mají sourozence, ale ani jeden nemá děti, takže jsem vlastně jediná z mé generace. Babičku s dědou mám obě, ale s jednou stranou se moc nevidáme, takže spíš беру od mámy rodiče za nejbližší rodinu a jejího sourozence taky. Táta pracuje v technických službách v Jeseníku a máma pracuje v obchodě.

T: Jak tvoje rodina funguje? Jaký tam jsou vztahy, třeba mezi rodičema, tebou a rodičema?

R: Máme hodně blízký vztah všichni mezi sebou. Říkáme si úplně všechno. Málo co jim neřeknu. Takový ty fakt věci, který rodiče asi nesmí vědět, jim neřeknu. Myslím si ale, že oni mi říkají taky všechno. Úplně všechno sdílíme si myslím.

M.: Jste věřící rodina?

R: Ne nebo trošku tvrdí, že je, ale do kostela chodí tak na mši nějakou Vánoční a to je všechno.

M.: Můžeš mi popsat vaši finanční situaci? Žádná čísla, jen obecně.

R: Asi v pohodě, protože si dokážou obstarat to, co potřebují. Koupili si teď nové auto, takže našetřeno taky naši mají. A já jdu úplně mimo je. Říkala jsem si, že když dělám teď tu školu jakoby rok navíc, tak už nechci aby mě sponzorovali každý den. Takže nájem a všechny tady ty věci si platím, takže defacto oni žijí už jenom na sebe, s tím, že občas něco dají. Takže si myslím, že finančně jsou na tom dobře. A jsem jedináček. Takže tam není problém podle mě.

Na dovolenou jedou všechno, takže v pohodě.

T: Čeho si na rodičích ceníš?

R: Toho, že jim můžu říct všechno a že mě ani moje kamarády nesoudí, přesto co všechno o nich ví. Prostě mi vždycky pomůžou, úplně vždycky. Cokoliv, je nějaký problém, tak vždycky se najde nějaká cesta z toho.

T: A čím tě štvou?

R: Až příliš se potom zajímají o mé kamarády, hlavně můj táta. Ten je fakt schopnej potom na Facebooku a tak je stalkovat. Psát jim, on vytváří různé skupiny, teď jsem mu za to musela vynadat, protože on je všechny zná osobně, jak sem naši jezdí tak jednou dvakrát do měsíce. Oni je mají hrozně rádi, ale oni už neví, že tím, že udělají skupinu na Facebooku a budou tam jakoby psát, co ve finále nikoho nezajímá, že to je prostě úplně zbytečný. A máma mě štve, že často mluví o sobě, aniž by se zeptala na mě, což je taková normálka si myslím.

T: Jak se doma cítíš, když domů přijedeš?

R: Dobře, ale už to není ono. Spíš jsem tam na návštěvě, protože už jsem doma jinde. Ale pořád si tam vezmu, co potřebuju, takže ne, že bych se začla nějak ostýchat, takže asi v pohodě.

T: A furt se tam z části cítíš jako doma?

R: Tak asi jo, jinak bych se tam nechovala. Když jsem u nich, tak se mi hned stýská po tom, co mám tady. Takže už to asi úplně neberu jako domov.

T: Jaký byl názor rodičů na to, že půjdeš studovat VŠ?

R: Podporovali mě, oni vždycky chtěli, abych šla na vysokou. Ani jeden z nich nešel dál studovat, mamka si teď dodělává maturitu, táta má vyučák, takže chtěli, aby aspoň někdo. A to stejný babička s dědou, takže všichni chtěli, abych šla studovat, pokud na to mám. Víceméně je pravda, že jsem šla na to studiu kvůli nim, než kvůli sobě. Já sama jsem na tý škole tolik nelpěla, jak oni. Bylo mi i tak celkově jedno, na jakou školu půjdu. Prostě jsem si někam chtěla dostat.

T: Takže ty bys ani nešla studovat?

R: Hele, šla bych studovat, ale kdybych to neudělala nebo takhle, tak by to pro mě nebyl žádný extrém. Že se cítím zavázaná jim, za to, že mě sponzorovali tohle všechno. Takže to musím udělat kvůli nim. Ale třeba jsem říkala, že... prostě jsem to brala tak, že si dám přihlášku a když to vyjde, tak to vyjde a když to nevyjde, tak prostě pojedou třeba někam do Anglie. Takže jsem to nebrala jako něco, co bych musela závazně udělat.

T: Pomáhají ti rodiče řešit tvoje problémy?

R: Určitě mi pomáhají řešit třeba finanční situaci, když mi chybí prachy nebo cokoliv potřebuju půjčit, tak mi půjčí. Bud' se nějaký způsobem domluvíme, že jim to nějak splatím nebo jim něco zařídím apod. Když řešíme nějaký problémy s kamarádama nebo s bývalýma, tak se většinou staví na moji stranu. Takže oni mi vždycky pomůžou.

T: A jak je to se školou?

R: O školu se moc nezajímaj. Spíš se zajímaj, udělala jsi zkoušky/neudělala, o ten jejich průběh se moc nezajímají. Teď do mě perou jenom to, abych ty státnice udělala, ale jakoby jako jo, snaží se mi třeba pomoci. Spíš babička s dědou se mi snaží pomoci, než rodiče. Ti mi zase zařizují ty rozhovory, jak mám ty seniory, takže to je spíš. Zase je pravda, že mamka to třeba zprostředkovává. Dalo by se říct, že mi pomáhaj i v tý škole. Ona mě třeba zase doveze k tý babičce. Takže svým způsobem jo, ale není to přímá pomoc.

T: Přesně na tohle se ptám. A třeba, když ses stěhovala v prváku, tam tě podporovali i finančně víc?

R: Tam mě podporovali víc finančně určitě, protože v té době jsem ještě neměla práci, bylo tady pro mě úplně nový. Myslím, že mi dávali litr na týden, což je docela dost. Takže v té době mě podporovali hodně a trvalo to asi půl roku. A stačilo mi to. A když mi to nestačilo, tak jsem jim zavolala a peníze poslali. Snažila jsem se ze začátku mít tam nějaký brigádky. Přestěhovat mě pomohli, cokoliv, co jsem potřebovala. Potom vlastně, když jsem měla i práci a bydlela jsem ještě na starým byt s holkama, tak mi platili i ten nájem. Teď ale jak už mám tu práci, kde vydělávám poměrně dost peněz, že už si můžu platit sama na sebe, tak už to po nich nechci, víc. Už mi to přijde jako zbytečnost, aby mě podporovali finančně. Ale říkám, jako jo.

T: Tos iniciovala teda ty?

R: Jo, protože jsem... my když jsme začali s Filipem bydlet, tak jsme spolu nechodili. My jsme se nastěhovali k tomu ještě s kamarádem s tím, že jakoby... on je to jeho byt, on se tehdy myslím rozešel s přítelkyní a delší dobu tam byl sám a mu to pomohlo s tím, že mi mu budeme platí energie a takhle. Takže my jsme mu tam ani neplatili nájem, což já jsem platila asi 1500,- za ten byt měsíčně. A to si jako říkám, to po našich přece nemůžu chtít. Takže takhle to vzniklo no, a za ten byt předtím to bylo 3500,-. Takže si myslím, že to se taky odrazilo na tý jejich finanční situaci teďka, že si tady to ušetří.

T: A myslíš, že by tě furt podporovali jakoby až do konce školy?

R: Jo, určitě podporovali. A to by ve mě asi ještě víc prohlubovalo to, že to musím dokončit.

T: A třeba o zkouškovým nebo když máš něco těžkýho v životě tak tě podporují emocionálně?

R: Jako jo, hlavně máma s tou si volám a říkám ji, co se mi děje fakt každý den. Jako s tátou mám taky skvělej vztah úplně, ale prostě ženský jsou ženský, s těma si pokecáš úplně o všem. A s tátou jsou to hovory většinou: "Chceš něco koupit", "Ne" tak mi zavěsí. Takže mámě, akorát tam je potom problém, že ona jak sama studuje, tak ona to hnedka přetransformuje na svoji situaci. Takže ono to ve finále, jako trošku se vypovídám, ale tady ty věci už moc neventiluju přes rodiče, co se týče školy.

T: A kdo jinej ti pomáhá?

R: Přítel hodně mi pomáhá se školou, ten mě do toho musí vyloženě nutit, abych se donutila. Jako spolužáci, kamarádi. Teď spíš, že my si tak pomůžem, třeba Patrik. Hlavně, jde o to, že mě do toho nutěj. Můj nejlepší kamarád a přítel. Jinak je to spíš takový, jo to uděláš, ale nikdo

se nezajímá nějak do hloubky.

T: A ještě v něčem jiném máš v nich podporu?

R: Myslím si, že mám kolem sebe lidi, který mi pomůžou, když budu potřebovat. Je pravda, že už to není úplně každé, co jsem si myslela, že třeba kamarádi, že je to oboustranná pomoc, ale zjišťuju teď hodně často, že je to jen jednostranná pomoc. Co jsme byli ze začátku velká parta, tak se to tak vykryštovalo, že teď mi zbyly fakt tři lidi, ale moje nejlepší kamarádka bydlí v Olomouci, takže to je takový, že to taky není každé den. Všechno o sobě víme, ale prostě s ní neřešíš detaily každého dne. Takže tady mám přítele a kamaráda, s kterými se bavím fakt úplně o všem. A pak ten zbytek jakoby jo, bavím se, ale vím ty rezervy. Nemůžeš jim věřit úplně ve všem. Jako jo, mám lidi, co mě podporují, ale je to málo lidí.

T: Myslíš, že studenti z nerozvedených rodin mají tu situaci lehčí, než ty z rozvedených? Na VŠ?

R: Nemyslím si to. Záleží to podle mě na tom, jak je na tom celkově ta rodina. Jaký jsou vztahy v té rodině a mezi nimi. Třeba Štěpán mám oba rodiče skvělé, kterýho v té škole podporují, každé z nich do toho něco dává a pak třeba Anička má zase celou rodinu a ty do toho taky dávají úplně všechno. A potom jsou lidi, kteří mají rozvedené rodiče a ty se o to zase vůbec nezajímáš. Třeba já, já to tak měla. Takže si myslím, že to nemá moc souvislost, že jde prostě o to, jak si to v té rodině nastaví každé s těma rodičema.

T: A co soudíš o manželství?

R: Dřív bych ti řekla, že je to úplná zbytečnost. Třeba ještě před rokem. Brala jsem to tak, že když budu chtít s někým být, tak to přece nemusím mít na kusu papíru. Teď ale na druhou stranu, když si vezmeš takový ty blbosti, jako že tě v nemocnici nepustí k němu a tyhle věci, dědictví a všechno, co spolu vybudujete ty ve finále vůbec nemusíš mít, když není ten blbej kus papíru. Takže teď už jsem i pro to manželství. Není to pro mě něco, čím by se stvrzovala láska nebo něco, ale spíš to беру tak z té praktický věci k životu, že je to důležitý. Než, že bych to brala, jakože se strašně milujem, to podle mě nemá souvislost.

T: Myslíš, že by ses chtěla vdát, kdyby s tím nesouvisely tyhle věci?

R: Myslím, že bych na tom nelpěla. Není prostě můj sen to, že si přede mě někdo klekne a požádá mě o ruku. Samozřejmě, když se to stane, tak budu mít radost jako každá ženská. Ale kdyby se tohle neřešilo, tak to vůbec nepotřebuju tohle, manželství nebo svatbu. A když svatbu, tak třeba malou, nebo malou, nemusíš dělat nic vyloženě honosnýho.

T: Takže plánuješ se vzít s někým?

R: Asi jo

T: A jaký by manželství mělo splňovat tvoje představy?

R: Měli bysme si říkat všechno, měli by sme být schopni spolu vychovávat děti a byla bych ráda, kdyby to byl fakt ten kamarádskej vztah, že si věříš a nenapadne tě ani (samozřejmě tě to asi napadne), že bys chtěla být s někým jiným. Ale chtěla bych dojít do té fáze, že nad tím ani přemýšlet nebudu, že bych chtěla být s někým jiným. Chtěla bych, aby to fakt vydrželo. Vidím

to i u těch našich, že to prostě jde, i když si prošli nějakýma věcmi, tak bych to chtěla nějak podobně. Samozřejmě, když ten rozvod bude, tak to se nedá nic dělat, že jo.

T: Takže souhlasíš s tím, že je rozvod možný řešením manželství?

R: Určitě je, pokud to prostě už neklape mezi dvěma lidmi, tak nevidím, proč by spolu měli být na sílu. A navíc to není řešení kvůli dětem spolu zůstat nebo podobně. Pokud si prostě nerozumí, tak by měli být od sebe, ale v dobrém samozřejmě. Myslím si, že teda pokud budou mít děti, tak by spolu mohli zůstat aspoň v tom kontaktu. Ale já s tím souhlasím, když prostě s někým nechceš být, tak s ním nemusíš být.

T: Co soudíš o tom, jaká je v ČR míra rozvodovosti? Jestli víš, jaká je?

R: Tak asi docela vysoká ne?

T: Je to mezi 40% a 50% třeba posledních deset let se to pohybuje

R: Já si myslím, že je to právě o tom, že se lidi do toho ženou docela rychle, co tady těch věcí. Že se všichni zjančí z toho, že je někdo požádá o tu ruku a vůbec nepřemýšlí nad tím, jestli by s tím člověkem mohli takhle být. A hlavně jsou lidi v dnešní době dost přelétaví si myslím. Když se něco nedaří, tak se to radši vyřeší právě tím rozdělením se, než aby řešili něco dlouhodobě spolu, aby to bylo lepší. Takže proto si myslím, že to tak je, že to není ani o tom, že by byli nevěrný hned, ale že spolu prostě lidi neumí vycházet. A to není dobře.

T: Myslíš, že ten závazek brzo zahazují?

R: Asi jo, asi nekomunikují a neřešej. V tom to bude, protože... jako je otázka, jestli dřív bylo těch rozvodů míň naopak proto, že právě nic neřešili. To prostě nevíš. Dřív se nebavili o těchto věcech, bylo to nastavený, že rozvod nebude, tak nebude a teď jak je to takový volnější, tak je možný, že je to tím, že ti lidi to řešej hned takhle. Ale možná je to i v té komunikaci a o tom, co dokáže ten pár ustát.

T: Myslíš si, že je to dobře nebo špatně? Ta rozvodovost?

R: Asi to je špatně, asi to o něčem svědčí. Že se ty lidi neuměj spolu bavit a neuměj ustát ty těžký životní situace si myslím, že když se něco fakt nepovede v tom životě, že to hned řeší tím rozvodem, místo toho, než aby to zkusili spolu vyřešit. Ale těžko říct, jestli je to fakt špatně, zase proč bys byla s někým, s kým nechceš bejt na jednu stranu. To je takový sporný, nemám na to asi jednostranný názor úplně, ale spíš asi je to špatně. Je v tom ale spousta ale.

T: Co soudíš o rodičovství?

R: Není to jednoduchý. Chtěla bych bejt dobrou rodič, jak jsou naši. Chtěla bych, aby to dítě bylo schopný se o sebe samo postarat v budoucnu. Abysme si mohli všechno říct. Moc nevím, co k tomu říct, protože já k tomu nemám vztah. Nikdy jsem se nestarala o sourozence nebo jako takhle, takže ani pořádně nevím, v čem to je ten zakopanej pes. Ani jsem dlouhou dobu jsem neměla děti ráda, takže jsem si tu péči ani nikdy nevyzkoušela. Asi je to těžký prostě.

T: Chceš mít děti?

R: Jo, jednou jo. Chtěla bych mít kluka.

T: Kluka?

R: Jo

T: A po manželství nebo před manželstvím?

R: To bych asi neřešila, to je jedno.

T: Kdy bys je chtěla mít a kolik by si jich chtěla?

R: Hele asi před třicítkou těsně nebo kolem třiceti, protože to je pravda, že je nechci mít moc pozdě a jedno maximálně dvě. Dlouhou dobu jsem je vůbec nechtěla a teď, jak trochu stárnu, tak už nad tím i přemýšlím. Začínám k nim mít kladnější vztah. A třeba si myslím, že ideálně by to mohlo být kolem ty třicítky. Protože vím, že moje spolužačky, jak měly hodně starší rodiče, třeba tátovi bylo tehdy 50, když nám bylo 14. Že to bylo takový, že ty pravidla byli nastavený jinak, byly tam mezi něma hodně konflikty, nerozuměli si, velké mezi-generační rozdíl a bylo to znát. Ty mladší lidi jsou takový víc free, myslím si, že mají takový laxní přístup k té výchově, že jsou víc v pohodě. Ty starší, jak přijde ten věk, tak už řeší každou blbost. Jako není to vyloženě blbě, ale já bych chtěla být spíš ten free rodič. Abysme si pak rozuměli, aby tam fungovala tady ta svoboda slova, když to řeknu takhle, v té rodině a ne, aby to bylo - musíš být tak a tak doma, zavolej mi kdekoliv seš a pak jak vyrosteš, tak k těm rodičům ani nemáš takovou důvěru a nic.

T: Takže abyste k sobě měli blíž těma principama té společnosti, který jsou jako novodobý?

R: Jo, takhle. Takhle by se to dalo říct. Mám taky mladý rodiče, nebo máma mě měla ve 21 letech. A právě, že vím, co ty lidi měli fakt starší rodiče, že to nebylo takhle. A nebo zase, to byla další věc, jak jsi říkala, že ty máš taky o hodně mladší ségru, tak oni měli o hodně starší sourozence a byl to ten druhý pokus. Takže už se tam hodně odrážely tyhle věci, prostě ty roky byly daleko od sebe. Takže už to bylo takový, že už to brali moc vážně.

R: Nevím, jak to je teď, ale dřív se jezdilo hodně na tábor, takže jsem byla taková, že mě hodili na tábor v létě, takže jsem se té samostatnosti naučila fakt brzo. Pak jsem tam jezdila i ráda, nejdřív jsem samozřejmě brečela, ale po dvou po třech letech už jsem se na to těšila celý rok. Takže to tě naučí takovou tu samostatnost, stejně když jdeš na intr nebo tyhle věci. Že potom tu vejšku už bereš jako něco, co je nový, ale už je to vlastně jedno. Že se toho nebojíš, ale jsou lidi, který se toho fakt bojejí, který nejdou bez té kamarádky třeba ani na tu střední, když už se rozhodnou jít na ten intr. To jsem měla zase na střední takový spolužačky, tak nechtěly být bez sebe tam. Což potom je taky trochu blbý, když si třeba na ty střední můžeš najít někoho jinýho s kým si hodně rozumíš a je to takový, pak se to naopak ty vztahy ještě můžou zhoršit.

T: A jaký máš plány? Ty nejbližší? vzdálenější?

R: Tak nejbližší udělat ten titul aspoň jeden. Teď chceme vycestovat na nějakou dobu do Anglie za práci, abych si zlepšila jazyk. A potom by se vidělo, buď si chci zařídit vízum na Nový Zéland, kdybych na to hlavně měla prachy a nebo bych si potom dodělala tu vejšku, ale asi bych na to šla dálkově. Hodně bych se ale rozmýšlela, jestli do toho půjdu, protože teď mě ta škola fakt jakože otravuje, než že bych to dělala.

T: Máš naplánovanou někdy tu svatbu v rámci nějakých let?

R: Ne, rozhodně ne. Vůbec nevím, To fakt vůbec neřeším tohle. To je prostě taková formalita.

T: A kdyby sis měla tipnout?

R: Tak, když bysme spolu vydrželi... teď je to člověk se kterých bych do té svatby šla, asi poprvé v životě, tak třeba za pět let si myslím, že by mě o tu ruku požádal

T: A kolik ti je?

R: 23

T: A jak by se měl vyvíjet tvůj další život? Tys říkala, že chceš někam vycestovat, takže chceš budovat kariéru?

R: Hele, to nevím. Já prostě nevím, já s tou prací... prostě chci teďka... chci ten jazyk si zlepšit, chci trochu dokud to nějak jde. Časem bych chtěla dělat ideálně v nějaký cestovce, co by mě bavilo, tak by mě bavilo dělat tady v tom cestovní ruchu, což bych asi šla na tu další vejšku šla právě tady v tom oboru někam. Ale jinak kariéru, fakt nemám teď vůbec cíle nějak stanovený v tomhle směru.

T: A co bys chtěla víc hodnotově? Kariéru, rodinu?

R: Nejdřív asi práci, tak abych dokázala zabezpečit rodinu nějakým způsobem a tak to berem oba si myslím u nás. Třeba to manželství, kdyby na to došlo dřív, tak jako jo. Ale beru to tak, že nebudu chtít dítě dokud nebudu mít zázemí pro to děcko. Abych mu prostě mohla dopřát všechno, takže i v tomhle ohledu klidně manželství dřív, když to blbě řeknu.

T: Spoléháš na podporu rodičů v realizování těchto plánů?

R: Rodiče jo, určitě, ty mě budou podporovat ve všem. Pokud dodělám tu školu, tak už budu mít pokoj. A ti určitě chtěj, abych vyjela, protože o tom mluvím už od malička, že prostě chci někam na delší dobu. Ten Erasmus se mnou zvládli hodně dobře si myslím. Oni mě budou podporovat ve všem, pokud to nebudou drogy a tak.

T: Takže spoléháš třeba, až budeš mít děti, na hlídání?

R: Určitě. Máma už s tím sype teďka. Už došlo na dotazy, a jak ty to vidíš s těma dětma, protože já už bych docela i chtěla, že. Já říkám, ty bys chtěla, tak to sis asi měla pořídit ještě jedno.

T: Tak já ti moc děkuju za rozhovor, měj se krásně

Rozhovor s respondentem 7U

T: Souhlasíš s tím, že tenhle rozhovor bude nahráván?

R: Ano.

T: Dobře, tak můžeme začít. Můžeš se mi stručně představit?

R: Takže já jsem Lukáš, během posledních let studuju, v posledním ročníku na vysoké škole v Praze na ČVUT, obor strojní. Mám rád počítačové hry, fotbal, pivo.

T: A kolik ti je let?

R: 25.

T: A jaký obor studuješ?

R: Strojní.

T: Jo, to je celý?

R: To je celý. Výrobní a materiálové inženýrství.

T: Dobře. Proč ses rozhodl studovat vysokou školu?

R: Protože jsem chtěl mít lepší budoucnost, studovat mě baví a myslím si, že pak mám větší možnosti na trhu práce. Nechtěl jsem pracovat jakožto dělník na tři směny a tak.

T: A jsi se svým studiem spokojen?

R: Se získáním mého dosavadního titulu ano, ale studium by mohlo být asi kvalitnější a náročnější.

T: A školu co sis vybral..myslíš, že to byla pro tebe správná volba? Kdyby sis měl vybírat znovu?

R: Těžko říct, moc mě to nebaví, ale je to do budoucna dobrý na peníze.

T: Takže by sis vybral jinou školu, kdyby si šel znovu?

R: To nevím, asi ne.

T: Jinou by sis nevybral, kdyby si šel teď znovu s těmahle zkušenostma?

R: Teď znovu nevím, co bych si vybral. Těžko říct, co by mě bavilo. Nejradši bych buď sportoval nebo možná něco s počítačema to těžko říct.

T: Máš partnera/partnerku?

R: Mám partnerku, už jsme spolu 6 let.

T: Můžeš charakterizovat váš vztah?

R: Taková italská rodina, hádáme se, házíme po sobě talíře, v uvozovkách, ale jinak se máme hodně rádi. Ona taky studuje, takže se vídáme půl a půl týdne a zatím mně to takhle vyhovuje.

T: Dobře, je ten váš vztah vážný?

R: Když sme spolu 6 let, tak bych řekl, že jo. Aspoň já ho tak beru. Nevím jak moje partnerka, ale za mě je to vážný.

T: Máš nějaký problémy, který v současnosti řešíš?

R: Se studiem ne, myslím si, že jsem dobrej student, to mi problém nedělá, problémy možná nějaký zdravotní. S partnerkou řekněme, že by to taky mohlo být lepší, ale to je v každým vztahu a asi nějaký rodinný problémy by se našly.

T: Jaký máš problémy s partnerkou?

R: Tak občas se hádáme o určitejch věcech.

T: Myslíš, že nemáte dobrej vztah?

R: Myslím, že máme dobrej vztah, ale mohl by bejt lepší.

T: Můžeš charakterizovat svojí rodinu, prosím?

R: Jak jako charakterizovat? Chceš říct, jak se skládá nebo co?

T: Kdo jí tvoří, jak je velká, s kým jsou tvoji rodiče...

R: Tak mám mámu, tátu, který žijou v manželství už nevím kolik let, tipnul bych něco 20 plus. Mám bráchu, tomu je o 5 let víc, takže 31, ten taky studoval na vejšce, taky na technice, strojírna v Liberci. No pak mám nějaký babičky, tety, taková klasika, hodně sestřenic. Brácha má dítě teďka, takže jsem strejda. Přítelkyně má taky velkou rodinu, charakterizovat nevím...je taková.

T: Takže jste velká rodina?

R: Dá se říct, nejsme nejmenší.

T: A s babičkama se ale nevidáš vlastně?

R: To ne, s jednou se nějak nebaví máma, takže se s ní nebavím ani já nebo ani já..prostě...

T: Takže moc se s ní nebavíš?

R: Když jí nevidaj rodiče, tak to dítě nemá moc co..šance...a druhá babička bydlí daleko a není čas tam jezdit...tak jednou do roka, dvakrát někdy, když se pošťestí...spíš jednou.

T: Umhm a máma se baví s kým nejvíc? Nebo jako ty sestřenice a tak, tak ty počítáš jako do rodiny?

R: No tak počítám do rodiny.

T: Tak můžeš to charakterizovat? Tak ale někdo se s nima moc nebaví...tak můžeš to charakterizovat víc?

R: Teta má ségru...teda máma má ségru, to je moje teta, s tou se baví nejvíc. Ta má dvě dcery, to jsou moje sestřenice a s těma se de facto taky vídám docela často. Pak mám ještě dvě sestřenice, s těma se moc nevídám, ty bydlej v Hradci, to je zas od táty ségra.

T: A mě spíš zajímá ta rodina, co se spolu bavíte prostě.

R: Dobře.

T: A má manžela?

R: Ta teta?

T: Jo ta teta?

R: Jo, to je můj strejda.

T: A vídají se hodně? Třeba když si byl malej, vídali se hodně a tak?

R: Hodně sme se vídali, hlídali mě, teta mě vodila do školky, do školy.

T: Takže se to dá považovat za rodinu? Prostě za tu užší.

R: Jo, bydleli sme vedle sebe chvíli v paneláku, velkou chvíli.

T: No, co dělají tvoji rodiče?

R: Máma prodává v krámu nebudu říkat jméno, to je reklama. A táta jezdí kamionem, taky nebudu říkat za koho.

T: Dobře. A můžeš mi charakterizovat, jak tvoje rodina funguje?

R: Jak funguje?

T: Tak třeba...jste věřící rodina?

R: To nejsme věřící, to určitě ne.

T: Umhm a třeba vaší finanční situaci můžeš charakterizovat? Bez čísel, obecně.

R: Myslím si, že mně rodiče dokážou poskytnout to co potřebuju, možná i nějakej, někdy nadstandard, většinou standardní náklady, teďka mi platěj celou vejšku, což jsou řádově tisíce, takže si myslím, že finančně na tom nijak extra špatně nejsme, ale ani ne extra dobře. Myslím si, že v rámci populace budem takovej průměr.

T: Trošku větší průměr trošku.

R: Asi jo, tak byl jsem na vejšce já, brácha a tak...nikdy jsem doma neslyšel, že mně třeba něco nekoupěj nebo takhle, na druhou stranu jsem se si ani o nic drahýho neříkal, páč vím, kolik ta škola třeba teďka stojí. Co se týče střední školy, tak já nevím prostě...oblečení jsem měl na sebe,

když jsem někam šel, tak jsem peníze dostal, to jsem v tu dobu neřešil...počítač jsem měl, hrál jsem fotbal, kopačky mi koupili...

T: Můžeš mi charakterizovat vaše vztahy, jaký jsou mezi členama..členy rodiny?

R: I s tou tetou a tak nebo teďka chceš jen tu užší?

T: No asi tu úplně úzkou, jako můžeš se zmínit i o tetě, akorát krátce.

R: Tak třeba začnu od bráchy. S tím si myslím, že jsme se bavili víc, když jsem byl malej, pak sme se..nevím..pak šel na vešku, tak sme se tak nevidali a myslím si, že od tý doby už sme se tak nějak jako vidali míň a míň, tak nějak jsem to bral, že on je starší, tak on mi bude něco říkat a takhle...já jsem mu nikdy neměl důvod nic co to...páč já nevím, asi to šlo..nebo taky on mi nic neříká, tak já mu nic nebudu říkat, ale myslím si, že nějaký jako konflikt mezi sebou nemáme. Tak s tátou si myslím, že mám dobrej vztah, normální, on je hodně pryč, jezdí kamionem, takže...to byla taková výchova spíš jenom od mámy hlavně...vždycky přijel jakoby na tejden, pak je třeba 10, 15 dnů pryč, pak zas přijede, někdy je doma, byl třeba 2 dny, teďka ne, teď jsem na vejšce, tak to taky беру jinak. Takže si myslím, že mám s tátou takovej normální vztah a nic třeba blízkyho si neříkáme takhle..že se bavíme o normálních věcech, co se děje ve světě a co on kde zažil, jak mně jde škola a to je tak všechno. A s mámou vlastně podobně, občas se zeptá, co ve škole a jinak se neptá. Já jí vždycky řeknu, že dobrý no a známky na to mám, tak proč by se ptala že jo. Jinak si taky neříkáme nic jako blízkyho, tak nějak vedle sebe existujeme bych spíš řekl.

T: A ským by si řekl, že máš lepší vztah? S tátou nebo s mámou?

R: No to nevím, takový nastejno mi to přijde, kdyby si mohl vybrat tak asi s tátou.

T: Čeho si na rodičích ceníš?

R: Tak asi že mě nechali vystudovat tu školu, že sem nikdy nemusel nic poslouchat, takový jakože to stojí hodně a toleto, že by chtěli na dovolenou, ale že na to nemaj nebo já nevím, takovýhle věci. Tak asi že sem mohl vystudovat prostě, bez nějakých větších potíží.

T: Že tě podporovali.

R: Noo, že bych něco takovýho poslouchal prostě.

T: A čím tě štvou?

R: No čím mě štvou, já nevím...tak asi bysme si mohli třeba víc povídat nebo tak no, ale zas na druhou stranu já jsem taky takovej, že nikomu nic moc neříkám, oni mně taky ne, ale asi by to někdy bylo lepší.

T: Takže u vás vážne komunikace?

R: Vážne komunikace rozhodně.

T: A jak se doma cítíš?

R: Já nevím tak jako normálně, fajn, někdy takový dusno tam je třeba když přijde máma z práce naštvaná, tak není příjemná atmosféra někdy no, tak vždycky se můžu sebrat a někam odejít no.

T: A cítíš se...charakterizoval by si tedy...bydlíš teda doma?

R: No určitě jezdím na víkendy v Praze jsem na bytě, kde platím nájem.

T: Cítíš se tam jako doma?

R: Jo.

T: A když tam nespíš, je ti tam příjemně i po dlouhý době? Cítíš se tam jako doma?

R: Tak cejtím se tam jako doma, ale tak na nějaký stupnici třeba od 1 do 10 bych řekl třeba 7 a půl, jako komfort.

T: Tak charakterizuj to slovama.

R: Tak slovama to nejde, tak někdy to je prostě dobrý, někdy to je horší tak jako když jsem v nějakym průměru, tak prostě 7 a půl z 10.

T: Tak jo a můžeš víc rozvinout vaše vztahy? Třeba táta s mámou jaký mají vztahy? Hádají se nebo jsou v pohodě?

R: Já nevím, já jsem je nikdy neviděl se nějak extra hádat, spíš mámu když něco štve, tak mu to neřekne, je protivná a táta si myslí, že jí něco je, jde se jí zeptat a ona mu nic neřekne. Řekne, že jí nic není přitom něco jo asi patrně. Takže to je takový o tý komunikaci no.

T: No a tak nehádají se v nějakých opravdu zásadních věcech?

R: Tak co já vím, tak jsem je nikdy neviděl, neslyšel nějak takhle hádat. Spíš vždycky to jde od mámy ty hádky, nebo hádky...ta její naštvanost, když je nějaká horší atmosféra potom tak to je jasný, že je spíš něco mámě a ta mu to neřekne a táta mi přijde většinou v pohodě.

T: A třeba brácha? Jakej s nima má vztah?

R: Myslím si, že lepší jak já, kdybych se měl charakterizovat, tak jsem taková černá ovce rodiny trochu. Nepiju kafe, nekouřím, to oni jo, takže...asi jim má víc co říct, než já. Tak nějak jinak situovat život.

T: Tak to bylo i dřív? Nebo se to rozčlenilo až pak?

R: Tak nějaká komunikace třeba si myslím, že je pořád tak nějak stejná...ted'ka mám prostě jiný názory, já nevím od vejšky, tak třeba od nějakých 22 jsem věděl, že chci prostě dostudovat tu školu, chci mít nějakou práci, chci si postavit barák.

T: Jakej byl názor rodičů na to, že budeš studovat vysokou školu?

R: No já nevím, asi tak nějak žádnéj, já jsem jim to de facto oznámil, že to chci zkusit a oni řekli jo a tak to prostě bylo, nikdo mě v tom nijak zvlášť jakoby nepodporoval ani neodrazoval,

prostě jsem si vybral sám, pak jsem se přihlásil, něco sem si vybral a sem se jich myslim ptal, jestli mi to budou platit nebo jako kolik jsou ochotný dát, mi řekli, že prostě, co bude potřeba, to zaplatěj. To tak nějak bylo celý, já jsem si celou školu řídil sám. Střední, základu, vejšku.

T: Takže tě do toho třeba netlačili vůbec?

R: Ne do ničeho. Všechno jsem.

T: Pomáhají ti rodiče řešit tvoje problémy?

R1: Jaký problémy?

T: To je...jaký chceš..

R: Ne, já si všechno řeším sám víceméně. Co se týče třeba..já nevím doktorů, placení mobilu, já nevím...tak teďka těch povinností moc nemám co si musím řešit tak teďka mně jde o to, abych se dostal do školy a to si zařídím sám odvoz, sám si zabalím, sám si nakoupím jídlo, který si většinou i uvařím, protože vím co mi chutná, co mi nechutná, mám na to relativně čas. Takže tak nějak...jenom potřebuju peníze, který mi dávaj a to mi stačí, takže se tak nějak o všechno starám sám.

T: No a bavíš se s nima třeba o problémech ve vztazích nebo tak?

R: Ne, nikde sme se o tom nebavili.

T: Nikdy se tě třeba nezeptali?

R: Ne, možná občas jako jestli se hádáme, když sme se pohádali s přítelkyní tak jako...stejně řeknu, že ne. A i kdybych řekl, že jo tak si myslím, že by to nebyla nějaká rozvitá diskuze.

T: Můžeš se o rodiče v době svých studií opřít?

R: Já nevím no, jsem to zatím nikdy nepotřeboval se opírat. Studuju, si myslím, že dobře.

T: Tak pomáhají ti?

R: No jak jsem řekl, tak nějak jako pomáhaj mi finančně a to mně stačí.

T: Nemusíš chodit na nějakou brigádu nebo tak?

R: Ne nikdy jsem nikam nechodil.

T: Podporují tě finančně tak, že nemusíš?

R: Podporují mě tak, že nemusim. Asi kdybych chtěl něco víc si koupit, tak bych asi někam musel jít, ale co se týče...třeba potřeboval jsem notebook, koupili mi notebook, koupili mi mobil, kupujou mi oblečení, jídlo, dávají mi nějaký kapesný na tejdén, platí mi nájem na bytě a domu jezdím na víkendy a tam mam co potřebuju, takže to za mě stačí.

T: A co třeba emocionální?

R: Emocionálně jako při škole?

T: Hmm třeba o zkouškovém nebo tak.

R: Já vždycky řeknu, že mám zkoušku, pak jim řeknu, že sem jí udělal a to je celý.

T: Takže můžeš to nějak rozvíět?

R: Emocionální podporu nepotřebuju.

T: Takže tě ani nepodporují, protože ji nepotřebuješ?

R: Oni mě nepodporují, protože nepotřebuju.

T: Nevyžaduješ jako?

R: Nevyžaduji a myslím si, že já bych jí ani nevyžadoval, kdybych jí chtěl...já jsem spíš takovej uzavřenej.

T: A co prakticky? Jako pomáhají ti prakticky? Při škole?

R: No prakticky finančně.

T: Ne finančně sme se bavili. To že tě tam přivezou odvezou, pomůžou ti nastěhovat, pomůžou ti s přihláškou nebo ti něco vytisknout nebo ti dají jídlo na školu, nebo ti uvařej?

R: No tak máma na začátku třeba vařila, ale pak mi to už nějak i přestalo chutnat, mám prostě jiný chutě, radši jsem si něco uvařil sám, takže na začátku jako jo, tak když jeli na nákup, tak jsem jim řekl, co chci koupit, tak mi to koupili. Když bylo potřeba třeba odvést na autobus, tak mě odvezli na autobus, ale u nás má řidičák jen táta, takže to taky bylo tím, kdybych potřeboval hodit někdy třeba do školy do Prahy, tak věřím, že mě tam prostě doveze, když bude mít čas, ale teďka říkám, že si vařím sám a vlastně jídlo si kupuju sám a zabalím se sám, dojedu si sám de fakto. Ale před tím jako jo no, před tím vlastně prala máma, jídlo jsem řekl, co chci koupit, tak mi koupila a jen jsem si to hodil do tašky a někdy mě třeba odvezli na autobus nebo...takže tak.

T: A kdo jiný z rodiny ti pomáhá?

R: Kdo jiný mi pomáhá? Po praktický stránce takhle?

T: Tak celkově.

R: Celkově? Tak asi moje přítelkyně, ta se mnou vaří, nakupuje, můžu jí říct, co mě trápí, i když jak jsem říkal, moc to neříkám. Ale vím, že můžu.

T: A jinak?

R: Asi ne.

T: Přátelé?

R: Asi ne, takhle bych se asi nikomu nesvěřoval.

T: Myslíš, že studenti, který mají rozvedené rodiče, mají jinou situaci než ty, který je mají nerozvedený, v rámci toho vysokoškolského studia?

R: Já si teďka asi upřímně nevybavuju nikoho, kdo by byl rozvedenej. Ale jo, vlastně moje přítelkyně je...takže..ono taky záleží jak ty rodiče na tom jsou v těch rozvedenejch, že jo...pokad' maj ty rodiče peníze a tomu dítěti to daj, tak asi v tom nějakej větší problém nevidím, než jako po tý emoční stránce, to může být těžší, ale to je zas prostě případ od případu. Někdo s těma rodičema rozvedenejma prostě vychází ve výsledku ještě líp, když se rozvedou a někdo hůř. Tak asi to bude těžší, když jsou ty rodiče rozvedený, musí běhat za jedním, za druhým, hádají se třeba kolik kdo mu dal peněz a tak no.

T: Co soudíš o manželství?

R: Manželství? Tak asi kdybych jednou chtěl bejt v manželství.

T: A celkově bych to vzala.

R: Celkově? Celkově v tom nic.

T: Proč si myslíš, že se lidi dneska berou

R: Nič špatnýho v tom nevidím, tak když se někdo chce vzít, tak ať se veme, ale zároveň v tom nevidím pro ty lidi žádnou výhodu. Osobně v tom vidím jenom útratu peněz no, co to komu přinese? Tak jsou dva spolu a to můžou bejt i tak že jo.

T: No a proč si teda někoho chceš vzít?

R: Asi z nějakýho sou...jak to říct, z hlediska sociálního, sociologickýho prostě je to věc, která se dělá no. A potvrdím to, že s tím člověkem jako budu nebo chci bejt do konce života, tak to beru tak jako takovej společenskej aspekt, teď jsem řekl, že v tý společnosti prostě.

T: To je ona..

R: Teď s ní budu a teď sme rodina, ale jako nějaký další extra výhody jako to prostě nemá.

T: A co soudíš o manželství? Je to dobře, že se lidi berou nebo není? Jak to je dneska, která instituce...dřív se lidi brali všichni, bralo se to, že to je prostě nutnost, že to tak bejt musí, jak to vidíš ty, že dneska...

R: Z nějakýho pohledu, že prostě nejdřív musí bejt svatba, potom dítě, dostávali nějaký lepší úvěry a hypotéky.

T: Ale já se ptám co dneska o tom soudíš?

R: To dneska není, dneska to je každému jedno s kým máš dítě, jestli se vezmeš, jestli se rozvedeš, stát ti nic nedá. Stát lidem přispíval těm novomanželům, bydlení měli třeba nějaký

lepší od státu.

T: Myslíš, že to bylo dobře?

R: No tak myslím si, že na jednu stranu jo no, ale když jako...jestli se zas ty lidi brali jen kvůli tomu, tak ne no, to je zas velká...pro lidi co se fakt mají rádi a chtěj se vzít a ještě dostanou takovejhle nějakej bonus k tomu, tak to je dobře, že jo, ale jestli to někdo dělá.

T: To dostali jenom mladý lidi?

R1: Ano, jestli to dělali jen kvůli tomuhle, tak to zas jako dobře není, ale tak to už.

T: A myslíš si, že dneska z manželství nic nevyplývá teda prakticky?

R: Tak jak jsem řekl, já to vidím tak, že to je kvůli té společnosti, že teďka jsem.

T: Prakticky.

R: Prakticky z toho nic moc prostě není. Budem mít přidanou hypotéku a když nebudem splácet, budem mít exekuci, tak prakticky v tom sme oba. Což je prakticky nepraktický.

T: To je vše?

R: No to je asi vše no. Já nevím no, tak když budeme mít dítě, tak jako...já nevím jestli to je...to je asi jedno jestli to je manželský nebo nemanželský dítě, já v tom nevidím rozdíl.

T: Až na tu právní úpravu.

R: No tak jako jo no, tak když...tak já nevím jaká je ta právní úprava, tak když mám to...s někým dítě a nevezmu si ho, tak stejně má prostě tátu a mámu.

T: No ale tak třeba ta máma by..není tvoje rodina, že jo právně.

R: Jak není rodina, ta máma? Je máma rodina.

T: Pokud si jí nevezmeš, tak ta máma není právně rodina, takže když půjdeš prostě třeba do nemocnice, tak oni ti o ní nemůžou nic říct, protože nejste rodina.

R: Ale tak mně jako to, co mě porodila tak jo no.

T: Ale já mluvím o tom, že ty seš její přítel.

R: Jo takhle, no to jo no. Tak to se taky dá nějak vyčertovat, ošetřit nějakějma dokumentama.

T: Umhm..plánuješ manželství?

R: Plánuju, sice nevím kdy ještě..asi až na to bude lepší finanční situace a až přítelkyně dostuduje a já taky.

T: Hm a jaký by mělo splňovat manželství představy? Tvoje představy?

R: Nevím jaký představy jako.

T: Když si vybavíš dva manželé, když manželství..jaký by mělo být?

R: Nevím, co chceš jako slyšet, že sme zamilovaný nebo jako já nevím, tak asi se ty lidi musej mít rádi, asi se berou z nějakýho důvodu.

T: Mluv o sobě.

R: Tak osobně, když si někoho vemu, tak s ním budu asi pak chtít mít dítě, nějakou nemovitost třeba, zvířata.

T: Manžeství..jaký by mělo manželství splňovat představy?

R: Já nevím, co tím myslíš, tak jako.

T: Tak se zamysli.

R: Já nevím jaký představy, tak prostě dva lidi se mají rádi, tak spolu budou, tak jako..

T: Ale tak třeba..já nevím, tak měli byste víc..tak někdo třeba říká, že by chtěl mít kamarádku do života, že pak už ta láska vyprchá nebo že se nechce hádat nebo tolerance, komunikace..

R: No tak hádat se nechce asi nikdo ne tak.

T: No tak já se ptám na tvůj názor. Tak já jsem ti dala pár příkladů, tak se nad tím zamysli..

R: Tak můžu říct nějaké idylické, tak samozřejmě, že se.

T: Řekni, co chceš ty.

R1: Co chci já?

T: Co chceš ty v manželství?

R: Tak samozřejmě tu idylku, nehádat se, mít si s kým popovídat, mít v někom oporu, mít někoho komu prostě můžu kdykoliv říct..já nevím no. Prostě idylka.

T: A co soudíš o rozvodovosti v Český republice? Víš jaká je?

R: Vysoká, řekl bych 40 až 50 procent.

T: Je to tak, pohybuje se mezi 40, 50 procenty úhrnná rozvodovost.

R: Což je vysoký číslo dneska.

T: To je velmi vysoké číslo, copak o tom soudíš?

R: No že se lidi berou hodně předčasně, když je někdo s někým rok, dva tak si myslím, že to

není dostatečně dlouhá doba na to, aby ho tolik poznal, když to vezmu z nějakýho hlediska, že prostě ten člověk má rodinu, tak jako. sám vím, že přítelkyně rodiče, když jsou rozvedení, tak to je táta, máma, přítel, přítelkyně, tady ty babičky, tady ty tety, tak než to člověk všechno pozná prostě...i ta širší rodina na to musí mít nějaký vliv na toho člověka že jo. Jako neříkám, že ten hlavní, ale myslím si, že to je taky aspoň nějaký malej aspekt, že. Takže když je někdo s někým rok a vezmou se, pak si udělají dítě, což vůbec nechápu, proč se berou, proč maj tolik dětí nějaký lidi a pak se rozvedou. to je prostě špatně.

T: A je pro tebe rozvod přijatelný?

R: Tak určitě, tak když tam je nějaký konflikt v tý rodině, ten rozvod je prostě taková ta úniková cesta, jak z toho ven, tak proč ne, tak přece s někým nebudu, když se s ní budu hádat a něco a už to dál nepůjde a vím, že nám prostě oboum bude líp, jakoby samotným. Asi bych to neřešil nejdřív tak radikálně, že jo, tak si člověk může říct, že se teďka nebudem vídat měsíc, prostě ty jdi bydlet k rodičům nebo já půjdu někam ke kamarádce, ke kamarádovi, třeba se to uklidní, bude to jiný nebo...ne rozhodně bych to nebral radikálně, že teď se hádáme, teď už to nejde, tak rozvod.

T: Takže to pro tebe není přijatelný řešení nějaký krize?

R: No tak záleží, tak krize, tak když ta krize bude trvat už prostě dva roky a vím, že už sem něco zkusili, tak jako je to přijatelný řešení, ale když ta krize bude na začátku, tak bych to takhle neřešil.

T: Bylo by pro tebe lehký opouštět manželství?

R: Myslím si, že to je velmi stresující.

T: Rozvod?

R: hm ano. Tak celkově to určitě není nic příjemnýho, člověk musí vídat člověka, kterýho už nechce vídat, musí s ním jít k soudu, hádají se, teď ještě mají společnej majetek, děti, tak jako..

T: A co soudíš o rodičovství?

R: Jak jako co soudím o rodičovství?

T: Tak jak sem se bavili o manželství, tak o tom dítěti.

R: No já když budu mít dítě, tak budu chtít aby bylo finančně zajištěný, to znamená, že mu budu moct poskytnout nějaký životní standard, to znamená prostě kvalitní jídlo, nějaký kvalitní oblečení jakože prostě obuv a tak, chci mu dopřát aby mohl sportovat, aby si mohl vyzkoušet prostě lyže, tohleto, támhleto. Aby mohl vystudovat školu, tak nějak na nic si nemusel jakoby...tak jako nebudu mu kupovat co rok prostě nověj Iphone jako prostě nebude mít 10 aut jo, ale bude mít prostě nějaký životní standard, kterej si myslím, že bude dostačující a chci aby prostě s tím, s kým budu mít to dítě, tak aby měl se mnou prostě dobrej vztah a věděl sem, že to dítě bude v normální rodině.

T: A co celkově soudíš o rodičovství? Je to. myslíš, že by měli mít lidi děti, myslíš, že to je dobře, že teďkon třeba klesá porodnost.

R: Myslím si, že mají děti ty nesprávný lidi teďka. Se lidi neznaj, mají tři děti, pak na ně nemají peníze, nemají na ně čas, prostě choděj do práce na tři směny, dětem se nevěnujou, to si myslím, že dobře není. Myslím si, že když někdo chce mít dítě, tak na něj musí mít čas a jako peníze no v dnešní době.

T: Plánuješ mít děti?

R: Plánuju mít děti. Asi jednou jo.

T: A bavili ste se o tom kolik?

R: Maximálně dvě, víc jich nechci. Myslim si, že to už je velká časová i finanční zátěž a taky si ten člověk musí něco užít, nevychovávat celej život děti, aby...jako ve stáří a tak já nevím, když budu mít děti, tak v nějaké 45, 50, tak už ty děti chci mít odrostlý a tak...abych je mohl nechat doma a jet si někam na víkend nebo něco.

T: A je pro tebe důležitý jestli budeš mít děti v manželství? Jestli se nejdřív vezmeš než budeš mít děti nebo.

R: Asi nijak zvlášť..jak jsem řekl, když s někým budu mít dítě, tak si jako myslím...prostě jestli v manželství nebo ne, prostě budu mít dítě s tím, s kým si myslím, že už jako budu celej život, jestli to bude špatný rozhodnutí, to už jako...to už stejně nezjistim, v tu chvíli si budu myslet, že s tím člověkem chci bejt celej život, tak si s ním udělám dítě a jestli bude v manželství nebo ne, tak si myslím, že na tom nesejde. Asi bych udělal nějaký jakoby papír, že by to bylo nějak, já nevím jak to je právně pak, ale tak jakože jsem jeho táta, aby v tom nebylo nějaký takový to no, že to je jakoby nemanželský no tak.

T: A máš nějakou představu o tom, kdy plánuješ manželství?

R: Kdy plánuju manželství?

T: Umhm.

R: Já nevím, tak teď mi je 26, chvíli budu v práci, něco ušetřit, s přítelkyní sme 6 let, tak bych řekl, že třeba někdy kolem, tak za...no manželství já nevím no, tak já se klidně můžu vzít za 10 let třeba, třeba dítě tak do 8 let, 9.

T: První?

R: První, do mejch 35 asi nejdýl, přítelkyně je o dva roky mladší, 33, to je docela pozdě, tak možná dřív no. To záleží na penězích asi hlavně.

T: Můžeš mi říct nějakou představu do manželství? Ty roky.

R: Kdy si myslím nebo kdy chci jít do manželství?

T: Kdy by si chtěl jít do manželství..jakou máš představu o tom, kdy by se lidi prostě měli brát, kdy by ses chtěl vzít ty?

R: No tak to těžko říct, když mi na tom nezáleží, já nevím, tak představa moje, si myslím, že bych se klidně mohl vzít ve 30, ale realita je taková, že na to dneska prakticky nejsou peníze, což to manželství posouvá, i ty děti de fakto, když člověk jakoby studuje do 26, pak si musí najít práci, chce si něco prostě...když chce barák, to stojí zas nějaký čas, něco jiného je, když někdo vyrůstá v bytě.

T: Můžeš mi říct nějaký věk, kdy to jako očekáváš?

R: Myslím si, že.

T: Jde jenom o to, co si myslíš, já vím, že ta realita pak může být jiná. To je samozřejmý, díky těmhle předpokladům.

R: Já si myslím, že svatbu budu mít třeba nejdřív ve 35.

T: Chtěl by si vychovávat děti jako rodiče vychovávali tebe?

R: Ne. Chtěl bych je vychovávat víc komunikativnějc, ne tak...nevím jak to říct..tak uzavřeně. Otevřenou komunikaci víc.

T: Ještě něco by si tam chtěl změnit? Nebo něco by si chtěl převzít?

R: No převzít asi ne, možná takovou tu bezstarostnost o ty finance, že sem se o to fakt nikdy nemusel starat prostě..třeba chtěl jsem kolo, měl jsem kolo, chtěl jsem mobil, mám mobil, takže jako takovou tu bezstarostnost toho dítěte, aby vůbec neposlouchalo takovýhle věci prostě, ale víc tý komunikace určitě, aby to dítě mělo pocit, že může říct cokoliv, kdykoliv, že bude respektovaný v té rodině.

T: Ještě něco?

R: Ne.

T: Už nic by si nechtěl udělat jinak?

R: Ne.

T: Než tvoji rodiče.

R: Takhle bych to chtěl.

T: Tak jaký máš nejbližší plány?

R: Nejbližší plány?

T: Hm.

R: Tak teďka dokončit školu, dopsat diplomku, udělat státnice, najít si práci a když pořád budu s partnerkou, tak počkám až ona dokončí školu, asi bych začal nějakým vlastním bydlením, to znamená v lepší případě postavit barák, pak bych chtěl psa a pak teprve bude rodina. To jsou moje plány do budoucna teďka.

T: Ještě něco?

R: Tak já nevím, jestli chceš slyšet jako dovolenou nebo já nevím.

T: Cokoliv tě napadne, co chceš..jestli chceš cestovat spíš nebo.

R: Jak jsem řekl, chci dokončit školu, postavit barák, zahradu, něco procestovat, mít psa, papoušky...až to budu mít a jestli to finance dovej, tak pak bych chtěl asi dítě, svatbu asi je jedno v jakém pořadí.

T: Je pro tebe dítě důležitý v životě? Chceš ho mít rozhodně?

R: No rozhodně...tak jako já nevím, tak žiju ještě takovej klukovskej život hodně, takže to nedokážu říct..asi si myslím, že to do toho života prostě patří a pak by to bylo takový prázdný. Člověk vyrůstá nemá prostě takovou tu svojí mladší generaci.

T: Jaký plány máš třeba ohledně práce?

R: No ohledně práce...chci aby mě práce bavila a měl jsem jí nějakým způsobem zaplacenou. To jsou asi takový kritéria každého.

T: Co je pro tebe nějaká hlavní a vedlejší priorita?

R: Co se týče?

T: Co se týče života. Když vezmeš rodinu, vzdělání, nějaký úspěchy v práci, cestování, ekologie, politika...můžeš si vybrat co chceš, prostě mi řekni nějaký hodnoty.

R: Tak hodnoty..nevím..chci vycházet s rodinou, jak s mojí, tak od přítelkyně, tak to už je takový užší rodina.

T: Kdybys měl jako seřadit ty hodnoty.

R1: Seřadit kdybys měl hodnoty?

T: Umhm.

R: Tak jako první je asi zdraví, to si člověk nevybere, takže bych chtěl bejt stoprocentně zdravěj, pak asi vycházet s rodinou, ale to si myslím, že ty vztahy se vždycky dají napravit, ale někdy to je těžší než si prostě nejít nějakou práci, takže zdraví, rodina, školu už počítat nebudu, tu už mám za pár, to už beru jako hotový, takže zdraví, rodina, práce.

T: Co třeba úspěchy v práci, kariéra?

R: No tak to beru, že jo. Tak to je to třetí až, prostě mít dobrou práci..

T: Takže to je až po rodině?

R: Jo.

T: A spoléháš na podporu rodičů? Realizaci svých plánů?

R: Například jako v tom baráku a tak jo?

T: Na co si vzpomeneš.

R: No tak jako myslím si, že by mně pomohli, ale já takhle nikoho nerad otravuju takže...čas je drahá komodita, takže ať si ho každé užívá, moje problémy jsou moje problémy..takže nerad někoho žádám o pomoc a radši to někomu prostě zaplatím, kterej to dělá v rámci své práce.

T: A třeba při právě...hlídání dětí, hledání práce, emocionální podpora?

R: No jako oni by mi pomohli, ale já moc nechci protože oni jsou úplně jiný, třeba by mému dítěti dávali smažený věci a paštiku a o já fakt nechci, snažím se jíst zdravě. No tak myslím si, že to není zas taková práce jako práce...že bych jim jako řekl, že potřebuju míchat maltu na baráku, to bych jim prostě neřekl, jako že třeba bych se zmínil, kdy by se se mi nabídli, tak jo, ale myslím si, že nikdy bych takhle nikomu neřekl: hele potřebuju takhle tohleto, přijed' mi pomoci, to ne.

T: A myslíš si, že by ti pomohli, kdyby ses jich zeptal?

R: No myslím si, že by mi pomohli. Ale prostě nerad se takhle to...vím, že práce prostě asi vyčerpává, zabere nějaký čas, takže nerad jako někoho žádám, ale myslím si, že by mi každé vyšel vstříc.

T: Myslíš si, že kdyby ses svěřil s nějakýma problémama, jakože by ti pomohli? Vím, že si říkal, že takovej nejses, ale kdyby si takový byl?

R: Jo pomohli, ale nejsem takovej. Ale pomohli by mi.

T: Dobře, děkuju za rozhovor.

R: Prosim, ahoj.

Rozhovor s respondentem 8U

T: Souhlasíš s tím, že tě budu nahrávat?

R: Ano, mám to někde podepsat?

T: Stačí když to bude nahráný. Můžeš se mi stručně představit, prosím?

R: Jsem Vojtěch, je mi 24 let.

T: Ne. To je jedno já to vy křížkuju. Zapomněla jsem ti to říct.

R: Tak já nejsem Vojtěch. To je můj pseudonym.

T: V pohodě, já to vy křížkuju.

R: Ty křížkuješ to? Tak jak se ti mám představit, co chceš vědět?

T: Hele jenom co studuješ, kolik ti je? Stačí říct třeba Vojtěch.

R: Jsem Vojtěch, studuju v Praze ČVUT obor strojní. Jsem v posledním ročníku, a to je všechno.

T: Proč ses rozhodl pro vysokou školu?

R: Hmm moje rodiče oba dva mají vysokou školu, tak můj starší brácha šel na vysokou školu, tak jsem nějak usoudil, že to asi zvládneme a šel jsem to zkusit a.

T: Netlačili tě do toho? Nebo směřovali tě k tomu?

R: Ne, já jsem sám chtěl asi. Nechtěl jsem jít pracovat, že jo.

T: Je mi to jasný. Ty jsi se studiem spokojenej? Líbí se ti tam nebo bys to změnil?

R: Změnil jako jinou školu?

T: Obor, třeba nebo i školu.

R: Teďka zpětně bych se možná soustředil víc na něco jinýho, ale když jsem nastupoval tak jsem neměl takový přehled jako teď, takže.

T: Jenom jako na předměty, který by ti pomohli k práci?

R: Třeba. Dozvěděl jsem se o možnostech, o kterých bych jinak nevěděl.

T: Máš partnera, partnerku?

R: Ani ne.

T: A máš nějaký problémy, který teď řešíš?

R: Hmm

T: Tak jako všední problémy.

R: Všední.

T: Nemyslím nějaký jako extrémní.

R: Ani snad ne.

T: Dobře

R: Fakt nevím.

T: Jakoby ve škole, třeba? Se školou všechno v pohodě?

R: Jak se studiem jsme v pohodě, no. Nikde nás nic netlačí nijak extra, takže to tak nějak jde bez problémů do teď.

T: Můžeš prosím charakterizovat svoji rodinu?

R: Moji rodinu?

T: hm Kdo ji tvoří, jak je velká?

R: Máme malou rodinu, protože mamka a taťka jsou jedináčkové, takže babičky a dědy už nemám. Byli jsem malí. Brácha se teďka oženil a narodil se mu prcek. Tak jsem se rozrostli. Ale jinak je to tak nějak normální rodina.

T: Můžeš mi říct kde pracujou tví rodiče?

R: Mamka je učitelka a taťka je jednatel v jedné firmě vyrábějící plast.

T: Jak tvoje rodina funguje?

R: Je to takovej starej stereotyp, že žena dělá všechno.

T: Mamka dělá tradiční ženský role?

R: Přesně tak. Vaří, uklízí.

T: Jasně.

R: Pere, stará se o nás.

T: Jelikož jste oba kluci, že jo?

R: Jo, hlavně o taťku ten je neschopnej.

T: Jaký jsou mezi váma vztahy?

R: Mezi náma?

T: Třeba když popíšeš svůj vztah s mámou, s tátou.

R: S mamkou v pohodě. S taťkou to je občas takový, jsem cholerici oba dva tak to na sebe spíš štekáme, než že bychom se normálně pobavily a jinak dobrý.

T: Tak s mamkou máte skvělej vztah, ne?

R: Tak jako skvělej vztah, normální ne?

T: Tak jako na vejšce ti furt volala.

R: Na vejšce na začátku je pravda že mi každěj den volala, já jsem ji naistaloval skype kdy denně volala. Pak mě to trochu začalo otravovat, tak mi začala volat třeba dvakrát tejdně.

T: To je ale stejně dost oproti jiným klukům, třeba Lukášovi.

R: No asi jo.

T: To jo.

R: Zvykla si na to.

T: Hele můžeš mi charakterizovat vaši finanční situaci? Žádný čísla, jenom nějak obecně.

R: Asi tak vyšší střední vrstva.

T: Jste věřící?

R: Ne, nebo jako nechodíme do kostela. Jestli v hloubi duše v něco věřej, to já nevím. Možná takhle jako, co jsem slyšel tak možná tam někde, já taky ti neřeknu že jsem ateista, ale zároveň ti neřeknu že jsem nějakěj věřící.

T: No jasný já se spíš ptám na takový ty věřící, kteří fakt jako chodí do kostela.

R: Ne.

T: Protože tam je pak jinej vztah k těm rozvodům a tak. Máš něco, čeho si na rodičích ceníš?

R: Všeho si cením, všechno, co mi dali a co mi umožnili dělat. No tak nějak. Ve všem se mi dycky snažili vyhovět.

T: Co tě na nich štve?

R: Co mě na nich štve? Že se mi furt pletou do života.

T: Jak hodně?

R: Že jako mám pocit, že bez nich nemůžu udělat nějaký větší rozhodnutí jako, že prostě maj furt pocit, že musej bejt u mého rozhodnutí, že do něj musej jako mluvit. Pak říkaj, že nemusej, ale mluvěj. Asi tak.

T: Tak třeba se to změní, když už nebudeš nejmenší.

R: To doufám.

T: Tak oni nemají nikoho mladšího, že jo.

R: Těšili se na Edouše, to už mamka říkala že by mohlo, teď už furt jako chodí hlídat, takže přestala volat.

T: Jo vidíš a takhle jsem to myslela, že se ty lidi upnou k něčemu jinému, třeba já mám ségru, kterou kontrolujou místo mě. Jak se doma cítíš?

R: V jakým smyslu? Jestli jsem tam uvolněnej nebo se cejtím jako doma prostě. V pohodě.

T: Je to pro tebe domov?

R: Je to pro mě domov. Jsem v Praze pět let na bytě, na koleji pak na bytě a vždycky když jsem na víkendy přijel domu tak doma bylo doma, v Praze bylo v Praze.

T: Chápu. Takže seš tam úplně v pohodě, žádněj stres nic? Jakej byl názor na to že budeš studovat školu vysokou rodičů?

R: Vzhledem k mým bujarým rokům na střední škole mi moc nevěřili, že to zvládnu ale po prváku už asi pochopili že to asi dám.

T: Tak nebránili ti, že tam půjdeš?

R: Ne to vůbec, prostě to zkusím.

T: Pamáhaj ti rodiče řešit tvoje problémy?

R: Já jím o svejch problémech moc neříkám, nebo jako většinou.

T: Tak potencionálně.

R: Jo to určitě, jak když pak jako je něco, co bych sám si nevyřešil a řeknu jim tak jsou vždycky nápomocný.

T: V době tvejch studií můžeš se na rodiče spolehnout?

R: Jo

T: Jako, že pomáhaj ti hodně?

R: No po finanční stránce určitě. A zbytek byl asi tak nějak na mě ve škole.

T: Prakticky? Vaření, že to odvezou přijímačky, přivezou, když potřebuješ nastěhovat.

R: To mamka mě vždycky navařila tehdy když jsem šel o víkendu domů tak mi dala spoustu jídla na celý týden dopředu, takže v tomhle mi mamka určitě pomáhala. Prali mi, vždycky jsem měl špinavý oblečení, vyprala mi všechno. Tatka mě neměl problém odvést na autobus nebo kamkoliv na sraz, když jsem jeli nějakým autem.

T: Nebo i půjčit auto.

R: Nebo i půjčit auto, když jsem se stěhovali. Takže určitě byli nápomocní.

T: A co třeba se školou emocionálně nebo tak? O zkuškovém nebo při státnicích?

R: Já tohle moc neprožívám, takže mamka mi furt říkala, jestli se učím, když se mám učit. Já jsem jí říkal že se učím i když jsem se neučil. Takže uklidňoval je spíš než sebe.

T: Někdo jinej kdo ti pomáhá?

R: Ve škole?

T: Ne ve škole, celkově.

R: V životě?

T: V životě.

R: Nevím, kamarádi.

T: V klidu. Tak třeba brácha?

R: S bráchou je to v pohodě hodně, no.

T: Jakej máte s bráchou vztah?

R: Tak bráchovskej, mužem se na sebe spolehnout nebo když jeden nebo druhej něco potřebujem, ale že by sem se volali nějak často, jako to ne ale jinak.

T: Takovej chlapskej vztah.

R: Přesně, když von něco potřebuje tak já jsem pro něj a navopak, asi tak.

T: A myslíš, že studenti, kteří mají rozvedený rodiče jsou na tom líp nebo maj jinou situaci než ty, který je nemaj rozvedený?

R: Po stránce studijní si myslím, že to takovej vliv nemá ale určitě to má vliv takovej, třeba ta finanční stránka těch rozvedenejch dětí může bejt horší. Třeba já jsem zas takovou podporu nepotřeboval, chápu, že nějaký lidi třeba tu podporu doma jako potřebujou. Třeba bejvalá přítelkyně Terka, tak ta jako u rodičů nacházela takovou tu podporu a útěchu třeba když se jí nedařilo ve škole, tak jí jako utěšovali, já jsem tohle nepotřeboval, takže, ale chápu, že u těch.

T: Musels chodit na brigády?

R: Ne.

T: Takže tě podporovali jenom rodiče finančně, takhle jako stačila ti jejich podpora.

R: Jejich finanční podpora byla taková, že jsem nemusel.

T: A co soudíš o manželství?

R: Co soudím o manželství? Si myslím, že to je dobrý manželství, nebo jako dobrý jako jsem určitě pro manželství, nevím. Je to pro mě takové věc že když už do toho půjdu tak jako, že určitě do toho nepudu po hlavě a že když už se s někým vezmu tak jako doufám, že s ní vydržím tak nějak do konce života, chápů, že to celej život nebude láska, ale to už je pak takový jako soužití, spíš najít kamaráda nebo jako. To vidím i u těch rodičů, že to není takový to, že by byli zamilovaný po těch letech ale prostě dělaj spolu věci celej život, a i když se občas štvou jsou spolu asi šťastný.

T: A co celkově myslíš jako o manželství v Český republice? Spousta lidí si myslí, že je to zastaralá instituce.

R: Tak Vánoce jsou zastaralá instituce a pořád se slavěj, já si myslím, že je to takový jako, když se dva mají rádi tak to nějak zpečetěj, je to tradice jako všechno no ty lidi na to teďka úplně koukaj spíš jako, že dříve byly výhody na daních když se vzals a všechny takvovýhle ty věci a teď už to není tak si říkaj, že se nemusej brát a podle mě je to špatně, že jo, že bys neměla jít do manželství kvůli tomu, že budeš mít levnější daně nebo lepší hypotéku.

T: Takže stát by se do tohodle neměl moc míchat? Tak on třeba záměrně takovejmahle krokama zvyšoval dřív třeba sňatečnost třeba nebo porodnost různějma dávkama a tak. Jako zvyšovala se.

R: Tak to je jasný, ale myslím si, že to je na každým asi. Těžko říct každěj to má jinak.

T: Já to myslím ze strany toho státu.

R: To je taky těžká otázka tohle, jestli by se do toho měl stát míchat nebo neměl. Jestli z toho něco mám, že se lidi berou nebo nemá. Určitě bych, když už pak spolu maj dítě a žijou a nejsou spolu tak je to takový divný ale.

T: Furt to bereš jako něco, co prostě je a bude a bylo.

R: Přesně, když už máš rodinu a kór dítě tak už bys měla asi bejt ženatej si myslím, to je můj názor.

T: Jo jo jo, takhle na ten se ptám. Takže ty plánuješ manželství někdy pokud najdeš?

R: Pokud najdu tak určitě.

T: A jaký by mělo splňovat tvoje představy.

R: Manželství?

T: Tys to už z části říkal.

R: No tak aby jsem si tak nějak rozuměli no a aby to nebylo jen takový nějaký vzplanutí citů a pak jsem zjistili, že jsem každěj jinej, tak nějak aby jsem měli společný zájmy. A rozuměli jsem si asi hlavně.

T: Co by mělo předcházet manželství?

R: Manželství, co by mělo předcházet? Strávit spolu nějaký čas a poznat se. Bydlet spolu asi chvíli, tak se asi člověk pozná asi nejlíp když spolu tráví hodně času a tak. Klasika asi.

T: Víš, jaká je v České republice rozvodovost?

R: Já si myslím, že to je nějak sňatky uzavřený do pětadvaceti let je skoro polovina rozvedená.

T: Teď se to pohybuje mezi čtyřiceti padesáti procenty posledních deset let.

R: Já to říkám jdou do toho po hlavně a takhle to končí.

T: Co o tom soudíš?

R: Že to dělají špatně, že jo. Já nevím, co to je za sňatky.

T: Myslíš, že když se lidi rozvedou tak to bylo jakoby špatný rozhodnutí to, že se vzali?

R: Těžko říct, to je zas dost těžká otázka a záleží to dost na individuálních jako vztazích. Se vzali třeba moc brzo a teď je to do pětadvaceti let já sám o sobě si myslím, že do pětadvaceti let bych nebyl úplně tak vyzrálý jako úplně, jakože sám o sobě jsem nevěděl, co v životě chci dělat, kam chci směřovat a jak chci žít, takže jako po pár schůzkách na diskotéce nebo po třech pařbách na vejšce kde jenom chlastaly a učili se, se do normálního života. Těžko říct.

T: A co soudíš o rodičovství?

R: Rodina je závažná, závažná věc. Spousta lidí má děti, aniž by na to bylo připravený, já si myslím, že by o tom měl člověk víc přemýšlet, než si pořídí dítě. Jakože někdy to je jasný, že někdy se to neplánuje a stane se to, takže ale jinak myslím, že by měl trošku přemejšlet, než má děti. A po stránce časový tak finanční.

T: Plánuješ mít děti?

R: Určitě.

T: A ty chceš nejdřív vstoupit do manželství a pak mít děti nebo obráceně nebo myslíš, že to je jedno?

R: No, jak jsem řekl, určitě bych chtěl bejt v manželství, než jako se mi narodí dítě. Takhle bych to chtěl a jestli třeba, já teďka mluvím jako jestli třeba něco bude, kdybych třeba měl přítelkyni a byli jsem spolu a já jsem plánoval manželství a najedou jsem zjistil, že je těhotná tak si ji vezmu jako ještě, než porodí, aby porodila do manželství.

T: Až takhle bys to chtěl?

R: Prostě to asi pro mě něco znamená, že to dítě už by mělo být do manželství.

T: Myslíš, že je na tom něco, na tomhle názoru, že k tomu přispělo manželství tvejh rodičů? Tak oni maj docela harmonickéj vztah.

R: Maj harmonický manželství ale tak už několikrát říkaly názory, že nemaj rádi rozvody, že se jim to prostě nějak nelíbí nebo to a mě se to taky moc nelíbí a nevím. Je to pro mě jako trošku posvátná věc to manželství. Jakože, to pro mě něco znamená, ale v případech kde není na výběr, se nedá nic dělat, třeba to násilí, tak to chápu..

T: Plánuješ mít děti teda?

R: Jo

T: Kolik bys jich chtěl?

R: Takovej klasickej model, dvě děti. Když je jedno tak mi přijde, že je samo a když jsou dvě tak to starší muže toho mladšího mlátit.

T: A kdy, máš nějakou představu o časový lince toho manželství a kdy mít děti?

R: Hej to se těžko plánuje ale, těžko se to plánuje, záleží, koho kdy potkám kdybych, když teďka dostuduju začnu pracovat a už bych měl třeba pár let přítelkyni s kterou by to vypadalo dobře tak bych se klidně jako vzal, když už by sme bydleli někde nastálo a já měl tu práci a takovej život, tak bych se už asi manželství ani dětem nebránil.

T: A to by bylo v kolika nebo v kolika myslíš, že by teoreticky bylo dobrý, aby se lidi braly a potom měli děti?

R: Tak když to vztáhnou na vysokoškoláky, tak by to chtěl, aby dostudovali, našli si práci a pak se klidně vzali a udělali si děti, když už by byla nějak, že by bydleli a byli by třeba finančně zabezpečeni. Třeba po pár letech v práci, třeba po dvou letech.

T: Takže třeba dvacet sedm?

R: Třeba do třiceti to dítě už třeba měli. Říká se, že by žena měla mít první do třiceti no a u chlapa to je vlastně jedno, tak klidně kolem těch 30 no.

T: A jaký máš nejbližší plány?

R: Nejbližší plány?

T: Studuješ poslední ročník.

R: Studuju poslední ročník, dodělám školu odjedu do Anglie, zlepším si jazyk, najdu si práci, zrekonstruuju barák po prarodičích nastěhuju se tam, budu pracovat. Najdu si ženu, koupím si psa a udělám si dítě.

T: Zasadím strom.

R: Zasadím strom a bazén vybuduju.

T: Budeš mít bazén určitě?

R: To je důležitý.

T: A nějaký vzdálenější cíle?

R: Vzdálenější cíle? To je těžký.

T: Máš nějakou představu o tom?

R: Tak nějak harmonicky žít. Nějak normálně jako, nepotřebuju žádný vzdušný zámky. V klidu a míru žít.

T: A co priority, kdybys měl seřadit svoje priority nebo hodnoty.

R: Jako v životě?

T: Ehm

R: Jako priority ve smyslu jako realnejch věcí nebo takový ty zdraví, aby byli všichni zdraví?

T: To je na tobě.

R: Tak takový ty vzdušný, to je, aby byli všichni zdraví a šťastný, že jo a takový ty realný by bylo asi aby byla rodina šťastná, aby byla zabezpečená.

T: A kdybys měl třeba víc priority rodina a vzdělání a pracovní úspěch?

R: Jo takhle. Tak třeba rodina je pro mě důležitá, protože tak nějak jsem doma to funguje. My jsem docela sepjatý, co se tohodle týče. Jak nejsem moc rozvětvený, tak prostě jsem takový malý jádro. Takže v tomhle držíme. Takže rodina je určitě důležitá.

T: Stačí když mi řekneš jestli by si dal přednost práci nebo rodině?

R: Jako ve smyslu, že bych mohl mít nějakou dobrou práci, ale neměl bych dostatek času na rodinu?

T: Třeba nebo bys musel někam odjed nebo to.

R: To je strašně těžká otázka. Protože já nevím, já v té situaci nejsem.

T: Je to jasný. To je všechno hypotetický.

R: Já bych tu rodinu na jednu stranu mohl hodně dobře zabezpečit a zas bych ji nedával čas. Záleželo by jestli by to bylo třeba na nějaké časové úsek jakoby tohle to omezení styku s rodinou. Kdyby to mělo bejt výhledově třeba pět deset let tak ne a kdyby to mělo bejt, že bych třeba na půl roku musel odjed.

T: Tak ve finále máš o rodinu postaraný, seš klidnější, ta rodinu je pro tebe prioritní.

R: Abych zabezpečil rodinu. Rodina je pro mě důležitá. Určitě rozhodnutí ohledně práce by hodně ovlivňovala rodina.

T: Spoléháš na podporu svých rodičů?

R: Teď už ani moc ne, i když vím že by mě pomohli se vším tak jako i pomáhaj, ale už se na ně nespoléhám nebo jako, že.

T: Chápu, ale tak třeba se představíš manželku děti.

R: Jo takhle, že by hlídali a tak. Tak to vidím na bráchovi, to určitě. V tomhle tom směru se na ně určitě můžu spolehnout, že pohlídaj, vyvezou s kočárkem, a i s tím počítám, že budou. Mamka se na to těší, takže pro ni to bude dárek.

T: A když se něco stane, a máš teďkon v plánu rekonstruovat ten barák a tak.

R: Jo to určitě. Určitě se poradím s tatškou, má zkušeností víc než já. S mamkou, jak to vypadá. Takže určitě asi i po finanční stránce mě dost podporujou, protože ty platy i když máš VŠ nejsou ze začátku slavný.

T: A ve svém manželství teda, chtěl bys to mít stejný jako to mám máma s tátou?

R: Jo a je to právě problém, protože takovýdle holky jako moje mamka nejsou.

T: Myslíš?

R: Takže nevím, jak tohle vyřešit.

T: Určitě jsou.

R: Tak jo.

T: Asi hledáš stejnej typ, nebo podobnej.

R: Mě přijde, že je to takovej zastaralej model a ty holky dnešní už tomu moc neholdujou.

T: Já si myslím, že oni to hodně, daj na společnost, že dneska se to už moc jako nenosí. Když je nějaká ženská doma.

R: Ale to já nechci, aby nechodila do práce.

T: Já vím, ale tak celkově, že ji ta společnost vráží do hlavy a tak. A pak ve finále, jak to dělaj může být úplně jiný, že jo.

R: Chápu.

T: Chtěl bys vychovávat děti jako vychovávali rodiče tebe?

R: Jako stejně?

T: Ehm.

R: Mě dávali docel dost volnosti, já myslím že to nakonec. Já myslím, že jsem měl dobrý vychování. Oni mě směřovali ke sportu, což já své dítě chci taky aby bylo pohybově nějak od malička nadaný.

T: Takže by si své dítě chtěl vychovávat podobně?

R: Proč ne, myslím, že jo.

T: Tak jo, já ti moc děkuju.

R: To je všechno?

T: Jo

Rozhovor s respondentem 9U

T: Můžu tě tedy nahrávat?

R: Ano, můžeš.

T: Můžeš se mi stručně představit?

R: Jmenuju se Veronika, je mi 25, jsem ve třetím ročníku a studuju na Univerzitě v Hradci Králové.

T: Proč ses rozhodla studovat VŠ?

R: Nechtěla jsem, ale rodiče mě donutili. Teď jsem za to ale vděčná, že mám titul, když se na to podívám zpětně, tak to bylo dobrý rozhodnutí a nelituju toho. Mít titul je v téhle době, si myslím, rozhodně lepší, než mít jenom maturitu.

T: Máš partnera/partnerku teď?

R: Nemám, protože chci cestovat a to by se mi nějak nehodilo.

T: Chápu. Máš nějaký problémy, který teď řešíš?

R: Nerada se učím a nevím, co budu dělat v budoucnu. Nemám plán, co bych chtěla dělat, jakou práci dělat. Ale nejsem sama, vím, že hodně lidí s tím má problém. Pro mě největší problém je to, že nevím, co chci v životě dělat.

T: A nějaký rodinný třeba?

R: To nemám vůbec žádný, mám super rodinu. Mám čtyři mladší bratry... doma je v podstatě jeden, dva studují - jeden v Praze, druhý v Nymburku, další pracuje v Praze. Takže se s nimi vídám občas, takže to je v pohodě. Rodiče, ty jsou v práci, takže já žádný problémy v rodině nemám. V podstatě jsem měla maximálně, když mi bylo tak 17. To mě mamka nechtěla nikam pouštět a furt jsme se hádali. Jinak rodinný problémy jsem nikdy neměla, jenom když jsem byla v tom vzpurném období, kdy jsem dělala všechno naschvál.

T: Můžeš charakterizovat svoji rodinu?

R: Mám čtyři bratry - 22, 20, 18, 17 let. Mám rodiče, jsou nerozvedení, jsou spolu už asi 27 let. Občas to samozřejmě skřípe. Stýkáme se se všema, teda jednoho dědu už nemám, ten umřel před pár lety, ale jinak se stýkáme. I když jedna část bydlí v Broumově, druhá v Jaroměři. Pak máme tedy, jedna v Praze, druhá v Jaroměři. S těma se stýkám častěji, ale s tat'kově strany je ségra, která... kdysi, když umřela babička, tak rozdělovala majetek a tat'ka dostal něco navíc. Ta se tak strašně naštvála, že od té doby s ním nemluví a s náma taky ne. Viděla jsem ji naposled tak před 15 lety bych řekla. Úplně přerušila kontakty. Když je třeba teta u babičky a tat'ka babičce volá, tak ona mu ten telefon třeba nevezme. Ona o tom ví, ale je to fakt hnusný. Má tři děti (ta tátova sestra) a já je v podstatě vůbec neznám.

T: Takže máte širokou rodinu. S tou širokou se stýkáte?

R: Jo, každá rodina má aspoň tři děti, takže. My když se tak sejdeme...když měla babička 50 let od svatby, ježkovy zraky, nás tam bylo jak smetí. To byl mazec. Se všema máme úplně super vztahy, kromě tam těch, a rádi se stýkáme. Na oslavy jezdíme, na Vánoce.

T: Kde tvoji rodiče pracují nebo co dělají?

R: Tat'ka v ČEZu kdysi a teď má vlastní firmu, která zprostředkovává energii. Mají takový ty větrný elektrárny, prostě takovou čistou energii. Mamka pracuje s tat'kou, pomáhá mu v kanceláři. Nevím, co bych řekla, účetní, sekretářka, prostě všechno dohromady.

T: Jaký jsou mezi vámi vztahy?

R: Mezi mnou a rodičema?

T: No a bráchama a tak.

R: Teď už dobrý (smích). Kdysi jsme se hodně prali a s rodičema hádali, ale teď, jak říkám... teď jsme se sešli všichni o víkendu a bylo to úplně super. Teď už je můžu brát jako kamarády, protože už si rozumíme. Když mi bylo třeba 13 a oni byli prostě prckové, tak jsem si s nima neměla co říct. Teď už máme společná zájmy, chodíme do kina, plánujeme cestování, fakt si

rozumíme. A s rodičema... taťka je pořád v práci, jakože fakt pořád, takže s ním se moc nevidím. S mamkou se vidím častěji a teď už máme hodně dobrý vztahy, kdysi to bylo, jak říkám, napjatý. Mamka už povolila v těch svých nárocích, takže si myslím, že dobrý. Hlavně ona je ráda, že jsem konečně dodělala tu školu. Zase se jí nelíbí, že chci cestovat, ale jo rozumíme si teď dobře. Fakt jsem neměla nikdy větší problémy, že bysme se dlouho nebavili nebo že bysme se extrémně hádali, to u nás prostě nikdy nebylo.

T: Bydlíš u rodičů?

R: Bydlím ještě doma, protože jak studuju, tak se mi to vyplatí a platím tady nájem. A mám nemocnýho psa, tak musím být doma, on nemůže chodit. Jak říkám, kdybych měla s rodičema špatný vztahy, tak bych se odstěhovala, ale jelikož máme dobrý vztahy, tak se mi tady bydlí dobře. A ten nájem bych platila, i kdyby nevím, co. Nelíbilo by se mi tady být ve 25 letech, jak nějaký mazánek.

T: To jsem nějak přeslechla, ty si u rodičů platíš nějaký nájem?

R: Platím tady nájem, protože je mi blbý tady bejt a.

T: Chápu. A je nějaký podobnej tomu, co platěj holky třeba na bytě nebo něco takovýho? Nemusíš říkat čísla.

R: Počkej, já nevím kolik se platí na bytě?

T: Tak třeba, když tam jsou dvě tak 2500Kč na jednu v pokoji a, když jsem já byla sama, tak jsem platila 3700Kč.

R: No, tak já platím skoro jako ty. To jsem si stanovila sama tu výšku toho nájmu. Rodiče souhlasili.

T: Ale oni tě do toho nijak netlačili?

R: Ne, ale mě je to blbý... mě by to bylo prostě blbý neplatit nic.

T: Je něco, čeho si na rodičích ceníš?

R: No, určitě jak jsou obětavý pro nás. Udělali by pro nás první poslední, hlavně taťka, ten snad nikdy neumí říct ne. On mě třeba vozí do školy a kamkoliv... nebo já nejsem taková, že bych toho využívala, ale někdy... on by chtěl. On je fakt hrozně hodnej, oba dva jsou hodný. Asi si nejvíc cením té obětavosti a toho, jak s náma jedna, jako s dospělýma. A jak nás vychovali. Je nás pět a všichni studujeme, nikdo není drogově závislej, alkoholik nebo... myslím si teda, že jsme dobře vychovaní. Vedli nás k tomu, abysme studovali a vedli normální slušnej život. Ne všichni rodiče to tak dělaj, že jo.

T: Můžu se zeptat, jaká je vaše finanční situace? Obecně nějak.

R: Nikdy jsme neměli žádný problém s penězma, ne že bysme byli jako bohatí, ale asi to je i tím, jak taťka pracuje od rána do večera, prostě nás chce zabezpečit. Jezdili jsme na dovolený každý léto, Vánoce byly bohatý. Já bych řekla takovej průměr. Nemůžu to posoudit, ale fakt jsme neměli s penězma problém.

T: Jste věřící rodina?

R: Jsme věřící rodina

T: Všichni i bráchové a tak?

R: Takhle ti to řeknu... rodiče jsou věřící, dali nás pokřtít, ale my jsme do kostela jako děti nikdy chodit nechtěly. Teď už jsem tam nebyla strašně dlouho, protože mě to tam nějak ... a když už jsem tam šla, tak jenom kvůli rodičům, aby měli radost, ale ne proto, že bych tam chtěla chodit. Možná když jsou věřící, tak mají i takový jiný hodnoty, než ty jiný rodiče.

T: Vidíš to v tom?

R: Jo, prostě... myslím si, že se to v tom odvíjelo ta výchova, ale už to není tak striktní, jak to bylo kdysi, když jsme nemohli nic. Bráchové třeba bydlej s přítelkyněma, to by před pár lety vůbec nedovolili.

T: Takže jsou hodně přísný věřící?

R: Bývali hodně přísný. Ale teď jak říkám, bratr bydlí se svou přítelkyní v Praze... babička to teda vědět nesmí, to by byl průšvih. Ta je hodně věřící. Rodiče prostě mě by to v životě nedovolili v jeho věku, ale oni jdou s dobou (smích).

T: Proto, že oni nejsou ještě manželé?

R: Nejsou manželé

T: Ale jakože proto by jim to vadilo?

R: Jo, přesně

T: Chápu. Čím tě štvou?

R: Štvou mě tím, že tomu nejmladšímu bratrovi dovolej úplně všechno. Pak mi vadí, že taťka je furt v práci. A... mě ani nijak moc neštvou.

T: To je taky odpověď samozřejmě. Když tě neštvou, tak tě neštvou. Jakej byl názor rodičů na to, že budeš studovat VŠ?

R: Oni byli absolutně nadšení. Tohle je moje už druhá vejška, po maturitě jsem chtěla jet do Ameriky, ale to mi zakázali, tak jsem šla na vejšku, jenom proto, abych šla na vejšku. Vybrala jsem si úplně největší hnus, něco s matikou, počítačema a tak. Vydržela jsem tam rok a půl. Takže jsem ztratila rok a půl. Takže jsem si našla něco, co by mě bavilo. Nebo našla jsem se v tom.

T: Oni ale chtěli, abys studovala, že tys nechtěla, ale oni chtěli?

R: Ale jak říkám, jsem ráda, že mě k tomu dokopali. Vždycky ke všemu nakonec říkám, že jsem ráda, že mě k tomu dokopali, protože já bych tam sama nešla na tu vejšku. Jela bych do

Ameriky a kdo ví, co by se pak stalo.

T: Pomáhají ti rodiče řešit tvoje problémy?

R: Já se snažím všechno vyřešit sama, ale kdybych je poprosila tak určitě jo, kdyby to bylo v jejich silách. Už jsem dospělá, tak se snažím podle toho jednat. Já totiž nemám žádný problémy, který by potřebovali, aby je rodiče řešili.

T: A třeba v době tvých studií? Jestli ti pomáhají, hlavně teda finančně?

R: Ne, chodím na brigádu, takže si vydělávám. To nepotřebuju. Jak jsem říkala, maximálně, že mě odveze taťka do práce nebo tak. Jako taky mě občas dá třeba 500Kč, protože dává všem. třeba na Den dětí a tak. Ale nepotřebuju v podstatě.

T: A kdy ses takhle osamostatnila?

R: Po tý Americe, jak jsem byla na tý první vejšce, tak jsem pak jela do Ameriky na rok. Tak prostě, jak jsem byla sama, jako Češka. Všechno jsem si zařizovala sama, všechno jsem musela řešit, tak asi to mě nějak ovlivnilo. Asi by bylo nejlepší, i kdybych bydlela sama, ale jak říkám, když chci cestovat, tak se mi to teď nevyplatí na takovou chvíli hledat byt.

T: A emocionálně tě podporují? O zkouškovém třeba.

R: Ne. Ty jo, vůbec. Když mám zkouškový, tak se zavřu v pokoji a snažím se učit. Možná mi někdy mamka koupit něco dobrýho na nervy.

T: Takže cítíš tu podporu?

R: Jo, to cejtím. I když se učím, tak mamka řekne, ať jsou všichni zticha, ať mě nikdo neotravuje, ať za mnou bratři nechoděj a tak. To jako jo, ne že by jim to bylo jedno, ale snaží se mi dát ten prostor, abych se mohla učit.

T: To je taky podpora, že jo.

R: To je taky podpora vlastně no.

T: Ještě někdo jinej ti pomáhá v životě?

R: Kamarádky určitě. To je taková emocionální podpora. Nemyslím ohledně učení, ale spíš nějaký životní situace, který bych třeba neřekla rodičům, tak to s nima řeším. To je asi taková největší podpora. Jinak babička s dědou, těm zase takový věci říct nemůžu, takže spíš ty kamarádky.

T: Jaký věci, jestli to není nějak tajný?

R: Tak samozřejmě ohledně kluků, budoucnosti, všeho. Já třeba o tom zahraničí s mamkou mluvit nemůžu, protože ta nechce, abych někam jela. A nebo třeba ohledně bratrů, takový věci, který já o nich vím, ale nemůžu to doma říct. Tak to řeším s kamarádkama a ty mi poradí, co s tím.

T: Proč mamka nechce, abys odjela?

R: Protože jsem jediná holka

T: Nechce tě mít daleko?

R: No nechce mě mít daleko a hlavně ona se bojí, že tam zůstanu. To se bála, i když jsem jela do Ameriky, že tam zůstanu, protože Amerika byla můj strašnej sen. Teď chci do Norska. To se jí líbí, že je blíž. Je to vlastně na stejném kontinentu, ale stejně. Ani tat'kovi se to moc nelíbí, prostě rok je rok. Ale já si říkám, tak jako je mi 25, nechci toho jednou litovat a rodiče to prostě pochopěj. Je to můj život a nechci toho litovat, jak říkám, jednou.

T: Myslíš si, že studenti, kteří mají nerozvedený rodiče, že mají jinou situaci, než ty rozvedený? Na vejšce myslím. Třeba ta emocionální podpora, peníze nebo praktická - že je třeba odvezou, přivezou, navařej.

R: Myslím si, že penězma nestrádaj, protože se jim to rodiče snažej vykompenzovat penězma nebo dárkama, si myslím. Ale takový to rozpolcený, že jednou jedeš za jedním, za druhým, že nevidíš tu stabilní rodinu. Já si to absolutně neumím představit, nikdy nechci, aby se naši rozvedli. Nechci. Mě je z toho úplně špatně, kdyby se měli rozvést. Pro mě jsou prostě vzor. Mám vedle sebe hodně kamarádů, kteří mají nerozvedený rodiče, takže mi ani neříkali, že by to u nich bylo hrozný. Já vím, že malý děti to mají špatný, když musej dojíždět. Tráví třeba jeden tejděn s jedním, druhej s druhým. To vím, že je špatný. Těžko říct ale.

T: Co si myslíš o manželství?

R: Že je to přeceňovaný. Já totiž, to se taky rodičům nelíbí, kdy se chci, jestli se vůbec chci...asi vdát jo. Usadit no, mě trochu to usazení děsí. A děti ještě víc. Zatím teda. Nevím, teď se hrozně moc lidí rozvádí, což je hrozný. Ty oplítačky kolem toho. To mě prostě děsí. Jak každej každýho podvádí, tak si myslím, že to manželství nic nezaručí, je to jenom kus papíru. Ale je možný, že za pár let na to budu mít jinej názor. Teď si rozhodně nedokážu představit, že bych se usadila s jedním jediným člověkem a bylo by to v podstatě do konce života. A nechci jednou být rozvedená. Pro mě je manželství teď nepodstatný a nějak to neřeším.

T: Plánuješ ho někdy v životě?

R: No. Asi jo, ale rozhodně ne v blízky době. Já vím, že všichni říkaj, že už na to mám věk, že už bych se mohla vdávat, ale prostě ne. Zatím ne. Ale jak říkám, radši manželství, než děti zatím, ale takhle... kdybych měla děti, tak chci bejt vdaná. Nechci mít dítě jako matka samoživitelka.

T: Kdyby sis ale našla nějakýho dlouhodobýho partnera?

R: Tak asi jo. Ale jak říkám, ta kamarádka - byli spolu 7 let a pak se dva měsíce po svatbě rozvedli. To mě utvrdilo v tom, že manželství nic neznamená.

T: A žili spolu?

R: Žili spolu. No právě, oni spolu žili asi pět let. Na druhou stranu mám zase kamarádky, který jsou šťastně vdaný.

T: Jaký by mělo manželství splňovat představy?

R: Mně by se líbilo manželství, jaký mají moji rodiče. Aby se měli rádi, aby měli hodný děti - tak dvě, pět rozhodně ne. Aby podporovali svoje děti, aby spolu trávili hodně času. U nás toho času tolik netrávíme, tak moc, jak bych chtěla. Aby rodiče naslouchali svým dětem hlavně, i když vím, že to je často těžký.

T: Co soudíš o tom, jaká je v České republice rozvodovost?

R: Je strašná. Myslím si, že se teď rozvádí skoro každéj druhý vůbec nevím proč asi si to pořádně nepromyslí. Ale jak říkám v mém okolí ne, já o tom jenom slyším, nevím, jestli se obklopuju nějakýma lidma, který nemají rozvedený rodiče. Pár jich má. Možná, jak jsme věřící rodina, tak máme plno kamarádů taky věřících a ti se nerozvádí.

T: A myslíš, že jsou šťastný v tom manželství nebo že tam setrvávají jen kvůli víře?

R: To je otázka. Naši si myslím, že jsou šťastný. Ale jsou i páry, který jsou spolu jen proto, že se vzali v kostele. Víam o jedné rodině, která se rozvedla a všichni na ně z kostela koukají skrz prsty. A to se mi zdá absolutně špatný, zůstat spolu jenom proto.

T: Ale vždyť křesťani by neměli takhle odsuzovat lidi, ne?

R: No, neměli

T: Je pro tebe rozvod přijatelný, kdyby ses někdy vdala?

R: Ne. Jako já se nechci rozvádět, ale když je to manželství fakt neúsnosný. Nebo kdyby mě třeba někdo mlátil, to bych si v životě nenechala líbit, tak to třeba určitě jo. A ještě nevěra, to vůbec neuznávám a nedokázala bych to odpustit. Takže v tomhle případě jo. Kdyby jsme měli, ale nějakou krizi, někteří lidi to řeší hnedka rozvodem, ale to ne.

T: Takže myslíš, že je to zapříčiněný unáhleným rozhodnutím?

R: Někteří ano

T: Hodně?

R: Jo. Myslím si, že by ty páry měli na tom zapracovat. V Americe chodí hodně do takových těch poraden a tak. Nevím, jestli tady to funguje. Ale myslím si, že by ty páry se měli snažit na tom zapracovat a kdyby zjistili, že to fakt nepůjde, tak teda dobře, ať se rozvedou. Musí si uvědomit, když mají děti, že ty děti tím nejvíc trpí, si myslím.

T: Takže, když už by ses chtěla vdávat, tak se nechceš rozvádět, jenom v krajním případě?

R: Přesně tak.

T: A co soudíš o rodičovství? Třeba v dnešní době, v dnešní společnosti, co vidíš a tak.

R: Každéj chce mít dítě skoro, holky mají děti až v pozdějším věku, i když jsou teda vyjímky.

Moc nad tím nepřemýšlím, jak říkám, já ty děti moc nechci. Myslím si ale, když chceš mít dítě, tak si ho poříd' (smích). Já fakt nevím, taková blbá otázka, protože já na to rodičovství moc nejsem.

T: Ale celkově co vidíš třeba v dnešní době? Jaký to je, těžký, lehký, lehčí...

R: Záleží kolik máš peněz. Když máš dost peněz, tak si žiješ jak král. Jak jsem byla v Americe, tak tam má každé au-pairku, chůvu, tady to moc nejede. Tady se ženský snaží bejt doma s těma dětma.

T: Snažej se zvládnout všechno

R: Přesně no. To je taky takový, nevím, mohli by si nechat pomoci, si myslím. Tyjo, to rodičovství, já fakt nevím, co bych o tom víc řekla.

T: Myslíš si, že by lidi měli mít děti?

R: Jo určitě. Myslím si, že dětí je i dost málo. Kolik je dětí na matku jeden a půl?

T: 1,63 bylo v roce 2017

R: Jde to pomalu z kopce, za pár let těch dětí bude ještě méně. Víš co, lidi se nechtěj vázat někteří, třeba já (smích). Tak to moc neřešej, v pozdějším věku už to moc ani nejde třeba.

T: Chceš teda ty mít děti?

R: Jednou jo, to by mi asi ani neodpustili. Jako já si představuju, jaký by to bylo mít dítě. Neumím si ale zatím představit, že jsi s tím dítětem v podstatě napořád. Neumím si představit, že jsi s někým 24h/denně. Já si to prostě neumím představit, mám třeba kočky, když mě omrzej, tak jdou ven, pak se s nima třeba mazlím. To je v pohodě. Víš co, ale nejsem matka, takže si myslím, když se ti to třeba narodí...

T: Mohla bys mi říct o tom manželství, na kdy bys to tak viděla rokama?

R: Tak ve 30. Kdybych našla někoho, koho bych fakt chtěla, tak klidně i dřív. Nevím, třeba do dvou let. Musela bych si ale být fakt jistá, že bych s tím člověkem dokázala žít. Musela bych s ním nejdřív žít, abych si ho vzala. No, tak třeba i 28, 29. Teď si ale říkám tak třicet, to je taková hranice pro mě.

T: A ty děti bys viděla v kolika?

R: No, tak do 35. Tím, že už je pak těžší otěhotnět, možná i po té 30 je těžší otěhotnět teda. Ale tak do těch 35 a chtěla bych mít 2 maximálně. A úplně nejlepší by byly dvojčata, to bych si to odbyla najednou, měla bych dvě děti a bylo by to ideální.

T: A nejdřív by ses chtěla vdát a až pak mít děti nebo ti to je jedno?

R: Jo, přesně tak

T: Chtěla bys vychovávat svoje děti, tak jako rodiče vychovávali tebe?

R: Jo, ale asi bych jim dávala víc prostoru, i když to říkám teď, nevím, co bude potom. Líbilo by se mi ale, kdybych vychovávala děti, tak jako bych vychovávali rodiče mě. Vedli mě ke vzdělání a slušnému životu, jo, to se mi líbí.

T: Jaký máš nejbližší plány?

R: Odjet na rok do Norska, po škole. Potom až bych se vrátila tak ještě na rok na Island a pak si najít nějakou práci.

T: Takže cestovat a pak si najít práci

R: Přesně tak, mě totiž baví cestování. Jak jsem říkala, přítel a nějaký závazky by mi v tom bránily. Vím, že kamarádky říkají, že by strašně chtěly někam jet, ale mají doma přítele, mají byt, mají prostě něco. Toho chci využít, zatím co to prostě nemám. Myslím, že mi to nikam neuteče. Život je jenom jeden a strávit ho někde doma, když chci cestovat, nechci mě totiž bavit cestování. Jak jsem říkala, přítel a nějaký závazky by mi v tom bránily. Vím, že kamarádky říkají, že by strašně chtěly někam jet, ale mají doma přítele, mají byt, mají prostě něco. Toho chci využít, zatím co to prostě nemám. Myslím, že mi to nikam neuteče. toho litovat jednou.

T: Takže s tím přítelem, manželstvím počítáš až si něco užiješ

R: Počítám, ale až trošku dýl no.

T: Chápu. Máš nějaký vzdálenější cíle nebo jak by měla vypadat tvoje práce?

V.: Mě by bavila dělat třeba delegátku, kde bych zúročila jak jazyk, tak cestování. Nebo klidně v nějaký cestovce nebo i v nějaký firmě, ale já bych chtěla prostě...

T: dělat něco, co tě baví.

R: Dělat něco, co mě baví a hlavně s jazykama. Mě hrozně baví jazyky, což by bylo úplně super. A hlavně nějaká kancelářská práce, já neumím účetnictví, něco v Excelu to jako jo. Nevím, co by pro mě bylo vhodný no. Pracovat s lidma a k tomu využít jazyky.

T: Kdybys měla nějak seřadit tvoje priority? Jakože rodina, práce, cestování...

R: Zatím pro mě největší priorita je moje rodina, kterou teď mám. Na nich mi nejvíc záleží. Takže rodina, zdraví, cestování, peníze a potom si najít nějakou ucházející práci. Ale jak říkám, nad tím teď moc nepřemýšlím, myslím, že se mi to změní, jak budu ještě trošku starší. Ty priority se mění v průběhu let, v současné době je to takhle. Za pár let si myslím, že to bude moje rodina, moje děti a takhle...

T: Spoléháš na podporu svých rodičů při realizaci svých plánů?

R: Do budoucna, já se teda budu všechno snažit vyřešit sama, ale třeba finančně by mě určitě pomohli. Kdyby něco, tak vždycky u nich budu mít zázemí. A myslím si, že kdyby něco, tak se na ně můžu spolehnout a můžu s něma počítat.

T: V tom cestování jsi říkala, že moc ne a tak kdybys měla děti, že jo

R: Ale jako i takhle. Jednou jsem jela do Irska na měsíc a potřebovala jsem nějak víc peněz, než jsem předpokládala a tat'ka neváhal a poskytnul mi ty peníze. Ani to nechtěl zpátky, takže. To zase ne, že by jed' si tam a všechno si zaříd' sama, nepomůžeme ti nic.

T: Takže ono se jim to moc nelíbí, ale stejně za tebou stojej?

R: Přesně tak

T: Takže jo, takže máš podporu

R: Takže mám podporu, ano

T: A třeba při dětech nebo tak, tak s tím asi hodně počítáš ne?

R: Už teď mě mamka říká, jak bude hlídat, že kdykoliv. Už teď se těší (smích). To vůbec nebude problém s tímhle.

T: To je všechno, co já potřebuju. Děkuju moc.

R: Ráda jsem ti pomohla

Rozhovor s respondentem 10U

T: Můžeš se stručně představit, kolik ti je let, kde studuješ a tak?

R: Ahoj, jmenuju se Lucka, je mi 23 let a teď studuju ekonomickou geografii a regionální rozvoj v Ostravě a jsem v prváku na navazujícím magisterském studiu.

T: Proč ses rozhodl/a studovat vysokou školu a jsi se školou spokojená?

R: Tak možná proto, že se to ode mě tak trochu očekávalo, měla jsem dobré známky na střední, tak moc nepřipadalo v úvahu, že bych jako dál nešla. Taky jsem byla vždycky celkem dost ctižádostivá a cílevědomá, tak to možná i souvisí s tou mojí povahou. A se studiem jsem teď spokojená celkem dost, sice zkoušky jsou docela dost náročný, ale když to člověka baví, tak je to pak jednodušší, že jo.

T: Máš partnera/partnerku a řekni mi něco o vašem vztahu je vážný nebo tak?

R: Jo jo mám přítele, jsme spolu už skoro 5 let a letos plánujeme svatbu, takže je to fakt vážný haha

T: Jaké problémy v současnosti zejména řešíš?

R: Tak problémy... Hlavně se školou, je teď zrovna zkouškový, tak člověk toho nic moc jinýho v hlavě nemá, no. Ale taky přípravy na svatbu nejsou jednoduchý to mě docela překvapilo.

T: Řekni mi něco o svojí rodině jak je velká, co dělají tvoje rodiče?

R: No jsme celkem čtyřčlenná rodina, já, mamka, taťka a mladší ségra. A všichni kromě mě bydlí a i pracují ve Vysokém Mýtě. Mamka pracuje jako dělnice ve výrobě kosmetických přípravků, táta je tesař a ségra teď taky začala pracovat a dělá květinářku.

T: Můžeš mi říct, jak tvoje rodina funguje? Jaký mate mezi sebou vztahy? Jaká je vaše finanční situace jen obecně.

R: Tak vztahy v rodině máme celkem dobrý, nějaké přehánky sice občas jsou, ale tak ty sou snad všude. Akorát mamka se teď dostává ze závislosti na alkoholu, ale snad už je to na dobrý cestě. A vlastně naše obdivuju, že to spolu ustáli. Nebylo to jednoduchý, no, to období. Ale když pomínu tohle, tak jinak spolu vycházíme hodně dobře. Jinak finančně jsme na tom celkem dobře na to, že naši nemaj žádný extra zaměstnání, odmala nám i dokázali spořit na stavebko. A věřící... to jsme tak napůl. Táta pochází z věřící rodiny, ale mamka ne. Ale chodili s náma už jako s malýma občas do kostela, nechali nás pokřtít, takže vlastně bych to celkově shrnula jakože jo, jsme věřící rodina. A ještě taky můžu říct, že co jsem pryč na škole, tak se tak nějak zlepšily vztahy mezi náma. Že už se na ně těším, když jedu domů a celkově si sebe víc vážíme, když jezdím domů třeba jen jednou za čtrnáct dní, někdy ani to ne.

T: No a čeho si na rodičích ceníš? A čím tě naopak štvou?

R: No tak asi toho, že se nám dali všechno, co potřebujem a prostě tady pro nás byli a taky toho jak nás vychovali jako že jsme slušný obě se ségrou. No jako jsou úzkostlivý, jak se o nás boje hrozně jako teďka už to je jiný, když tam nebydlím, ale dřív nás hodně hlídali a nedali nám žádnou volnost to mě štválo no.

T: Jak se rodiče koukali na to, že půjdeš na vysokou školu?

R: Tak jak už jsem říkala, tak naši to ode mě už očekávali, že půjdu na vejšku, takže mě samozřejmě podporujou psychicky i finančně. Ale i tak se snažim si přivydělat něco na brigádách. Ale rozhodně to nebylo, že by mě do toho tlačili nebo tak něco, to ne. Rozhodla jsem se čistě sama.

T: Pomáhají ti rodiče s tvejma problémama?

R: Ale jo, když mi můžou s něčím pomoci, tak mi pomůžou. Ale tím, že už nebydlím doma, tak je ta pomoc už hlavně o finanční podpoře. Jak už jsem říkala, chodím sice na brigády, ale to je spíš moje vlastní iniciativa, naši by mi i tak dávali dost peněz, si myslím. Ale to já nechci. Takže je to teď tak půl na půl.

T: Jak často jezdíš domů? A podporují tě ještě v něčem voláte si třeba?

R: Voláme si tak jednou nebo dvakrát do týdne, to záleží na tom, co se zrovna děje, když je zkouškový, tak jim třeba volám po každé zkoušce nebo alespoň napíšu sms. A jezdím domů tak 2x za měsíc a vždycky se tam cítím dobře, už si skoro připadám, že tam jezdím spíš jako návštěva, tak mě i různě obskakují, nikdo po mě nic extra nechce a je to fajn. Když je pěkně, tak třeba zajedeme na chatu nebo na výlet a popovídáme si a dobře se u toho odreaguju.

T: Aha, a co praktická podpora, že ti uvaří nebo dají jídlo jestli víš jak to myslím?

R: Jo jo no prakticky mě moc podporovat nemůžou, když bydlím jinde, ale zas když odjíždím z domu, tak mi mamka se třeba snaží alespoň nějaké jídlo nabalit, takže malá praktická podpora tam je. A psychická podpora, to je jak jsem říkala. Naši se snaží podpořit mě formou "To zvládneš, jsi šikovná", ale když sami nezažili ten vysokoškolský život, který je občas fakt nepředstavitelně hektický, tak někdy nějaká taková podpora spíš vyjde naprázdno. Ale snaží se, to popřít nemůžu.

T: Kdo jiný Ti pomáhá, v čem a jak?

R: Hodně mi pomáhá přítel, to je zas o té psychické podpoře a tím, že taky studoval vysokou, tak mi dokáže poradit nebo podpořit ve věcech, ve kterých by naši zas nemohli, protože to nezažili. A taky se snaží, aby veškerý domácí práce nezůstávaly jen na mě a já měla čas na učení a tak podobně. To hlavně ve zkouškovém.

T: Co soudíš o manželství? Plánuješ manželství kdy? Jaké by mělo splňovat Tvé představy?

Myslím, že lidé by se měli spolu určitě brát, ale když vědí, že s tím člověkem chtějí být a rozhodně si to ověřit třeba bydlením, tak toho člověka opravdu poznáš si myslím. No a my svatbu zrovna plánujeme letos v září. Oba si myslíme, že je to takové posunutí toho vztahu dál, že si oba dokážeme, co jeden pro druhého znamenáme a víme, že spolu chceme být už napořád. A třeba my bychom ani jeden nechtěli bez svatby děti, alespoň ne plánovaně. Ale jinak si nemyslím, že se svatbou mezi námi něco změní. Naopak doufám, že všechno bude šlapat tak, jako teď.

T: Co soudíš o tom, jaká je v ČR míra rozvodovosti? Je pro tebe rozvod přijatelný jako řešení krize?

R: Nevím, já rozvod asi nedokážu pochopit a nechci se rozvádět taky myslím, že nebudu, ale kdyby se dělo něco vážného, třeba že by mě podváděl, tak bych se asi rozvedla, ale to si myslím že nehrozí takže . A ta míra rozvodovosti je v Česku pro mě plně šílená. A rozvod určitě není řešením krize, rozvod je spíš takovým útekem z krize. Řekla bych, že spousta lidí si během krize klade otázku, jestli v tom manželství zůstat nebo ne, ale ta otázka by spíš měla být jak tu krizi překonat, což je pro spoustu lidí hrozně obtížný, tak radši utečou a najdou si nové partnery a všechno je tu nanovo.

T: Co soudíš o rodičovství? Plánuješ mít děti (kdy po, před manželství nebo to je jedno, kolik)? Chtěl/a bys je vychovávat podobně, jako tvoji rodiče vychovávali tebe?

R: No lidi by asi měli mít děti, ale hlavně by měli vědět, že se ty děti budou mít dobře ne je mít jen protože na ně tlačí společnost nebo tak. No a my děti plánujeme, říkám si, že tak dvě, maximálně tři. A kdy... Hned po škole asi ne, tam je to blbý s mateřskou, že, ale třeba po roce v práci už se tomu bránit určitě nebudu. A jinak upřímně řečeno naši jsou pro mě spíš vzorem, jak svoje děti vychovávat nechci. Já bych oproti nim chtěla svým dětem asi dát víc svobody, více je nechávat v některých věcech trochu "vykoupat" a nebýt tak starostlivý a úzkostlivý rodič a všechny problémy neřešit za ně.

T: Jaký máš plány do budoucna? A po skončení školy?

R: Tak nejbližšími plány jsou určitě v první řadě svatba, na tu už se hrozně těším a pak taky dodělat úspěšně tu školu, no... A po skončení školy se uvidí... Snad brzy najdu nějakou dobrou práci alespoň trochu v oboru. A pak po roce i třeba to dítě.

T: V jakých etapách (letech) by se podle Tvých očekávání měl odvíjet Tvůj další život? Jaké máš nejbližší a třeba vzdálenější cíle? Co je hlavní a vedlejší prioritou? Rodina, práce, vzdělávání, cestování, ekologie, politika?

R: Tak hlavními prioritami ať už blízké nebo vzdálené jsou svatba, dodělat školu, najít si práci a pak mít děti. Ale třeba to cestování je taky pro mě celkem prioritní, zvláště když se teď zamyslím, že už na to nemám zas tolik času. Člověku se nejlépe cestuje jako student, že jo, má čas, nemá ještě tolik starostí a navíc je to pro něj i v určitých ohledech levnější. Takže ještě bych se v blízké době chtěla určitě podívat do nějaké zajímavé země.

T: Spoléháš na podporu rodičů při svých budoucích plánech?

R: Hmm asi na to vyloženě nespolujiám, jedině doufám, že mě ještě budou moci ten poslední rok dál podporovat finančně myslím, ale jinak se snažím bejt samostatná a nespoluhat na to. Ono to mnohdy i víc potěší, ta podpora, když přijde nečekaně, chápeš?

T: Aha, já jsem spíš myslela třeba při tý svatbě jestli ti mamka pomůže nebo pak s dětma.

R: Jasně, chápu to jo oni se snaží dávají mi rady a se svatbou pomáhají, ale bydlíme od sebe teď daleko, takže když to půjde tak s tím počítám no, ale jako voláme si a tak. Mamka se těší, až bude babička.